

KHÚC THỤY DƯ

VỤ MẮT TÍCH BÍ ẨN

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

KHÚC THUY DU

Tiểu Thuyết

VỤ MẮT TÍCH BÍ ẨN

Lời tác giả

Kính gửi Vnthuquan và bạn đọc xa gần!

Tiểu thuyết Vụ Mắt Tích Bí Ẩn kể về số phận một người đàn ông bị thương và hoàn toàn mất trí nhớ vào những ngày cuối cùng của chiến tranh, anh ta phải mang một cái tên xa lạ do người khác đặt và tiếp theo là những ngày tìm kiếm và cả lần trốn bản thân một cách tuyệt vọng. Hai Bình (tên nhân vật) phải tìm dùng men rượu và gái điếm để giải tỏa những ức chế bản thân. Anh ta phải từ chối tình yêu của một cô gái chỉ vì anh không biết mình là ai? Từ đâu đến? Và đã có gia đình hay chưa. Cuối cùng sau một tai nạn, Hai Bình đã nhớ lại tất cả, nhưng sự hồi phục trí nhớ đã đẩy Hai Bình vào chỗ tuyệt vọng hơn. Kết thúc câu chuyện, bạn đọc vẫn không hiểu tại sao Hai Bình bỗng dưng biến mất? Anh ta là người lính thuộc bên nào? Tiểu thuyết được viết theo kiểu hình sự, điều tra, nhân vật chỉ hiện qua lời kể của các nhân chứng để nói lên sự không tồn tại của nhân vật.

Hy vọng các bạn gặp được vài điều lý thú với tiểu thuyết này.

Mong nhận những ý kiến đóng góp của các bạn

Địa chỉ liên lạc: khucthuydu@vnn.vn

Khúc Thụy Du

VỤ MẤT TÍCH BÍ ẨN

- 1 -

Tám giờ sáng, tại phòng cảnh sát hình sự công an tỉnh X., đại úy Lê Trục đang đọc lại hồ sơ vụ án anh đang thụ lý. Đây là vụ án giết người cướp tài sản công dân gây chấn động dư luận trong tỉnh trong thời gian qua. Hung thủ đã dùng hung khí tra tấn nạn nhân đến chết để cướp tài sản. Số tài sản bị cướp tuy không lớn chỉ có đôi hoa tai và chiếc nhẫn vàng 18 kara, tuy nhiên tính chất vụ án hết sức nghiêm trọng, gây hoang mang, bất ổn trong cộng đồng dân cư. Giám đốc công an tỉnh ra chỉ thị bằng mọi giá phải tóm cổ kẻ thủ ác trong thời gian sớm nhất. Tổ chuyên án được thành lập ngay sau đó. Anh được phân công làm tổ trưởng. Sau một thời gian rà soát, sàng lọc, Lê Trục lần ra chân tướng kẻ sát nhân. Hắn tên Lê Thành Nhân (thật mỉa mai thành nhân có nghĩa là nên người, thành người nhưng hắn lại làm điều phi nhân). Lê Trục đã tóm gọn tên giết người khi hắn đang nuôi vợ trong bệnh viện phụ sản. Trước những chứng cứ không thể chối cãi, Lê Thành Nhân phải cúi đầu thú nhận tội ác của mình. Hắn khai, vợ hắn mang thai đứa con thứ ba. Khám thai, bác sỹ bảo nhau quần vào thai và cần phải mổ ngay lập tức. Hắn chỉ là anh thợ hồ, công việc bấp bênh, lương ba cọc ba đồng lại phải nuôi mấy miệng ăn chẳng biết đào đâu ra tiền trang trải cho ca mổ. Đói ăn vụng, túng làm liều, thế là hắn nghiễm nhiên trở thành kẻ cướp. Thế đấy, vì muốn có tiền để chào đón một mầm sống mới, hắn nỡ nhẫn tâm cướp đoạt sự sống của người khác. Vụ án kết thúc nhưng nỗi ám ảnh cứ đeo đẳng theo anh mãi. Hồ sơ vụ án đã hoàn tất, anh đọc lại lần cuối trước khi chuyển sang Viện Kiểm sát truy tố đối tượng theo quy định trình tự

tổ tụng của pháp luật.

Đọc xong, Lê Trục kẹp hồ sơ vào tấm bìa cứng. Anh tự ban thưởng cho mình cốc trà đặc. Lê Trục nghiện trà rất nặng, mỗi ngày phải uống vài cốc trà đầu óc mới tỉnh táo để làm việc. Vừa uống trà, anh vừa lấy thuốc lá ra hút và ngược mắt nhìn đồng hồ. Lúc này là chín giờ, ba mươi phút. Mười giờ anh có cuộc họp với lãnh đạo phòng. Hút xong điếu thuốc. Lê Trục chuẩn bị đi họp thì đồng chí trung sỹ cảnh vệ vào báo có người cần gặp.

Lê Trục nói:

- Ai vậy, đồng chí?

Đồng chí trung sỹ cảnh vệ lắc đầu, nói:

- Tôi không biết. Một người phụ nữ. Bà ta bảo cần gặp sỹ quan đội cảnh sát hình sự. Trông bà ta có vẻ căng thẳng. Có lẽ bà ấy đến để báo án.

Cuộc họp như thế là phải hoãn lại rồi, Lê Trục nghĩ thầm rồi quyết định:

- Đồng chí hãy mời bà ấy vào phòng khách. Tôi sẽ ra ngay.

Lê Trục uống cạn cốc trà, sửa sang lại tư thế và mang tập hồ sơ bước sang phòng tiếp dân. Vừa thấy anh, người đàn bà lập tức đứng dậy, cặp môi dày khẽ động dẩy:

- Chào anh!

Lê Trục nhìn người phụ nữ. Bà ta khoảng sáu mươi tuổi đáng vẻ đầy đà. Bên má phải có một vết nám bé bằng đồng xu:

- Chào bà! Mời bà ngồi.

Người đàn bà ngồi thu người trên ghế, mắt nhìn dáo dác. Bàn tay phải miết lên cạnh bàn. Cử chỉ tỏ vẻ bồn chồn lo lắng. Lê Trục rút trà ra cốc rồi đẩy nhẹ về phía người đàn bà:

- Mời bà dùng nước.

- Cảm ơn anh, trước khi đến đây tôi đã uống rồi.

Miệng nói thế, nhưng bà ta vẫn cầm lấy tách trà nhấp một ngụm nhỏ rồi ngược mắt nhìn Lê Trục:

- Anh là chỉ huy cao nhất ở đây?

Lê Trục lắc đầu, nói:

- Không, tôi là sỹ quan trực ban hình sự. Có chuyện gì bà có thể trao đổi thẳng thắn với tôi.

Đôi mắt người đàn bà lộ vẻ thất vọng. Bà ta khẽ lau bầu trong miệng rồi liên tục uống nước một cách máy móc. Lê Trục biểu lộ cử chỉ tỏ ý lắng nghe. Người đàn bà đặt cốc xuống chiếc đĩa nhỏ. Đôi mắt một mí sung húp khẽ chớp chớp mấy cái:

- Tôi tên Hà, thứ năm. Mọi người gọi tôi là Năm Hà. Hiện tôi đang sống với vợ chồng người con trai út ở trung tâm thị xã. Hôm nay tôi đến đây để báo về một vụ mất tích bí ẩn.

Lê Trục thốt lên ngạc nhiên:

- Một vụ mất tích ư? Bà có chắc không? Và dựa vào cơ sở nào khiến bà đi đến kết luận như thế? Bà biết rồi đấy, mất tích là một việc rất nghiêm trọng.

Bà Năm Hà khẽ hắng giọng mấy cái rồi tiếp tục câu chuyện:

- Vâng, tôi hiểu. Thật tình, tôi cũng không chắc chắn lắm. Trước khi đến đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi biết các anh rất bận rộn và không muốn làm phiền các anh. Nhưng việc này có nhiều điều lạ, tôi thấy cần phải báo cho cơ quan công an. Tôi thật sự không thấy yên tâm nếu cứ im lặng. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến số phận một con người.

Lê Trục nói:

- Cần tắc vô ái náy. Bà đã làm một việc đúng. – Đoạn anh nhìn người đàn bà bằng ánh mắt khích lệ:- Bà nói đi, tôi nghe đây.

Bà Năm Hà gật đầu, nói:

- Tôi đến đây báo về một vụ mất tích kỳ lạ của một người đàn ông tên Hai Bình.

Lê Trục nói:

- Hai Bình có mối quan hệ nào với bà? Anh ta có phải là người thân của bà không?

Bà Năm Hà lắc đầu:

- Không, tôi với Hai Bình chẳng có dây mơ rễ má gì cả. Chúng tôi là người dung.

Lê Trục tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Như thế, làm sao bà có thể kết luận anh ta mất tích?

Bà Năm Hà nói:

- Chuyện là như thế này; tôi có căn nhà cho thuê. Người thuê nhà

của tôi tên Bình, mọi người thường gọi là Hai Bình. Đây là người đàn ông cao và gầy, có gương mặt khắc khổ và đôi mắt buồn, rất buồn. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào buồn thảm đến thế. Đường như tất cả tro tàn khắp thế gian đều dồn vào đôi mắt ấy..

Nói đến đây bà Năm Hà đột nhiên im lặng, đưa mắt quan sát những biến đổi trên gương mặt người đối diện.

- Hai Bình khoảng bao nhiêu tuổi?

Bà Năm Hà lắc đầu, nói:

- Thật sự rất khó đoán chính xác Hai Bình bao nhiêu tuổi. Có người bảo ngoài ba mươi, người khác lại cho rằng ít nhất phải ngoài bốn mươi. Tôi đoán Hai Bình chừng bốn mươi tuổi. Có lẽ thế..

Lê Trục hút thuốc:

- Anh ta ở một mình hay sống với ai khác?

Bà Năm Hà khẽ ho ran mấy tiếng:

- Anh ấy sống một mình.

- Hai Bình ở trọ cùng gia đình bà?

Bà Năm Hà lắc đầu:

- Không, ngôi nhà ấy tôi cho thuê đứt nguyên căn. Thật sự nó rất bé, chỉ hơn mười mét vuông, chính xác là mười hai mét vuông cùng căn gác lửng. Với diện tích chừng ấy, một người ở thì rộng nhưng nếu thêm người nữa thì sẽ rất chật chội. Thật ra, trước kia nó chỉ là chuồng bò nhà tôi. Sau này không nuôi bò nữa, tôi cất lên và làm chỗ ở.

Bà Năm Hà đột nhiên ngừng nói, đưa tay che miệng ngáp vặt mấy cái:

- Đứa cháu nội bị bệnh quấy cả đêm, tôi không sao ngủ được –
Đoạn bà ta tiếp tục câu chuyện còn dang dở:- Ở được vài năm tôi dọn về sống chung với vợ chồng người con trai út. Từ đó ngôi nhà bỏ trống, tôi bèn cho thuê để kiếm thêm đồng vô đồng ra. Tôi già rồi đã trở thành người vô tích sự, cũng cần có ít tiền để phòng thân chứ hể có việc gì phải ngửa tay xin tiền con cái nhục lắm.

Lê Trực rút vài hơi thuốc lá rồi dụi mẩu thuốc lá vào chiếc gạt tàn:

- Bà có thường ghé ngôi nhà cho thuê của mình không?

Bà Năm Hà lắc đầu, nói:

- Không, tôi rất bận rộn, cả ngày đánh vật với mấy đứa cháu nội không kịp thở hơi tai nữa là, rồi chuyện cơm nước giặt giũ nữa chứ. Tôi chỉ ghé qua đây vào những dịp cuối tháng để lấy tiền nhà. Ngày trước, tôi mong chóng già để được nghỉ ngơi, không ngờ công việc còn nhiều hơn lúc trước. Xem ra, phải đợi đến lúc chết mới gọi là rảnh nợ..

Đoạn bà ca cảm hồi lâu về cô con dâu của bà vừa vụng lại vừa kém cư xử với mẹ chồng. Thấy bà ta bắt đầu lan man, Lê Trực bèn ngắt lời:

- Hai Bình là người như thế nào? Anh ta làm những công việc gì?

Bà Năm Hà nói:

- Luôn tồn tại cái tốt và xấu trong mỗi con người, Hai Bình cũng vậy. Anh ta có tật xấu là sống quá khép kín như nhà tu khổ hạnh, thỉnh thoảng lại nổi giận vì những chuyện không đâu. Anh ta từng

nổi cáu với tôi đấy. Tôi đến thu tiền nhà, anh ta không đưa thì thôi lại còn to tiếng với tôi. Nhưng sao đó, Hai Bình biết mình sai và đến tận nhà tôi xin lỗi. Tôi cũng thông cảm và bỏ qua. Người ta biết lỗi rồi mình cũng chẳng chấp nhặt làm gì. Tính tôi cũng dễ dãi. Dầu sao cũng thông cảm cho anh ta, từng tuổi ấy mà chưa có gia đình thì không tâm thần hoặc ngễnh ngãng mới là chuyện lạ.

Bà Năm Hà nhấp một ngụm nước thăm giọng rồi tiếp tục câu chuyện:

- Ngoài những tật xấu vừa kể trên, Hai Bình không có điều gì đáng trách cả, cũng cần nói thêm anh ta ăn ở hơi tùy tiện và rất cầu thả. Quần áo ngâm trong chậu có khi cả tuần mới giặt bốc mùi chịu không nổi. Nhà cửa hầu như quét dọn, lau chùi gì cả để rác rến nhập đến mắt cá chân! Tôi thỉnh thoảng phải xoắn tay áo thu dọn hộ anh ta. Tôi bảo, này, Hai Bình, anh sống như thế nào tùy ý nhưng đừng biến nhà tôi thành thùng rác công cộng nhé.

Lê Trục nói:

- Rồi anh ta có khắc phục tính cầu thả không?

Bà Năm Hà tỏ vẻ ngán ngẩm:

- Anh ta mà chịu sửa mới là chuyện lạ. Tôi cũng đành thông cảm, đàn ông độc thân ai mà chẳng vậy. Còn nói về chuyện tiền nong, anh ta luôn tỏ ra sòng phẳng. Mỗi tháng đóng tiền nhà đầy đủ không thiếu một xu. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, bị chậm mất vài ngày. Nguyên do là chủ trả lương chậm hoặc có khi anh ta vung tay quá trán. Hai Bình là thợ cho lò bánh mỳ Ba Phát gần chỗ trọ.

Lê Trục nói:

- Hai Bình thuê nhà bà đã được bao lâu rồi?

Bà Năm Hà nói:

- Lâu rồi, khoảng năm bảy năm gì đó. Tôi không nhớ chính xác. Già cả rồi đầu óc lú lẫn.

*

Một buổi chiều chạng vạng, trong lúc bà Năm Hà đang chuẩn bị bữa tối, thì có tiếng gọi cửa. Tiếng gõ nhẹ và đều. Lúc đầu bà cứ đinh ninh bà chi hội trưởng chi hội phụ nữ mời đi họp như mọi khi nhưng khi mở cửa ra mới phát hiện ra là người đàn ông lạ.

- Xin lỗi, chú kiếm ai?

Khách khoác trên người bộ kaki xanh bạc màu, đầu đội chiếc nón vải cũng đã xỉn màu. Chân mang đôi dép nhựa sứt quai để lộ mấy ngón chân thô và cáu bần.

Khách tỏ vẻ lúng túng trước cái nhìn soi mói của chủ nhà:

- Tôi muốn tìm bà Năm Hà.

- Năm Hà là tôi đây. Chú tìm tôi có việc gì?

Khách nắm tay che miệng ho húng hắng mấy cái. Trên mặt xanh tái lộ vẻ mệt mỏi của người mắc chứng sốt rét kinh niên:

- Xin tự giới thiệu, tôi tên Bình, mọi người gọi tôi là Hai Bình.

Bà Năm Hà mời khách vào nhà. Hai Bình đặt chiếc túi trĩu nặng màu xanh lá mạ xuống nền gạch. Trong khi chủ nhà lấy nước mời khách, Hai Bình tháo chiếc nón phe phẩy quạt. Mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng áo bạc thếp.

- Thời tiết thay đổi thất thường, mấy bữa rày nóng quá. Mời chú dùng nước.

Hai Bình chẳng khách sáo cầm cốc nước uống sạch. Bà Năm Hà rót thêm cốc nữa.

- Cảm ơn bà – Hai Bình đưa tay chùi mép:- Tôi được biết, bà có căn nhà muốn cho thuê?

Bà Năm Hà khẽ gật đầu xác nhận:

- Đúng thế, tuy nhiên đã có người dẫn trước rồi. Tháng tới người ta sẽ dọn đến ở. Người thuê là một cán bộ nhà nước sống độc thân.

Hai Bình tỏ vẻ tiếc rẻ:

- Tiếc thật, tôi rất cần một chỗ trọ. Bà có thể thương lượng với người ta được không? Mong bà giúp cho. Tôi thích ngôi nhà ấy.

Bà Năm Hà nhìn khách lắc đầu, nói:

- Tôi không thể giúp gì được cho chú. Làm ăn phải giữ chữ tín, nói hai lời đâu có được. Chú chịu khó tìm chỗ khác vậy.

Hai Bình vò nát chiếc nón trong tay:

- Trước khi đến đây tôi đã đi nhiều nơi. Có những chỗ vừa ý thì giá cao quá, tôi kham không nổi, còn những nơi hợp với túi tiền thì xộc xệch quá. Đấy không thể gọi là ngôi nhà. Thật sự là như thế. Mong bà giúp tôi.

Bà Năm Hà lắc đầu, nói:

- Không được đâu. Tôi đã nhận tiền cọc của người ta rồi. Hủy hợp đồng là phải bồi thường gấp đôi đấy. Và lại tôi không thể đột nhiên thay đổi quyết định. Tôi còn lòng tự trọng của mình, người lớn mà không giữ đúng lời hứa thì bọn trẻ đâu xem mình ra gì nữa. Tôi chẳng giúp gì được cho chú đâu. Tôi có biết một vài địa chỉ cho thuê, nếu chú quan tâm tôi sẽ giới thiệu giúp.

Khách lắc đầu, nói:

- Tôi cũng biết vài chỗ nhưng đều không vừa ý. Tôi thích ngôi nhà của bà.

Bà Năm Hà nói:

- Ngôi nhà tôi bé lắm không thích hợp cho một gia đình. Sao chú không tìm một chỗ rộng rãi hơn?

- Tôi sống một mình. Diện tích như thế là quá đủ với tôi. Ở chỗ rộng vừa phải trả nhiều tiền vừa mất thời gian chăm sóc rất vất vả. Tôi chỉ cần một chỗ để ngủ lưng.

Cuộc trao đổi không có kết quả. Trước khi ra về Hai Bình còn vót vát:

- Hy vọng bà sẽ thay đổi quyết định. Bà sẽ cảm thấy yên tâm khi giao tài sản cho tôi. Tôi hứa sẽ thanh toán tiền nhà đầy đủ và đúng hẹn. Chào bà.

Bà Năm Hà nói:

- Tuy mới gặp lần đầu nhưng tôi cũng có ít nhiều cảm tình với chú. Trông chú có vẻ đứng đắn, nói năng từ tốn. Tôi cũng muốn cho

chú thuê nhưng chuyện này là không thể. Vài hôm nữa nếu chưa tìm được chỗ trọ thì chú thử đến đây. Nếu người ta không thuê nữa thì tôi sẽ cho chú thuê. Tuy nhiên chú cũng không nên quá hy vọng.

Đúng một tuần sau, Hai Bình lại đến. Lần này trông anh có vẻ trẻ hơn với bộ râu cảm nhẵn nhụi và mái tóc cắt ngắn. Bà Năm Hà lấy nước mời khách và vui vẻ nói:

- May cho chú đấy. Người đặt cọc thuê nhà đã đổi ý không thuê nữa. Anh ta phải lên thành phố dự lớp bồi dưỡng cán bộ mất vài tháng. Đáng lẽ, không thuê nữa anh ta phải mất tiền cọc nhưng tôi đã vui vẻ trả lại. Cán bộ công chức nhà nước lương đâu có được bao nhiêu, mình cứ thẳng tay thì tội cho người ta. Mấy hôm rồi tôi cứ trông anh mãi.

- Thế thì may quá! – Hai Bình nói như reo:- Bà đồng ý cho tôi thuê lại chứ?

- Cho ai thuê cũng vậy thôi. Trông anh cũng ra vẻ là người đàng hoàng, tôi cũng phần nào yên tâm. Tiền nhà đưa trước ba tháng, tôi sẽ thu vào mỗi cuối tháng. Tiền điện và nước bên thuê chịu trách nhiệm thanh toán, xài bao nhiêu thì trả bấy nhiêu. Thời hạn hợp đồng kéo dài trong một năm. Sau đó sẽ tiếp tục ký hợp đồng mới. Anh thấy thế nào?

Hai Bình xoa hai bàn tay to bè vào nhau:

- Tất nhiên rồi, tôi đồng ý. – Đoạn Hai Bình lấy xấp tiền trong túi áo đặt ngay ngắn lên bàn:- Tôi xin trả trước ba tháng theo thỏa thuận. Cảm ơn bà nhiều lắm!

Bà Hà nhận tiền, nói:

- Chừng nào chú tính dọn vô ở?

- Ngay trong ngày hôm nay. Toàn bộ gia tài của tôi chỉ gói gọn trong chiếc túi xách. Vài bộ quần áo cũ với mấy thứ linh tinh chẳng có gì đáng giá cả. Tôi là người vô sản đúng theo nghĩa đen của nó.

Bà Năm Hà phì cười:

- Ngôi nhà ấy chỉ cần quét dọn một buổi là có thể ở liền. Chú muốn chuyển đến khi nào tùy ý. Tuy nhiên, tôi muốn biết chú là ai, làm nghề gì, có đủ giấy tờ tùy thân không? Không phải tôi muốn làm khó, đây là những thủ tục cần thiết.

Hai Bình ngẩn người một lúc:

- Tôi hiểu. Tôi là thợ làm bánh mỳ trong thị xã. Còn giấy tờ tùy thân thật, tôi đã đánh mất từ lâu và chưa có dịp làm lại. Tuy nhiên tôi có cái này.

Đoạn Hai Bình thò tay vào túi lôi ra tấm thẻ cử tri nhàu nát:

- Mạnh giấy này chứng tỏ, tôi có đầy đủ quyền công dân và được đi bầu như bao người khác.

Hai Bình tỏ vẻ lúng túng. Bà Năm Hà nói:

- Quê anh ở đâu?

- Thật tôi không biết quê tôi ở đâu nữa. Tôi là đứa trẻ lớn lên trong trại mồ côi.

*

Lê Trục nhìn bà Năm hà, nói:

- Chỉ có mỗi tấm thẻ cử tri mà đã bà tin vào nhân thân anh ta sao?

Bà Năm Hà:

- Tôi là phụ nữ có tuổi, lại không rành rẽ pháp luật. Trước đây, tôi vẫn thấy thỉnh thoảng có người dùng thẻ cử tri thay cho chứng minh nhân dân. Hơn thế, suốt từng ấy năm chẳng thấy ai hỏi han giấy tờ gì cả, nên tôi nghĩ mọi việc đều ổn. Vả lại trông anh ta có vẻ là người đàng hoàng tử tế. Và điều này đã được minh chứng. Suốt thời gian ở nhà thuê, anh ta chưa làm điều gì sai quấy cả, thậm chí anh ta còn được biểu dương gương “Người tốt, việc tốt” nữa đấy.

Lê Trục nói:

- Cụ thể là trong trường hợp nào?

- Anh ta được biểu dương vì thành tích bắt cướp trên đường phố. Chuyện này xảy ra cách đây khoảng hai năm và đã từng được in trên báo tỉnh đấy. Thật tình, Hai Bình không thích được lên báo nhưng do người ta nài nỉ quá nên mới bắt buộc nhận lời. Tôi có giữ bài báo đó. Nếu anh quan tâm tôi sẽ đưa cho anh xem. Tay phóng viên đã đưa Hai Bình lên tận chín tầng mây. Chú ấy thật sự không thích như vậy.

Lê Trục nói:

- Làm sao bà nghĩ rằng Hai Bình bị mất tích?

Bà Năm Hà chậm rãi kể:

- Như thường lệ đến cuối mỗi tháng tôi đến thu tiền nhà. Sáng nay tôi đến nhà thì thấy cửa nẻo mở toang. Điều này khiến tôi sinh nghi..

- Bà nghi vấn điều gì?

- Hai Bình là thợ làm bánh mỳ, làm việc vào ban đêm. Đến sáng xong việc thì về nhà ngủ. Tất nhiên trước khi ngủ anh ta luôn khóa cửa cẩn thận. Những lần trước tôi đều phải gọi cửa. Đợi anh ta tỉnh ngủ có khi phải mất vài phút..

Bà Hà khẽ cựa mình trên ghế. Đoạn hắng giọng cho thông cổ rồi tiếp tục câu chuyện:

- Nhưng lần này thì khác. Tôi lấy làm lạ. Vừa bước vào nhà vừa gọi “ Hai Bình! Hai Bình có ở nhà không? Tôi đến thu tiền nhà đây. “, không nghe thấy tiếng đáp lại, tôi định ninh Hai Bình say rượu và ngủ quên. Tôi đã từng chứng kiến một lần như thế. Anh ta uống nhiều đến nỗi cho chó ăn chề, nằm lăn ra ngáy như sấm chẳng biết trời trăng gì cả. Chờ một lúc không thấy động tĩnh gì, tôi bèn bước lên gác. Và thật bất ngờ chẳng thấy Hai Bình đâu cả.

Lê Trục xen vào:

- Có thể anh ấy quanh quẩn đâu đó.

Bà Hà gật đầu:

- Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Chiếc đài bán dẫn của Hai Bình vẫn đang phát bản tin tức buổi sáng. Quyển sách vẫn để ở tư thế mở, chứng tỏ chủ nhân của nó đã đọc cách đây không lâu. Có lẽ, anh ta đi mua thuốc lá. Hai Bình nghiện thuốc lá rất nặng, mỗi ngày hút cả gói. Nghĩ thế, tôi bèn xuống nhà ngồi chờ. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy anh ta về. Sốt ruột, tôi bèn bước ra ngoài hỏi thăm những người sống bên cạnh. Có người lắc đầu bảo không

biết, có người nói đã hai hôm không thấy anh ta đâu cả.

- Chỉ mới hai ngày mà đã kết luận là mất tích, như thế có vội quá không?

Bà Hà gật đầu:

- Nếu là người khác thì hai ngày không là gì cả. Người ta có thể vắng mặt cả tháng trời nữa là. Bên cạnh nhà tôi có ông chồng đi theo vợ bé, đến khi tiền mất tật mang, cả năm mới lù lù vác mặt về mà chẳng ai nghi là mất tích. Nhưng với Hai Bình lại là chuyện khác.

Lê Trục nói:

- Có thể anh ấy về quê thăm người thân họ hàng cũng nên..

Bà Hà lắc đầu:

- Hai Bình chẳng có ai thân thích cả. Anh ta từng bảo với tôi như thế. Và nếu có đi đâu xa Hai Bình nhất thiết phải mang theo hành lý, đồ dùng cá nhân chứ. Đàng này tất cả đều còn nguyên vẹn. Tôi đã kiểm tra rồi. Và, đây chính là điều tôi nghi vấn.

Lê Trục hỏi:

- Lần gần nhất bà ghé chỗ trọ của Hai Bình cách nay bao lâu?

- Tháng trước. Tôi bận rộn quá. Vả lại chẳng có việc gì tôi phải đến đó cả. Cái nhà không có bánh xe mà có thể di chuyển được..

Lê Trục hỏi thêm một số thông tin nữa nhưng bà Hà không cung cấp được gì mới. Anh ghi những thông tin quan trọng vào cuốn sổ tay.

Bà Hà đứng dậy, nói:

- Là người cho thuê nhà tôi rất sợ những chuyện lời thối đến pháp luật, vả lại đây cũng là trách nhiệm của công dân. Tôi thấy cần phải báo cho các anh biết.

Tiền khách ra cửa, Lê Trục nói:

- Cám ơn bà. Tôi sẽ xác minh lại việc này.

Bà Hà đi vài bước, đoạn xoay người lại, nói:

- Trăm sự nhờ các anh công an. Tôi là phụ nữ chẳng biết phải làm gì cả. Chú Bình là người tốt. Hy vọng chú ấy không bị làm sao. Tôi lo quá. Phận sự của tôi đến đây đã xong. Thôi, chào chú, tôi về..

*

Khúc sông vắng vẻ mọi ngày bỗng trở nên ồn ào náo nhiệt bởi đám đông tụ tập. Mọi người thi nhau xì sầm bàn tán về giả thuyết một vụ giết người ném xác xuống sông phi tang chứng cứ. Tâm điểm là chiếc áo sơ mi kẻ sọc và đôi dép nhựa sứt quai lẫn trong bụi ô rô bên bờ sông. Chỉ bấy nhiêu nhưng cũng đủ cho những cái đầu có sức tưởng tượng phong phú nghĩ ra vô số tình huống ly kỳ rùng rợn. Một người đàn ông cứ khẳng khẳng quả quyết hung thủ là một cô gái tuyệt đẹp căm thù đàn ông trong huyết quản đã đưa nạn nhân đến chỗ vắng. Sau khi sinh hoạt tình dục đã dùng dao cắt cổ nạn nhân và ném xuống nước. Người khác lại kết luận, đây là vụ thanh toán đẫm máu vì tình. Theo lập luận của nhà thám tử chân đất này, thì chỉ có tình yêu mới khiến con người trở nên độc ác đến

thế. Tình yêu giúp con người thắng hoa và cũng biến ta thành ác quỷ. Mỗi bên đều cố gắng bảo vệ lý lẽ của mình và ra sức khích bác đối phương gây nên huyên náo âm ỉ. Mãi gần chín giờ sáng khi công an và lực lượng dân quân địa phương xuất hiện cuộc cãi vã mới tạm lắng xuống.

Lê Trực cầm chiếc áo sơ mi ngấm nghĩa hồi lâu rồi ngẩng mặt lên nói:

- Ai là người đầu tiên phát hiện ra những vật này?

Một đứa trẻ mặt mũi tèm lem chừng mười hai, mười ba tuổi giơ tay lên nói:

- Dạ, em, em là người nhìn thấy đầu tiên.

Lê Trực đề nghị thằng bé kể lại một cách chi tiết. Nó gật đầu, đưa tay vuốt mái tóc bờm xờm khét nắng:

- Dạ, sáng nay tranh thủ lúc nước ròng, em lấy giậm đi giậm cá. Bắt được mấy con cá, thấy đã đủ nấu nồi canh chua, em bèn leo lên bờ. Khi rẽ nước vào gần đến bờ, em nhìn thấy trong bụi ô rô có chiếc áo này. Thấy lạ, em tiếp tục tìm kiếm thì phát hiện thêm đôi dép. Dạ, mọi việc chỉ có vậy, mà người ta cứ đồn ầm lên là giết người ném xác phi tang!

Lê Trực xem lại chiếc áo lần nữa. Áo còn khá mới. Chẳng ai ném một chiếc áo mới như thế này cả. Anh không tìm thấy vết máu trên áo. Anh thậm ước lượng chiều cao người mặc áo này khoảng một mét, bảy mươi trở lên. Điều khiến anh ngạc nhiên là trong khi chiếc áo khá mới thì đôi dép lại quá cũ và bị sút quai. Phải chăng có thêm một nhân vật thứ hai?

- Có ai nhận ra chủ nhân chiếc áo này là ai không?

Tất cả đều lắc đầu, bảo không biết. Ở một nơi dân cư thưa thớt như thế này, mọi người thuộc cả kiểu dáng màu sắc y phục của nhau. Rõ ràng chủ nhân của nó không phải là người sống quanh đây.

Đám đông vẫn dần. Lê Trục đang chuẩn bị rời khỏi thì ông Bảy Trật đang trên đường đi làm đồng trở về. Vừa nhìn thấy chiếc áo, ông lập tức nhận ra ngay:

- Tôi biết người này. Tại sao áo của anh ta lại ở đây nhỉ? Có cả dép nữa à..

Lê Trục hỏi dồn:

- Bác có thể cho tôi biết người này là ai, ở đâu không?

Bảy Trật đặt chiếc cuốc trên vai xuống, đoạn lấy bọc thuốc rê vắn một điếu:

- Làm sao tôi biết được, tôi chỉ nhìn thấy anh ta lần đầu.

Cách đây bốn hôm, Bảy Trật đi dự đám giỗ nhà sui gia ở làng bên về. Sau khi tan tiệc, Bảy Trật nán lại chơi với anh sui mấy ván cờ tướng. Vừa đánh cờ vừa uống rượu vui quá quên bém thời gian đến khi đứng dậy đã gần mười một giờ đêm. Bảy Trật vừa chân nam đá chân chiêu vừa ngêu ngao hát mấy câu vọng cổ trong vờ *Máu nhuộm sân chùa*. Khi đi qua khúc sông này thì thấy một người đang ngồi trên bờ sông uống rượu.

Lê Trục xen vào:

- Anh ta ngồi uống một mình à?

- Chỉ mỗi mình anh ta thôi. Tôi thật sự rất ngạc nhiên khi không giữa đêm khuya tĩnh mịch lại có người ngồi uống một mình. Lúc đầu tôi cứ đinh ninh người quen sống gần đây khó giỡn giấc ngủ nên

mượn rượu làm bạn, nhưng khi nhìn kỹ hóa ra là kẻ lạ, hoàn toàn xa lạ...

Bảy Trật ngừng nói, rít vài hơi thuốc lá:

- Anh ta khoảng chừng bốn mươi bốn, bốn mươi lăm tuổi, tôi đoán thế không biết có chính xác không. Nhưng chiếc áo anh ta mặc trên người, tôi dám chắc chắn như đinh đóng cột, là chiếc áo này. Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy nó đã gieo cho tôi cảm giác khó chịu vì cái màu sắc sỡ của nó. Tôi nghĩ thầm trong bụng, tay này cũng màu mè lắm đây.

VỤ MẮT TÍCH BÍ ẨN

- 2 -

Bảy Trật bước đến bên cạnh người đàn ông lạ đang uống rượu một mình:

- Này, anh bạn, sao lại ngồi uống rượu có mình ên vậy?

Gã đàn ông chẳng nói chẳng rằng cầm cả chai tu ừng ực. Dường như trong mắt anh ta Bảy Trật là người vô hình.

Bảy Trật nói làu bàu:

- Uống như vậy thì sức nào chịu cho nổi. Bộ có chuyện buồn hả? Buồn thì kiếm chuyện khác giải khuây chứ tìm đến rượu thì chỉ có buồn thêm mà thôi. Chú mày không nghe thiên hạ từng nói “*Nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm ..*” à?

Bảy Trật ngồi xuống bên cạnh. Gió từ bên kia sông thổi qua mát

rượu. Gã đàn ông uống thêm mấy ngụm nữa rồi chuyển chai rượu cho Bảy Trật rồi nói cộc lốc:

- Uống đi!

Bảy Trật nhấp một ngụm nhỏ rồi ư ử mấy câu trong bài *Dạ cổ hoài lang*

“ *Từ là từ phu tướng.*

Bảo kiếm sắc phong lên đàn..”.

Hai người đàn ông cùng uống rượu và không trao đổi với nhau lời nào. Đêm rằm, ánh trăng sáng tỏ. Khi gã đàn ông xoay người để lấy chai rượu, Bảy Trật mới phát hiện nước mắt ràn rụa trên gương mặt gầy guộc của gã:

- Sao lại khóc? Có tâm sự gì buồn thì nói cho qua nghe thử xem sao. Nước mắt chẳng đi đến đâu cả. Đàn ông mà khóc trông buồn cười lắm. Tại sao chú mày cứ im lặng mãi thế nhỉ? Ông trời cho ta cái miệng là để cười để nói.

Gã đàn ông im lặng nén tiếng thở dài và cầm cầm chai rượu tu ừng ực. Rượu năm chục độ mà uống như vậy có nước đi châu ông bà sớm.

Bảy Trật phều phào:

- Tánh của qua ngộ lắm có gì uất ức đau khổ không bao giờ giấu được trong lòng, nó nặng ì như đeo đá, phải phun ra cho kỳ hết mới thấy nhẹ người. Nghe lời qua đừng khóc nữa. Bọn đàn bà thấy cánh đàn ông chúng ta rơi nước mắt sẽ vỗ tay reo vui.

Hồi lâu gã cất giọng lạnh lùng sâu thẳm. Tựa như giọng nói phát ra từ dưới đáy mồ:

- Có những chuyện nói ra cũng chẳng giải quyết được gì cả có khi chỉ nhận được những cái nhìn thương hại chỉ bằng im lặng là xong.

Bảy Trật đón lấy chai rượu và hộp một ngum nhỏ:

- Không muốn nói thì thôi, qua không ép. Nhưng mà đừng có khóc. Nước mắt không dành cho bọn đàn ông chúng ta. – Đoạn Bảy Trật ngược mặt nhìn trời rồi nói :- Ráng vàng thì gió, ráng đỏ thì mưa. Bầu trời đỏ như vậy thế nào chốc nữa cũng có mưa lớn cho mà xem.

Gã đàn ông muốn nói điều gì đó nhưng lại im lặng.

Bảy Trật nhặt hòn đất ném xuống sông, đoạn đưa hai tay vỗ vào nhau phủi bụi:

- Qua nhìn chú mày lạ lắm. Chú không phải là người ở vùng này có đúng không?

Gã im lặng, nốc rượu ừng ực. Mắt dõi ra phía trước. Thủy triều đang lên nhanh.

Uống xong ngum rượu, Bảy Trật đề nghị:

- Nhà qua cũng cạnh đây, hay là chú em vô nhà qua anh em mình vừa uống vừa tâm sự đỡ buồn.

Gã lắc đầu, bảo muốn được ngồi một mình. Giọng của gã như dính lại vào nhau rất khó nghe:

- Tôi sẽ ngồi trên bờ sông này cho đến sáng. Lâu lắm rồi tôi mới được nhìn nước lên.

- Nước lớn thì có gì lạ mà coi. Nhà tôi sát bờ sông ngày nào cũng nhìn nước lên rồi nước xuống nhàm chán, đơn điệu chẳng có gì hấp dẫn cả. Chú em quả thật là lẩn thẩn.

Gã cười buồn:

- Đôi khi ta không thể nào hiểu nổi bản thân mình. Thế gian này toàn là những kẻ dở hơi lẩn thẩn!

- Tại sao chú lại nói vậy?

Gã không trả lời mà nói sang chuyện khác. Chuyện hồi xưa:

- Hồi còn bé, một lần bà nội cho tôi quả thị. Bà bảo trong hột thị có nàng Tấm. Chuyện cổ tích Tấm Cám có đứa trẻ nào mà không một lần được nghe kể chứ. Thị ăn không ngon nhưng mùi thật là thơm. Tôi giữ bên mình cả tuần liền mới dám ăn. Thật ra tôi không muốn ăn mà muốn được mục kích tận mắt nàng Tấm đẹp đẽ như thế nào thôi. Tôi đem hột thị rửa thật sạch rồi với tâm trạng háo hức tôi đem mài trên đá. Tôi mài mãi, mài đến khi hột thị chỉ còn bé bằng hột đậu mà nàng Tấm vẫn không thấy đâu.

VỤ MẮT TÍCH BÍ ẨN

- 3 -

Về đến nhà trai. Sau khi yên vị ngôi thứ rõ ràng, Sáu Nhật sai người xách lên hai can rượu loại hai mươi lít, nhìn đã thấy choáng, đặt lên bàn:

- Mấy khi rông đến nhà tôm. Bữa nay chúng ta phải uống cạn số rượu trong bình này. Không say không về.

Đoạn Sáu Nhật rót rượu vào cái ly sây chừng:

- Tiên chủ, hậu khách, tôi xin uống trước.

Rượu đế năm mươi độ uống bằng ly sây chừng không chóng sứt đầu mẻ trán mới là chuyện lạ. Cả bọn nhà gái nhìn nhau tóc tai cứ dựng ngược cả lên. Sáu Nhật uống cạn bèn rót đầy ly đưa cho Tám Hơ:

- Bây giờ xin phép được mời anh sui!

Tám Hơ uống rượu mà mắt cứ trợn trừng trắng dã. Sau đó, tới vòng xoay tua. Sau hai tuần rượu Tư Roi rót đầy cốc trình trọng nói:

- Nhân ngày vui của hai cháu, tôi mới có cơ hội làm quen với anh Tám. Xin mời anh một ly, đá bồng đá bỏ nghe.

Theo kịch bản đã được sắp đặt trước, Tám Hơ nói:

- Tửu lượng của tôi kém lại phải liên tục tiếp khách mấy ngày vừa qua đã mệt rồi. Chú Hai Bình đây sẽ thay tôi tiếp các anh. Mong các anh lượng thứ.

Tư Roi nheo mắt nhìn Hai Bình, cười hề hề:

- Tôi đã nghe danh anh Hai từ lâu nhưng chưa có dịp tiếp xúc. Thật quý hóa! Tôi xin mời anh ba ly, là chủ tôi xin phép được uống trước.

Đoạn Tư Roi uống liền ba ly rồi chuyển cái cốc cho Hai Bình. Hai Bình cũng nói vài câu khách sáo chiếu lệ rồi uống liền ba ly trước những ánh mắt thán phục của người bên đàn trai:

- Anh mời tôi rồi, bây giờ đến lượt tôi mời anh lại ba ly. Tôi cũng xin uống trước.

Buổi tiệc kéo dài hơn hai giờ đồng hồ. Trên bàn, lúc này chỉ còn có vài người. Thật ra, người uống rượu chỉ còn lại hai; Hai Bình và Tư Roi, những người khác chỉ uống chiếu lệ, chủ yếu là ngồi xem và cổ vũ gà nhà. Hai Bình nom vẫn còn tỉnh táo, mặt tái lại. Tư Roi đã xuống sức thấy rõ, mặt đỏ bừng như gà nòi, nói chuyện mà mắt nhướn không lên. Theo cái đà này chỉ vài ly sây chừng nữa, Tư Roi sẽ bật bãi, Năm Thắng dự đoán.

- Cuộc vui nào cũng đến lúc tàn. Tửu lượng của anh Hai quả là hảo cao thủ, Tư Roi này bái phục. Bây giờ tui xin phép được mời anh cạn ba ly cuối, chúng ta tạm chia tay, hẹn anh vào dịp khác. Kính lão đắc thọ, xin mời anh uống trước.- Tư Roi cất giọng lè nhè.

Rõ ràng Tư Roi định đánh bài chuồn!

Hai Bình chẳng nói chẳng rằng đặt ba cái ly sây chừng liền kề

nhau rồi cầm chai rót đầy một lượt. Sau đó thứ tự uống, một, hai, đến ly thứ ba, rượu vừa chạy xuống cổ họng, mắt Hai Bình bỗng trợn ngược rồi ngã huỵch xuống đất, trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Tất cả đều định ninh Tư Roi sẽ là bại tướng. Sự việc quá bất ngờ khiến bên đảng gái bị một phen ê mặt, chẳng ai bảo ai vội xông vào vực gà nhà dậy và mang xuống ghe, rồi nổ máy đông một mạch không dám ngoáy đầu nhìn lại.

*

Lê Trục thốt lên ngạc nhiên:

- Như vậy, Hai Bình là người thua cuộc?

Năm Thắng thờ hất ra một cái thật mạnh:

- Nếu đường đường chính chính thì Tư Roi còn lâu mới đuổi kịp Hai Bình.

- Nhưng rõ ràng anh ta đã..

Năm Thắng cướp lời:

- Không phải vậy đâu. Để tôi kể tiếp cho nghe. Khi đặt Hai Bình xuống ghe, anh ta bỗng ngồi bật dậy như cái lò xo. Mọi người ô lên ngạc nhiên và mới vỡ lẽ ra là anh ta cố tình làm như vậy để giữ sĩ diện cho Tư Roi. Giận quá tôi quát lên, chú giữ sĩ diện cho hă,

vậy ai sẽ giữ sĩ diện cho bên đảng gái chúng ta. Hai Bình im lặng, không nói gì. Từ đó, tôi cách đến già, không dám mời anh ta thi với thổ nữa. Sau lần đó, mỗi khi nhìn thấy gương mặt căng các của Tư Roi là tôi tức muốn lộn ruột. Anh ta thắng đâu có vẻ vang gì..

Lê Trực ngẩng người một lúc ra chiều suy nghĩ:

- Khi say rượu anh ta như thế nào?

Năm Thắng nói:

- Hai Bình hiền như cục đất. Say rượu thì về nhà ngủ chẳng phiền đến ai cả. Vậy mà có một lần Hai Bình bỗng nổi điên quậy tung bưng. Lần đầu tiên tôi mới thấy anh ta hành động kỳ quặc như thế. Đúng hơn là ma nhập vào người anh ta. Chuyện xảy ra trước khi Hai Bình mất tích vài ngày...

*

Chín giờ tối.

Chi hội cựu chiến binh áp sau khi làm lễ kết nạp hội viên mới bèn kéo nhau ra quán Sáu Ngàn liên hoan một châu lẩu dê, rượu thuốc. Quán vắng chỉ có mỗi Hai Bình đang ngồi nhâm nhi rượu đế với món dê nướng bên gốc cây dừa cạnh bờ ao.

Sau khi đã yên vị, Tư Tăng bèn day mặt vào bên trong gọi to:

- Chủ quán cho cái lẩu tay cầm, một chai rượu thuốc.

Chủ quán bưng các thứ ra. Cả bọn vừa nhậu nhẹt vừa chuyện phiếm vui.

VỤ MẮT TÍCH BÍ ẨN

- 4 -

Hai Bình thức dậy vào lúc giữa trưa. Anh ngồi bên chiếc bàn gỗ kê giữa nhà, hút thuốc và uống trà nguội từ đêm hôm trước trong chiếc ấm sứ vôi. Hút xong điếu thuốc, Hai Bình uể oải xuống bếp nhóm lửa nấu nước. Trong khi chờ nước sôi, Hai Bình mang mấy cọng cải bẹ xanh đem rửa rồi cắt thành từng khúc, sau đó anh cho vào rổ để cho ráo nước. Xong xuôi, Hai Bình lấy kéo cắt mép gói mỳ tôm chờ sẵn. Nước vừa sôi, anh cho cải bẹ xanh vào nồi, sau cho mỳ tôm vào. Thêm một ít bột nêm vừa ăn. Mỳ sôi, anh tắt lửa rồi gấp mỳ ra tô.

Anh bung tô mỳ đặt lên bàn rồi xoay chiếc quạt máy hướng về phía mình. Trời nóng. Bụng đói. Mắt anh hoa lên. Cả ngày hôm qua, Hai Bình chỉ ăn lót dạ ổ bánh mỳ. Hai Bình vừa ăn vừa thổi

phù phù. Thấp thoáng từ đầu hẻm có người đi vào, vừa nhận ra Ngọc, anh vội vàng giấu tô mỳ xuống gầm bàn rồi đưa hai tay hất ngược mái tóc về phía sau. Ngọc dừng lại bên cửa, em có thể vào được không. Hai Bình khẽ gật đầu, lấy khăn lau bụi bám trên ghế.

Ngọc xách chiếc túi đựng thức ăn và vài thứ linh tinh khác bước vào và ngồi xuống chiếc ghế thấp đối diện Hai Bình.

- Em mới đi chợ về à?

Ngọc khẽ gật đầu. Cặp môi mỏng khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng lại im lặng.

Hai Bình nhìn gương mặt xanh xao lộ vẻ mệt mỏi và lo lắng của Ngọc.

- Bị bệnh à? Trông em có vẻ không được ổn?

- Em vẫn thế. Anh ăn cơm chưa? – Ngọc lảng sang chuyện khác.

- Ăn rồi.

- Chắc lại là món mỳ tôm chứ gì? Ăn hoài món mỳ ăn liền ngày này qua ngày khác không thấy ngán à?

- Rồi cũng quen thôi, em à, thậm chí bây giờ anh quen cả cơm luôn rồi. Bên Tây, người ta không ăn cơm chỉ ăn mỳ thôi. Anh đích thị là ông tây rau muống.

Ngọc cười buồn:

- Anh cứ như vậy hoài làm sao em không lo cho được. Tại sao anh không nghe lời em chứ?

- Em không phải lo bò trắng răng. Anh biết cách chăm sóc mình. Thật tình, sống một mình anh rất ngại vào bếp. Vả lại, anh cũng chẳng biết nấu món gì ngoài mỳ tôm cả.

Đoạn Hai Bình nheo mắt nhìn Ngọc cất giọng khô khan:

- Đàn ông mà giỏi việc nội trợ thì phụ nữ trên thế gian này hóa ra thừa à.

Ngọc không bận tâm đến lời lẽ bông đùa của Hai Bình. Cô đưa mắt nhìn đồ đạc bừa bộn rồi lắc đầu nói:

- Kéo dài cuộc sống kiêu này rõ ràng là không ổn. Anh nên bớt thời gian rượu chè dành cho việc thu vén nhà cửa. Mặc dù là nhà thuê anh cũng nên ăn ở cho gọn gàng ngăn nắp. Nhìn xem xung quanh cơ man là rác dễ chừng cả năm anh không cầm chổi một lần.

Hai Bình làm thinh chỉ cười hề hề.

Ngọc nói:

- Theo em nếu lười vào bếp anh có thể đặt cơm tháng. Em có quen bà chị chuyên nấu cơm tháng cho những người sống độc thân, cho những gia đình có công việc bận rộn không thể tự nấu ăn, nếu anh không phản đối em sẽ..

Hai Bình xua tay lia lịa:

- Không phải phiền đến em. Đã bảo là anh biết cách chăm sóc cho mình. Em đến đây không phải chỉ quan tâm đến chuyện ăn ở của anh chứ?

Ngọc im lặng.

- Em sống có hạnh phúc không?

- Hạnh phúc, tất nhiên rồi. Chồng em rất thương yêu và lo lắng cho em. Em rất vui sướng khi có được người chồng như vậy.

Hai Bình tỏ vẻ nghi ngờ:

- Nếu được như thế, anh cảm thấy rất vui mừng. Nhưng, anh có cảm giác em đang giấu anh điều gì đó. Ánh mắt của em đã nói lên tất cả. Chồng em đối xử tệ bạc với em?

- Không, em sống rất hạnh phúc. Anh đừng suy diễn lung tung nữa. Anh biết rồi, em đâu phải là người thích nói dối.

Hai Bình thở dài:

- Nếu cuộc hôn nhân này mang bất hạnh đến cho em, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

- Anh đừng nói đến chuyện này nữa có được không? – Ngọc tỏ vẻ không hài lòng:- Lần nào gặp nhau, anh cũng chỉ bấy nhiêu từ để nói. “ Em sống có hạnh phúc không? Chồng em có đối xử tệ bạc với em? “. Chán lắm. Hãy nói chuyện khác đi.

Hai Bình hút thuốc lá:

- Anh chẳng có chuyện gì để nói cả. Cuộc sống của anh cứ diễn ra một cách đơn điệu, nhàm chán. Tối đến lò bánh làm việc. Sáng trở về nhà ngủ một giấc. Thời gian còn lại anh kết bạn với rượu. Tất cả chỉ có thế. – Hai Bình im lặng một lúc rồi nói:- Em đừng đến thăm anh nữa. Chuyện của chúng ta đã kết thúc. Anh không muốn chồng

em hiểu lắm về mối quan hệ của hai ta.

Ngọc thở dài buồn bã:

- Nhưng chẳng lẽ chúng ta không thể xem nhau như hai người bạn được sao? Chẳng lẽ khi tình yêu đã hết chúng ta phải xem nhau như hai người xa lạ?

- Anh không nghĩ như thế. Với anh, em mãi là người bạn tốt nhất. Tuy nhiên miệng lưỡi thế gian không sao lường hết được, anh lo cho em mà thôi. Dù sao cẩn thận vẫn tốt hơn, em à.

Hai người nhìn nhau im lặng hồi lâu. Ngọc nhìn xuống gầm bàn phát hiện tô mỳ bèn bung xuống bếp rồi quay trở lên:

- Anh đứng lên đi em có chuyện muốn nhờ anh đây.

Hai Bình đứng dậy. Ngọc ấn vào tay Hai Bình cây chổi:

- Em sẽ nấu cho anh một bữa cơm thơm tất. Anh phải giúp em quét dọn cái nhà. Bẩn như thế này mà anh vẫn bình chân như vại. Động dậy đi ông tướng!

Hai Bình ngoan ngoãn làm theo như cậu học trò nhỏ chấp hành mệnh lệnh của cô giáo khó tính. Vừa quét nhà, Hai Bình vừa âm thầm quan sát Ngọc làm bếp mắt ngời lên hạnh phúc.

Quét dọn xong, Hai Bình xuống bếp xem ngọc làm cá:

- Hôm nay sao em rồi thế? Chồng em đâu?

Ngọc lấy dao mổ bụng, móc ruột cá:

- Chồng em hôm nay đi vắng cả ngày. Ở nhà một mình buồn quá, em đến ăn cơm với anh cho vui. Anh không thích à?

Hai Bình gật đầu:

- Thích. Nhưng anh thấy không tiện lắm. Lần sau em đừng làm như thế nữa nhé. Anh ngại lắm.

Ngọc làm mặt giận:

- Được rồi. Nếu anh không thích thì em sẽ không làm phiền anh nữa. Chỉ là một bữa cơm, anh chỉ khéo làm ra vẻ quan trọng. Em hứa sẽ không đến đây nữa, cho dù anh có chết em cũng chẳng thèm đến đốt cho anh một cây nhang. Người gì mà vô tâm quá!

Hai Bình bật cười. Tiếng cười vô lo phóng khoáng.

- Em thích nhìn anh cười lắm. Mỗi lần cười trông anh hồn nhiên như chàng trai mới lớn nó hoàn toàn khác hẳn với con người sâu muộn cổ hữu của anh. Nụ cười là món quà quý báu nhất mà Thượng đế dành tặng cho con người. Tại sao anh lại dè dặt nụ cười đến thế?

Gần một tiếng sau bữa cơm đã chuẩn bị xong. Bữa ăn trưa có canh chua, cá lóc kho và món lòng gà xào giá. Hai Bình nhìn mâm cơm hai tay xoa vào nhau, cánh mũi chun chun mấy cái:

- Chà, thơm quá, ngửi mùi đã muốn ăn.

Ngọc xới cơm ra chén. Hai Bình xì xụp chang chang húp húp. Mồ

hôi túa ra lưng áo bạc thếp. Ngọc chỉ ăn chiếu lệ và liên tục gấp thức ăn cho Hai Bình:

- Ngon không, anh?

Hai Bình vừa và cơm vô miệng vừa nói:

- Ngon lắm! Cả đời anh mới có được bữa ăn ngon như thế này. Em quả là đầu bếp đại tài!

Ngọc đề nghị:

- Nếu thích, thỉnh thoảng em sẽ đến nấu cơm cho anh ăn nhé?

Hai Bình đặt chén xuống, đưa mắt nhìn Ngọc:

- Không cần phải làm như thế đâu, em ạ. Anh sẽ học cách làm bếp.

Em còn gia đình của mình..

Cả hai cùng nhìn nhau im lặng. Cơm nước xong, Ngọc mang các thứ xuống bếp. Hai Bình ngồi xĩa răng và uống nước trà ở gian ngoài. Dọn rửa xong, Ngọc bước lên và ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Hai Bình rót cốc trà đưa cho Ngọc:

- Em uống nước đi. Cảm ơn em về bữa cơm ngon.

Ngọc phì cười:

- Anh trở nên khách sáo từ lúc nào vậy? Trước đây em vẫn nấu cho anh ăn đấy thôi.

Hai Bình im lặng hút thuốc. Ngọc thò tay vào chiếc túi lấy ra chiếc áo ngắn tay kẻ sọc ca rô đặt lên bàn:

- Em có chiếc áo này gửi tặng anh.

- Sao em không để cho chồng mình mà lại đưa cho anh? Anh có đủ

quần áo để mặc. Em cất đi.

Ngọc nói:

- Chiếc áo này là hàng khuyến mãi, nó quá dài và rộng so với tạng người của chồng em. Anh chỉ cao có một mét sáu mươi. Anh mặc vào thử xem, vừa cỡ với anh đây.

Ngọc tháo chiếc áo ra và ướm thử lên người Hai Bình, vừa lúc Nghị từ ngoài xông vào giật phăng chiếc áo trong tay Ngọc rồi ném mạnh xuống đất và gào lên:

- Bắt tận tay, day tận trán hết đường chối cãi rồi nhé, đồ đĩ thỏa lẫn loạn!

*

Lê Trục thò tay vào túi khoác lôi ra chiếc áo sơ mi sọc ca rô ngắn tay:

- Có phải chiếc áo này không?

- Đúng là chiếc áo này. Tại sao nó lại trong tay anh?

Lê Trục không trả lời câu hỏi của Tuyết mà hỏi lại:

- Chuyện ấy xảy ra cách đây đã được bao lâu?

Tuyết suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Khoảng hơn một tháng. Đó là hôm thứ Năm, em nhớ chính xác bởi hôm đó em phải đi dự đám cưới người bạn.

- Và, sau đó chuyện xảy ra như thế nào?

Tuyết lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán:

- Chuyện một cô hai chàng làm ồn ào cả xóm. Anh Nghị tát vợ một cái như trời giáng. Anh Bình giận dữ túm lấy cổ anh Nghị ném ra sân. Lần đầu tiên, em thấy ánh nóng giận như thế.

Lê Trục nói:

- Từ sau lần đó hai người có gặp nhau lần nào nữa không?

Tuyết lắc đầu:

- Không, em không thấy chị Ngọc đến nữa. Theo em, sau khi đã có gia đình hai người không nên gặp nhau nữa mới phải. Em nói có đúng không.

Lê Trục gật đầu tán đồng:

- Tôi cũng có quan điểm giống cô. Cô và Hai Bình có thường trò chuyện với nhau không?

- Nhiều nữa là đằng khác. Anh nghĩ thử coi, trong hẻm chỉ có ba hộ ra vô đều chạm mặt chẳng lẽ lại làm thinh như người xa lạ.

Ngày nào em và anh là không nói chuyện với nhau.

- Hai người thường nói về đề tài gì?

- Thời tiết, mùa màng, thể thao, thơ ca, âm nhạc...ôi, đủ cả. Anh Bình tỏ vẻ am tường về bóng đá. Anh có thể nói chuyện bóng đá cả ngày mà không thấy chán. Anh có yêu bóng đá không?

- Tất nhiên rồi, tôi thích nhất là đội Ý. Còn cô?

- Em thích đội Đức. Đội bóng được mệnh danh là cỗ xe tăng hủy

diệt. Có người lên án kiểu đá thực dụng của người Đức, họ bảo đá như thế là hủy diệt thứ bóng đá đẹp. Em không nghĩ như thế...

- Cô nghĩ như thế nào?

- Theo em, bóng đá không phải là nghệ thuật khiêu vũ. Đẹp hay xấu không quan trọng bằng việc giữ sạch lưới nhà và sút tung lưới đối phương. Chiến thắng là trên hết. Anh Bình cũng cùng suy nghĩ như em. Tuy nhiên, đội bóng anh yêu thích lại là đội Đan Mạch. Em không hiểu tại sao anh lại thích một đội không mấy tên tuổi trong làng bóng đá thế giới.

- Hai Bình có bao giờ tâm sự với cô không?

Tuyết lắc đầu:

- Không, anh lúc nào cũng kín như bưng. Em có cảm giác dường như người đàn ông này đang mang nặng nỗi niềm u uẩn trong lòng mà không thể giải bày cùng ai..

- Sao cô lại nghĩ vậy?

- Em thường thấy anh ngồi suy tư một mình bên cửa sổ có khi hàng giờ liền với gương mặt buồn thê thảm. Anh thử nghĩ xem, một người không vướng bận chuyện gia đình vợ con, công ăn việc làm ổn định thì có gì phải băn khoăn lo lắng chứ. Từ đó, em đoán, anh Hai Bình có tâm sự trong lòng.

Tuyết ngược mắt nhìn đồng hồ rồi nói:

- Ba em cũng sắp về rồi đó, anh chịu khó chờ thêm một chút.

Lê Trục đề nghị:

- Cô yên tâm, tôi có thể chờ lâu. Cô kể tiếp chuyện Hai Bình đi.

- Trước khi mất tích khoảng vài hôm, em đi chơi về khuya tình cờ thấy ảnh ngồi bó gối trước hiên nhà. Em có hỏi, anh Bình không đến lò bánh mỳ à, ảnh đáp bữa nay anh nghỉ. Em bảo, nghỉ sao anh không đi ngủ sớm ngồi đó làm gì cho muỗi cắn, hay là anh nhớ người yêu. Người yêu của anh đi lấy chồng rồi, anh cũng nên lấy vợ trả thù lại, coi như huề. Ảnh im lặng không trả lời mà chỉ thở dài. Thời gian gần đây em thường nghe ảnh thở dài.

Lê Trục xen vào:

- Gần đây là bao lâu?

- Khoảng một hai tuần gì đó. Mỗi lần như vậy trông ảnh già lắm. Con người của anh đôi lúc thật khó hiểu. Ba em cũng nói như vậy.

Lê Trục nói:

- Trước khi mất tích, Hai Bình có biểu hiện gì khác thường không?

Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ảnh có vẻ buồn nhiều và uống rượu nhiều hơn. Em chỉ biết có vậy.

- Hai Bình có nói bóng gió về một chuyến đi xa nào không?

- Em không nghe ảnh nói gì cả. Ảnh đột nhiên biến mất như cơn bốc hơi vào không khí. Lạ thật! – Đoạn Tuyết đưa mắt nhìn ra cửa rồi reo lên:- Ba em về kìa!

Một người đàn ông tuổi ngoài lục tuần, dáng vẻ gân guốc khỏe mạnh trên tay xách con cá chép nặng chừng một ký. Sợi dây lác xỏ

từ mang vòng qua miệng cá.

- Cá ở đâu vậy ba?

Tư Bốn liệng con cá xuống nền đất, nó vẩy đành đạch. Đoạn ông nhìn khách rồi nhìn con gái như thăm hỏi. Tuyệt xách con cá lên:

- Anh đây là cảnh sát hình sự tỉnh muốn gặp ba để tìm hiểu một số thông tin về anh Hai Bình.

Đoạn cô day mặt về phía Lê Trực:

- Anh ngồi nói chuyện với ba, em đi làm cá đây, nấu cơm đây.

Lê Trực nghiêng người, gật đầu chào và đưa tay ra bắt. Tư Bốn chùi tay vào áo rồi cầm tay khách lắc nhẹ mấy cái:

- Chú tới đây đã lâu chưa? Tôi mãi đánh cờ tướng với ông bạn già, về hơi muộn. Chú có chơi cờ không?

Lê Trực gật đầu và lấy thuốc lá mời chủ nhà. Tư Bốn nhón một điếu rồi châm lửa hút:

- Tôi không quen thứ thuốc lá này vì nó nhẹ quá. Gu của tôi phải là thuốc rê loại nặng. Anh là..

- Tôi tên Trực – Lê Trực nói:- Nghe nói, Hai Bình rất giỏi giải cờ thế?

Tư Bốn gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tôi cứ thắc mắc mãi, Hai Bình giải cờ thế có thể nói là thiên hạ vô địch nhưng không hiểu sao chơi cờ chỉ ở tầm trung bình. Ván cờ thế cho dù khó đến mấy vào tay Hai Bình cũng trở nên dễ như bỡn. Cách đây không lâu, anh ta giải một ván cờ mà tôi

cho là xứng đáng ghi vào sách giáo khoa. Bên đỏ chỉ có mỗi quân tướng và một mã. Bên xanh còn đủ sĩ tượng, thêm một con pháo và hai tốt, dân chơi cờ ai cũng thuộc nằm lòng câu “ nhất mã chiếu vô cùng “, vậy mà không hiểu anh ta đi kiêu gì rốt cuộc đỏ lại thắng.

- Hai Bình với bác có vẻ đi lại rất thân tình?

- Tất nhiên rồi. Trong hẻm chỉ có ba nhà, không chơi với nhau thì chơi với ai. Hai Bình hề có chai rượu ngon đều kêu tôi, tôi có món gì ngon cũng đem ra nhâm nhi với Hai Bình. Tửu lượng của Hai Bình khá lăm hầu như không có đối thủ. Chơi cờ thì tôi chấp Hai Bình con mã. Uống rượu thì Hai Bình chấp tôi một ly; Hai Bình uống hai, tôi uống một, vậy mà, lần nào tôi cũng bị say trước. Anh đến đây để tìm hiểu về sự mất tích bí ẩn của Hai Bình phải không?

Lê Trực khẽ gật đầu:

- Hai Bình chính xác là mất tích từ hôm nào, bác có biết không?

Tư Bốn đáp:

- Biết chứ. Hôm thứ Năm tuần trước. Cả ngày hôm ấy, tôi không thấy mặt cậu ta. Hôm đó, tôi nấu món canh chua cá bông lau chờ hoài không thấy cậu ta về.

- Trước khi mất tích Hai Bình có tâm sự với bác điều gì không?

Tư Bốn lắc đầu:

- Không, anh ta thậm chí còn hẹn tôi đi câu cá vào ngày Chủ Nhật nữa là. Tôi cũng lấy làm lạ về sự mất tích của cậu ấy. Nếu đi đâu cậu ta phải bảo tôi miệng tiếng chứ.

Tư Bốn nhấp một ngụm trà thẩm giọng:

- Trước đây, thỉnh thoảng Hai Bình có việc phải đi đâu đó vài ngày và mỗi lần như thế cậu ấy đều nhờ tôi trông nhà hộ. Lần này, cậu ấy chẳng nói gì cả. Vì thế tôi mới sinh nghi.

- Bác nghi gì?

- Tôi nghi có kẻ hại cậu ấy.

- Sao bác lại nghĩ như thế?

Đây là tôi phỏng đoán thế thôi chứ chẳng có cơ sở nào cả. Hai Bình nghèo trót chẳng có của nả gì để kẻ xấu làm mục tiêu tấn công.

Lê Trục nói:

- Hai Bình có kẻ thù không?

Tư Bốn phì cười:

- Hiền lành như Hai Bình làm sao có kẻ thù. Hai Bình sống thu mình như con ốc rút vào chiếc vỏ, ngại tiếp xúc với người lạ, ngại va chạm thì làm sao có người thù ghét. Chính vì chuyện này mà tôi nghĩ mãi mấy đêm liền vẫn không sao tìm ra lời đáp.

- Bác có biết mối quan hệ giữa Hai Bình và cô Ngọc?

- Biết chứ. Cô Ngọc vẫn thường đến đây chơi. Và tôi xem cô ấy như em gái của mình. Ngọc vừa đẹp người vừa đẹp nét. Cỗ nấu ăn rất ngon, đặc biệt món bò bóp thấu nhậu đến quất cần câu vẫn còn muốn uống nữa. Cô Ngọc lo lắng chăm sóc Hai Bình như người mẹ thật sự. Và Hai Bình cũng tỏ ra yêu quý cô ấy. Thật tiếc, không

hiểu vì lý do gì mà hai người không đến được với nhau.

- Họ chính thức chia tay từ khi nào, bác có biết không?

Tư Bốn gật đầu:

- Biết, sáng sớm hôm ấy, Hai Bình mang về gói thịt chó và chai rượu để rửa tội nhậu. Tôi thật sự ngạc nhiên vì mọi khi Hai Bình chỉ uống rượu vào tầm trưa. Tôi cũng không hiểu Hai Bình tìm đâu ra món thịt chó vào sáng sớm như thế. Đúng là chuyện lạ...

*

Cái chung xoay ba vòng tua. Hai Bình rót đầy chung rượu, gấp miếng thịt luộc cho vô chén rồi nói:

- Tôi với Ngọc đã chính thức chia tay rồi.

- Cái gì? – Tư Bốn giật mình thốt lên:- Chú mày không nói giỡn đó chứ. Đang yêu nhau trời chết lại nói chia tay là nghĩa làm sao?

Hai Bình thở dài:

- Thật sự chuyện hai đứa chúng tôi đã kết thúc rồi. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau suốt đêm. Bây giờ thì đường ai nấy đi. Thật tình, tôi không muốn nói chuyện này cho bất cứ ai nhưng anh với tôi là chỗ thân tình, vả lại anh cũng đã hết lòng vun đắp cho chúng tôi. Vì thế, tôi thấy cần phải cho anh biết.

Tư Bốn trợn mắt nói:

- Tại sao lại xảy ra chuyện động trời này nhỉ? Có phải con Ngọc

chê chú mày nghèo không đủ sức bao bọc nó chớ gì? Để tao gặp nó nói chuyện phải trái cho ra lẽ.

Hai Bình uống cạn chung rượu:

- Anh đừng nói vậy tội nghiệp cho cô ấy. Ngọc cũng rất khổ tâm, hơn nữa, chính tôi là người chủ động.

Tư Bốn dẫn mạnh chung rượu xuống bàn:

- Chú mày nói vậy là nghĩa làm sao? Chú mày có con nhỏ khác rồi phải không? Phải chăng chú mày được đăng quên đó, được vó quên nôm có đúng như không?

Hai Bình im lặng. Tư Bốn giận dữ:

- Tại sao vậy, Hai Bình? Tại sao chú mày lại bỏ con Ngọc? Trời ơi, chẳng lẽ Tư Bốn này nhìn lầm người hay sao!

Hai Bình thở dài:

- Tôi chẳng quen ai cả. Và có lẽ, suốt đời tôi sẽ sống độc thân. Anh biết rồi đó, tôi là người thích thung dung tự tại.

Tư Bốn quắc mắt lên sòng sọc:

- Đó chỉ là nguy biện! Đang yên đang lành bỗng dưng đất bằng dậy sóng là nghĩa làm sao? Nhất định có chuyện gì chú mày giấu anh.

Là chuyện gì vậy?

Hai Bình lắc đầu:

- Chẳng có gì cả, đơn giản là hai đứa chúng tôi không hợp với nhau.
- Hãy tìm một lời giải thích khác thuyết phục hơn, Hai Bình, mấy

năm tìm hiểu, ngày cưới cũng đã tính rồi, bỗng dung nói là không hợp, chẳng ai tin lời giải thích đó, thậm chí đứa con nít cũng cười khi.

Hai Bình cất giọng trầm buồn:

- Tôi đang rất khổ tâm, anh có biết không. Có những việc người ta không thể nào nói được. Anh hãy tin rằng tôi đã hành động đúng tư cách của một người đàn ông. Thành thật xin lỗi.

Tư Bốn đứng dậy, bước vào nhà:

- Chú mày chẳng lỗi phải gì cả. Tự nhiên tao thấy ghen ngang công hòng không muốn nhậu nữa.

*

- Rốt cuộc, bác có hiểu nguyên nhân vì sao hai người chia tay? –

Lê Trục nói.

Tư Bốn lắc đầu:

- Tôi chịu thua, không sao hiểu được chuyện gì đã xảy ra với họ.

Cả cô Ngọc cũng kín như bưng. Nhưng một điều, tôi biết chắc chắn là hai người vẫn còn yêu nhau. Yêu nhau nhưng lại không thể đến với nhau vì một nguyên do nào đó mà chỉ có những người trong cuộc mới biết. Ngọc lấy chồng, theo tôi, chỉ là bổn phận chứ hoàn toàn không có tình yêu.

Lê Trục xen vào:

- Và, đó chính là nguyên nhân gây ra rạn nứt trong đời sống vợ chồng của họ? Theo bác, Nghị, chồng cô Ngọc là người như thế nào?

- Hắn là một gã ăn mặn đái khai! Đàn ông tốt trên thế gian này đâu có thiếu, sao cô ấy lại chọn hắn. Đàn ông mắt trắng, môi thâm, đích thị là kẻ tiểu nhân. Cô Ngọc lấy hắn chẳng khác nào bông hoa lài cắm bãi cứt trâu.

- Bác có vẻ ác cảm với tay thợ điện thì phải?

- Không phải chỉ mỗi mình tôi mà hầu như tất cả những ai đã từng tiếp xúc với con người dơ dáy đó đều có chung tâm trạng như vậy. Anh có biết, hắn đã từng bị phạt cải tạo tại địa phương về tội đánh người gây thương tích cách đây gần hai năm.

Lê Trục thốt lên:

- Có chuyện đó nữa à. – Đoạn anh lái câu chuyện sang hướng khác:- Bác có nghĩ Hai Bình đi đâu đó một thời gian sẽ quay trở lại?

Tư Bốn ngơ ngác:

- Đi đâu được chứ?

Lê Trục nói:

- Có thể Hai Bình đi thăm người thân, cha mẹ họ hàng...

Tư Bốn lắc đầu, nói:

- Anh em đi lại với nhau đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ tôi nghe Hai Bình nhắc đến người thân nào cả. Đôi khi tôi có đề cập

đến chuyện gia đình, cha mẹ, anh em thì Hai Bình chỉ im lặng thờ dài, gương mặt buồn rười rượi. Năm ngoái đám giỗ ông già, tôi có mời Hai Bình sang dự. Anh ta là vị khách duy nhất được mời...

*

Mười hai giờ trưa, Hai Bình đạp xe từ thị xã về. Anh nhanh chóng cất xe đạp rồi xách bịch trái cây cùng chai rượu để bước sang nhà Tư Bốn. Lúc này, Tư Bốn đang đốt vàng mã trước sân, nhác thấy

Hai Bình liền reo lên:

- Sao chú em về trễ vậy? Anh cứ đình ninh phải uống rượu một mình. Vào nhà đi.

Hai Bình đặt trái cây lên đĩa rồi để lên bàn thờ, sau đó, anh đốt mấy cây nhang và cắm vào bát hương rồi chấp tay xá mấy xá.

Mâm cỗ được dọn ra. Tư Bốn vừa khui chai rượu để rót ra hai chiếc cốc vừa trò chuyện với Hai Bình:

- Năm ngoái làm giỗ lớn mời đông ồn ào phức tạp quá nên năm nay anh không mời ai ngoài chú mày ra. Kể ra chỉ có hai người đưa qua đưa lại cũng buồn. Nào chúng ta cùng chạm cốc.

Cả hai cùng chạm ly. Tư Bốn gấp cái phao câu gà bỏ vô chén Hai Bình, nói:

- Nhứt phao câu, nhì đầu cánh, anh nhường cái ngon nhứt cho chú

mày. Ngày trước, ông già anh còn sống mỗi lần làm gà phải chờ cho ông cái phao câu. Không có là ông nổi giận quát tháo om sòm.

Tư Bốn mắt mơ màng về phía xa xăm:

- Ông già sanh ra tất cả sáu người con, bốn trai, hai gái. Mình là con thứ tư. Và cũng là đứa ông già thương nhiều nhất. Chú có biết tại sao không? Tại gì, mình không chỉ giống ông từ vóc dáng tánh tình mà cả thói quen và sở thích. Hai cha con giống nhau đến nỗi như là bản sao với bản chính. Ông già thích ăn ba khía dầm me, mình cũng mê món ba khía dầm me. Ông già thích đờn ca tài tử, mình cũng mê đờn ca hát xướng. Hồi nhỏ, ông già hay trốn học chữ nho đi bắt dế bị ông nội bắt đem về quát một trận nên thân.

Sau này, mình cũng mê chơi dế mà trốn học..

Tư Bốn uống cạn ly rượu rồi tiếp tục kể:

- Lần đó anh bị bắt quả tang tội trốn học, đá dế với mấy đứa bạn. Ông già véo tai lôi về nhà, bắt nằm úp mặt xuống giường, rồi vơ lấy chiếc roi mây to bằng ngón tay cái treo trên vách. Anh chắc mẩm phen này sẽ bị đòn nát đít chớ chẳng chơi. Tội trốn học là nặng lắm, mấy anh em của anh đã bị đòn rất đau về tội này. Sau khi rao giảng về đạo nghĩa làm người, về lợi ích của việc học.., ông già quyết định phạt anh hai mươi roi! Trời ạ, vừa nghe xong anh đã khóc thét lên và hết lời van xin nhưng không sao lay chuyển được. Ông già ra điều kiện đánh roi nào mà anh ngồi bật dậy kể như bỏ không tính roi đó. Bà già thương thằng con ốm yếu chỉ biết ngồi

khóc như ri. Ông già giờ roi thật cao và vút mạnh xuống. Một, hai, ba..- Đoạn Tư Bốn ngược mắt nhìn Hai Bình:- Ông già giờ cao, đánh mạnh nhưng anh không thấy đau, chú mày có biết tại sao không?

Hai Bình lắc đầu. Tư Bốn nở nụ cười hạnh phúc:

- Bởi vì, ông già cố tình vút vào vách chẳng trúng mình roi nào cả. Tuy nhiên mình cũng giả vờ khóc thét lên làm ra vẻ đau đớn lắm. Chuyện này chỉ có hai cha con là biết thôi. Mình cũng không kể lại cho bà già và mấy anh em khác vì sợ mọi người so bì ganh tỵ...

Tư Bốn ngừng nói, vừa rót rượu vào ly vừa cười hề hề:

- Sau vài trận đòn như thế, mình bắt đầu lờn mặt không sợ bị đòn nữa. Lần đó, hai anh em vì tranh giành đồ chơi mà đánh lộn chí chóe, ông già giận lắm lôi hai anh em ra nọc một trận. Thằng anh lớn đầu không làm gương cho em út bị đòn đầu tiên, sau mới đến lượt mình. Mình cứ ỷ y như những lần trước nên cứ tỉnh như không, chẳng dè, ông già vút thẳng tay đến nỗi móng bị tóe máu.

- Tía ơi, sao tía đánh con đau quá vậy, tía?

- Đánh đau cho con chừa. Từ rày bỏ tật dễ người nghe chưa!

Ông già quát liền năm roi. Đau quá thiếu điều lết đi không nổi. Anh giận ông già ghê gớm bỏ cả buổi cơm tối, leo lên giường ngủ sớm. Đang ngủ say bỗng ông già lay mình dậy. Đang còn giận mình giả bộ nằm im không cựa cựa.

- Cu Bốn dậy đi, tía cho cái này.

Đoạn ông già đưa củ khoai nướng lia lia ngang mũi. Đang đói, nghe mùi thơm khoai nướng bụng anh sôi ọc ọc, rồi thì, quên cả giận ngồi bật dậy như cái lò xo, chớp lấy củ khoai nhai ngấu nghiến.

- Từ nay về sau đừng có hư nữa nghe chưa? Tía đánh có đau không?

- Đau lắm tía. Tía ác quá hà!

Đêm hôm đó hai cha con ngủ với nhau. Khoảng ba giờ sáng, anh giật mình tỉnh giấc, thì thấy tía một tay cầm chiếc đèn bão, tay kia sờ nắn lên khắp cơ thể của anh, miệng liên tục xuýt xoa “ Tội nghiệp thằng nhỏ “. Rồi ông già lấy dầu xanh xức lên chỗ đau. Rát quá nhưng anh vẫn cắn răng im lặng.

Tư Bốn nhấp một ngụm nhỏ rồi tiếp tục đắm mình trong hồi ức xa xăm:

- Nhà nghèo, ông già phải đi làm ruộng mướn cho chủ. Mấy anh em chẳng đứa nào học hành đến nơi đến chốn. Gặp phải lúc thiên tai bão lụt cả nhà phải hái rau ăn trừ cơm. Đã vậy, rau cũng chẳng có mà ăn. Nhìn đàn con đang tuổi ăn tuổi lớn ốm nhom, vàng bủng vì thiếu ăn và bệnh tật, ông già không cầm được nước mắt. Đói ăn vụng, túng làm liều, ông già lén ăn cắp lúa của chủ điền đem về giã ra và nấu cháo. Cháo vừa sôi, thì chủ điền và đám bộ hạ tay chân xuất hiện. Chúng trói ông già vào gốc cây sung đánh một trận thừa sống thiếu chết...

Kể đến đây Tư Bốn bỗng rướm nước mắt:

- Chuyện xảy ra đã mấy chục năm nhưng cảnh tang thương vẫn ám ảnh hoài tâm trí. Sau lần đó, ông già kéo rốc cả bầu đoàn thể tử bỏ đi xứ khác làm ăn. Ở lại chỗ cũ chẳng còn đất làm ăn rồi thì làm sao sống được với tiếng đòi thị phi mai mỉa. Tội nghiệp ông già cả đời luôn giữ mình trong sạch chỉ vì lũ con mà phải mang tiếng nhơ suốt đời...

Hai Bình im lặng theo dõi câu chuyện đột ngột xen vào:

- Rồi mọi người làm gì để sống?

Tư Bốn nói:

- Xuống sông bắt cá, lên rừng hái rau, rớt cuộc cũng sống đàng hoàng như ai đó thôi.

Cả hai cùng im lặng, uống rượu. Tư Bốn kể tiếp chuyện bằng giọng rề rề xúc động:

- Có một kỷ niệm mà mỗi khi nhớ đến anh không sao cầm được nước mắt. Tối hôm đó anh nghe kể chuyện ma. Con ma cụt giò chuyên bắt con nít để ăn thịt. Bị ám ảnh bởi chuyện ma quái, anh sợ quá không sao ngủ được. Nửa đêm, anh thấy ông già thức dậy, xách nôm đi nôm cá. Hôm ấy là một đêm trăng sáng. Ông già vừa đi khỏi một lúc, anh cũng dậy theo. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng anh cũng phát hiện ông già đang nôm cá ở khúc sông trên. Vừa nhìn thấy tia, ông bỗng thốt lên “ Trời ơi, tại sao lại như thế này? “.

Tư Bốn đưa tay quệt nước mắt:

- Chú mày có biết anh thấy gì không? Ông già trong y phục của người nguyên thủy. Mãi sau này mới biết, ông già sợ cái quần đùi bị mục nên phải cởi truồng để khỏi phải mặc công tốn vải.

Tư Bốn im lặng, uống rượu tí tí. Chờ cho cơn xúc động lắng xuống, Tư Bốn kể tiếp:

- Cả đời mình mắc nợ sinh thành không cách chi trả nổi. Bà già đột ngột qua đời sau cơn bạo bệnh khi tuổi chỉ mới ngoài bốn mươi. Ngày đưa bà già ra chôn ở đất ruộng, anh em mình khóc than thảm thiết chỉ mỗi ông già là lặng thinh không mảy may một giọt nước mắt. Anh thầm trách ông già ăn ở tệ bạc, chỉ mỗi giọt nước mắt còn tiếc thì nói chi tình nghĩa vợ chồng.. Thế rồi, một đêm tình cờ anh nhìn thấy ông già ngồi sục sùi bên nắm mộ vợ. Lúc ấy, anh mới hiểu ông già cũng yếu mềm như ai, chẳng qua ông giả vờ tỏ ra cứng cỏi trước lũ con mà thôi..

Tư Bốn gấp miếng gỏi gà cho vào miệng:

- Mỗi người đều có những kỷ niệm riêng của mình. Nó chính là điểm tựa cho ta bước vào cuộc đời đầy chông gai sóng gió. Chuyện của anh đại loại như thế, còn chú mày thì sao?

Hai Bình ngơ ngác:

- Gì ạ?

- Còn gì nữa! Chẳng lẽ chú mày không có gia đình cha mẹ anh em à?

Hai Bình lúng túng:

- Tất nhiên rồi. Con người không thể từ đất nẻ chui lên. Anh mua rượu ở đâu mà ngon quá vậy?

- Ô hay, đây là loại rượu anh với chú mày vẫn thường uống đó thôi. Chú mày làm sao vậy? Quê chú ở đâu? Cha mẹ còn sống hay đã chết? Nhà có mấy anh em? Anh em mình đi lại thân tình cũng đã lâu sao anh không bao giờ nghe chú mày kể về gia đình mình cả.

Hai Bình day mặt sang hướng khác như muốn lẫn trốn cái nhìn phán xét và nén tiếng thở dài.

Tư Bốn nốc cạn chung rượu rồi “ khà “ lên một tiếng:

- Bộ chú mày giận gia đình à?

- Sao anh nghĩ vậy?

- Nhìn cách cư xử của chú mày anh đoán vậy thôi. Theo anh, cùng là máu mủ ruột rà cho dù có giận đến mấy cũng nên chín bỏ làm mười. Chú mày phải nhớ lời này, chỉ có con bỏ cha mẹ chứ cha mẹ chẳng bao giờ bỏ con. Chuyện gia đình của chú mày như thế nào, không phải là người trong cuộc anh không biết nhưng cách xử sự như vậy là không đúng đâu. Chim có tổ, người có tông...Cáo chết ba năm còn quay đầu về núi nữa là..

*

Lê Trục nói:

- Trước khi mất tích, Hai Bình có biểu hiện điều gì khác lạ không?

Tư Bốn suy nghĩ một lúc, nói:

- Có, tôi thấy cậu ta có vẻ đau khổ và tuyệt vọng. Và uống rất nhiều. Tôi có cảm giác, Hai Bình muốn say để quên tất cả.
- Tại sao lại như vậy? Bác có hiểu nguyên nhân không?

Tư Bốn lắc đầu:

- Tôi chịu thôi. Hai Bình có vẻ là người lập dị, anh ta luôn đóng chặt cánh cửa thế giới nội tâm của mình không cho bất kỳ kẻ nào bước vào. Đây là tôi chỉ đoán già đoán non thôi chứ chưa hẳn đã đúng.

- Biểu hiện thay đổi đó có từ lúc nào, bác có biết không?

Tư Bốn đáp liền:

- Biết chứ, từ bệnh viện trở về, tôi thấy, Hai Bình đã có biểu hiện khác rồi.

Lê Trục thốt lên:

- Sao lại thế? Hai Bình bị bệnh à?
- Hai Bình bị kẻ xấu tấn công từ phía sau bị ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện cấp cứu nhưng rất may vết thương không nghiêm trọng và Hai Bình đã được xuất viện ngay ngày hôm sau.
- Có chuyện đó nữa à? – Lê Trục nói:- Sau đó, Hai Bình có báo chuyện này cho công an không?

Tư Bốn lắc đầu:

- Không. Bị tấn công từ phía sau lúc trời tối đâu biết mặt hung thủ mà thua với kiện. Vả lại, vết thương không nghiêm trọng thua với kiện chỉ mất công tốn thời gian vô ích mà thôi. Ai cũng bận rộn cả chẳng hơi đâu lên đồn công an cả buổi để rồi chẳng thu được kết quả gì.

Lê Trục nói:

- Bác có nghĩ đây là một vụ cướp?

- Tôi không nghĩ vậy, bởi chúng không lấy thứ gì của nạn nhân cả. Chiếc xe đạp vẫn còn nằm yên trong đám cỏ. Với lại, trên người Hai Bình chẳng có thứ gì đáng giá để cướp cả. Có thể, đây là vụ thanh toán do nhầm người mà thôi.

Lê Trục nói:

- Sao bác lại nghĩ vậy?

- Tôi không tin người như Hai Bình lại có kẻ thù ghét. Anh ta chẳng bao giờ động chạm đến ai.

- Trước khi về đây, Hai Bình đã từng ở những đâu và làm công việc gì, bác có biết không?

Tư Bốn lắc đầu:

- Không, tôi không biết gì cả. Nhưng khi nhìn những vết thương trên người Hai Bình, tôi đoán anh ta đã có thời gian phục vụ trong quân đội.

- Vết thương có nặng lắm không?

- Hai Bình bị thương nhiều chỗ lắm. Ở lưng, ngực, bụng và cả bắp

đùi. Tuy nhiên nặng nhất là ở phần ngực và bụng. Những vết phỏng tím bầm dính vào nhau như miếng giẻ rách.

- Hai Bình chẳng bao giờ kể cho bác nghe về những vết thương này à?

- Không. Tuy nhiên thỉnh thoảng nó vẫn hành hạ anh ta đến dở sống dở chết. Những cơn đau thắt kèm theo là cơn sốt.

VỤ MẮT TÍCH BÍ ẨN

- 5 -

Hai Bình bước lên căn gác gỗ. Sàn gàn ọp ẹp run lên bần bật. Anh đưa tay cởi chiếc áo thun chui đầu , và ném nó xuống sàn gác. Anh ngồi xuống chiếc ghế duy nhất kê bên cạnh cửa sổ. Gương mặt xanh xao lộ vẻ mệt mỏi. Trời nắng nóng. Mái tôn thấp tè hầm hập như cái lò nung, khắp người Hai Bình đầm đìa mồ hôi. Anh với lấy chiếc khăn cũ mắc trên vách lau người. Mồ hôi từ cơ thể Hai Bình liên tục ứa ra cứ như cơ thể anh có sẵn mạch nước ngầm. Ban đầu, Hai Bình lau mặt rồi xuống ngực, bụng. Những vết bỏng đỏ lôm ở ngực và bụng dính vào nhau nhầy nhụa ở nơi này nơi kia nom như những khối u của người ung thư đang bị di căn. Hai Bình đưa tay bóp nhẹ lên những chỗ bỏng và cảm thấy ngứa ngáy rất khó chịu. Bỗng Hai Bình đưa tay ôm ngực và cong người xuống. Con đau thất xuất phát từ ngực rồi lan dần xuống bụng và truyền đi khắp cơ thể. Anh đánh rơi chiếc khăn, nằm cong người như con tôm luộc. Những bàn tay thô bạo vô hình như đang nghiền nát cơ thể anh.

Anh xoay người, nằm úp mặt xuống sàn gác, lưng cong oằn như con giun bị giẫm. Cố chịu đau, anh bò đến bên chiếc tủ cá nhân lấy ra lọ thuốc. Bàn tay run rẩy mở nắp rồi lấy ra hai viên thuốc màu xanh cho vào mồm. Xong xuôi, anh nằm quay người vào vách, hai chân liên tục co duỗi. Con đau chưa kịp lắng xuống thì cơn sốt bỗng ập đến. Cả ngày hôm ấy Hai Bình vùng vẫy cật lực trong chiếc chăn mỏng..

*

Lê Trực nói:

- Tôi muốn vào xem chỗ ở của Hai Bình nhưng cửa đã khóa.

Tư Bốn sốt sắng:

- Để tôi đưa chìa khóa cho chú. Thấy cửa nẻo mở toang, lo sợ bị mất mát nên tôi đã lấy ổ khóa ở nhà sang khóa cửa nhà Hai Bình lại đó chứ.

Tư Bốn lấy chìa khóa đưa cho Lê Trực và dặn:

- Khi nào xem xong, chú khóa cửa lại và gửi lại chìa cho tôi nhé. Ngôi nhà khá hẹp chỉ hơn mười mét vuông, có căn gác lửng. Gian trước làm phòng khách, gian sau làm nhà bếp, nhà vệ sinh. Quần áo, đồ đạc vất bừa bãi khắp nơi. Lê Trực phát hiện một thùng mì ăn liền hiệu Miliket đặt trên chiếc tủ gỗ. Bên trong còn vài gói.

Trong nhà vệ sinh có vài bộ đồ ngấm trong chậu đã bốc mùi. Căn gác lửng ọp ẹp được làm nơi ngả lưng. Chiếc đài bán dẫn đặt ngay đầu nằm. Cạnh đó là quyển tiểu thuyết “Phía Tây không có gì lạ” của Erich Maria Remarque được đặt ở tư thế úp. Lê Trục cầm lên và phát hiện sách được mở ở trang 230 – 231. Trên chiếc bàn nhỏ kê gần cửa sổ có chiếc gạt tàn thuốc lá. Bao Du Lịch còn vài điếu và chiếc bật lửa hiệu ba số năm. Tiếp tục tìm kiếm, Lê Trục còn tìm thấy một quyển vở học sinh mép cong tợn nhét dưới gối nằm. Anh lật thử vài trang rồi đặt vào chỗ cũ. Sau đó anh bước ra ngoài, khóa cửa cẩn thận và trả chìa khóa lại cho ông Tư Bốn.

*

Chín giờ sáng. Lò bánh mỳ đang chuẩn bị cho ra mẻ cuối cùng. Ba Phát chủ lò bánh, mặc chiếc quần short, mình trần đang hò hét chỉ huy đám thợ. Máy người thợ mình dính đầy bột đang cắm cúi cho củi vào lò. Ba Phát cúi xuống nhìn vào lò rồi gất lên:

- Cho thêm củi vào! Củi lửa như vậy chừng nào mới ra bánh. –

Đoạn Ba Phát day mặt về phía một thanh niên đang đứng gần cửa sổ:- Thằng Trọng mang củi vào nhanh lên. Người gì mà cứ lù đù như ông từ vào đền!

Trọng bước ra ngoài ôm mấy ôm củi khô rồi cho từng thanh vào

lò. Ba Phát bước đến bên chiếc bàn hình chữ nhật vợ lấy ca nước đá tu ừng ực, rồi ngược mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Bên ngoài có mấy người đang nóng lòng chờ lấy bánh.

Bánh chín. Mấy người thợ vừa lấy bánh trong vỉ ném vào chiếc giỏ cần xé cạnh đây, vừa đếm từng chiếc để giao cho khách. Loáng một cái số bánh đã giao gần hết, chỉ còn vài chiếc. Ba Phát lấy một ổ cho vào mồm nhai ngấu nghiến. Mấy người thợ bắt đầu công việc dọn dẹp.

Lê Trực từ ngoài bước vào. Ba Phát đặt ổ bánh xuống bước ra đón khách:

- Anh mua mấy ổ? Bánh mới ra lò còn nóng hổi.

Lê Trực lắc đầu:

- Tôi không mua bánh. Tôi tìm ông Ba Phát chủ lò.

Ba Phát nhìn khách một lượt từ đầu đến chân:

- Là tôi đây, anh tìm tôi có việc gì?

Ba Phát lấy chiếc ghế thấp đưa cho khách rồi ngồi xuống chỗ trống cạnh đây:

- Nhà cửa bề bộn quá, anh thông cảm. Xin lỗi, anh là ai?

Lê Trực giới thiệu qua loa về mình và đi thẳng vào chuyện:

- Tôi đến đây để tìm hiểu một số thông tin về Hai Bình. Theo tôi được biết Hai Bình làm việc tại lò bánh của ông?

Ba Phát gật đầu:

- Đúng vậy, Hai Bình là người làm lâu năm nhất tại lò bánh của

tôi. Tôi quý mến Hai Bình và xem như anh em trong nhà. – Ba Phát đưa tay trở về phía mấy người thợ đang dọn dẹp:- Những người này làm việc với tôi chỉ vài năm gần đây thôi. Tôi phải liên tục tuyển thợ mới bởi đám thợ cũ thỉnh thoảng lại xin nghỉ, đi tìm công việc khác. Công việc làm bánh quả thật rất cực nhọc và phải thức trắng đêm, những người trẻ tuổi có thể làm công việc nặng nhọc nhưng thức đêm thì rất kém.

Lê Trục nói:

- Chính xác là Hai Bình làm việc ở đây đã được bao lâu?

Ba Phát ra chiều suy nghĩ:

- Cũng hơn năm năm rồi...

*

Một buổi sáng tháng Bảy, trong lúc ông Ba Phát đang nhào bột thì có một người đàn ông dáng vẻ khắc khổ với chiếc ba lô trên vai tìm đến. Anh ta đứng hồi lâu quan sát mọi người làm việc rồi mới rụt rè bước đến gần Ba Phát và cất giọng rề rề:

- Xin lỗi, tôi muốn gặp chủ lò bánh..

Ba Phát ngừng công việc, đưa tay quạt mồ hôi trán:

- Là tôi đây. Anh tìm tôi có việc gì?

Người đàn ông giới thiệu tên Hai Bình và bày tỏ ý định vào làm

việc tại lò bánh.

- Mời anh ngồi. – Ba Phát lấy khăn lau bàn tay dính đầy bột:- Tôi tên Phát, thứ ba, mọi người thường gọi tôi là Ba Phát. Lò bánh Ba Phát. Thậm chí người ta còn gọi hẻm này là hẻm Ba Phát. Anh đến xin việc cũng đúng lúc, tôi đang thiếu thợ. Anh đã làm thợ làm bánh đã được bao lâu?

Hai Bình lúng túng mắt nhìn xuống nền nhà:

- Tôi chưa làm thợ ngày nào cả. Trước đây, tôi làm việc trên ghe.

Chán cảnh sông nước tôi muốn thay đổi công việc...

- Như vậy là không được rồi. Tôi cần thợ chứ không cần người phụ việc. Anh thông cảm tìm chỗ khác.

- Xin anh hãy nhận tôi. Thật sự, tôi đang rất cần một công việc. Tôi có thể làm bất kỳ công việc gì.

Ba Phát nói:

- Đã nói với anh, tôi cần thợ chứ không cần người phụ việc.

- Nhưng để làm ra những chiếc bánh cũng cần những phụ việc nữa chứ. Tôi có sức khỏe và đầu óc không đến nỗi tồi tệ, tôi học việc rất nhanh. Xin hãy tin và giúp đỡ tôi. Tôi đang thật sự gặp khó khăn cần một công việc nào đó để có cơm ngày hai bữa.

Ba Phát nheo mắt nhìn khách. Khách trạc bốn mươi, người gầy gò, da vàng bủng như bị chứng sốt rét kinh niên:

- Trông anh không lấy gì là khỏe khoắn. Công việc ở lò bánh rất vất vả, tôi e, anh kham không nổi..

- Tôi làm được – Hai Bình nói:- Chắc chắn là như vậy. Xin anh hãy cho tôi thử việc trong vài ngày. Nếu không vừa ý, anh có thể cho tôi nghỉ bất kỳ lúc nào.

Ba Phát miễn cưỡng gật đầu:

- Thôi được, tôi sẽ cho anh làm thử trong một tuần lễ. Trong thời gian thử việc, tôi sẽ không trả lương, bù lại, anh được ăn hai bữa cơm miễn phí. Đồng ý không?

Hai Bình gật đầu, cảm ơn rồi rút. Ba Phát đứng dậy tiếp tục công việc nhào bột:

- Chỗ ở của anh có xa không?

- Tôi chưa tìm được chỗ trọ.

- Sao anh biết tôi cần người mà tìm đến?

- Tình cờ, tôi nghe người bán bánh mỳ nói chuyện với khách. Thế là, tôi hỏi thăm đường và đến đây. Thật sự, tôi chỉ đi cầu may chứ không hy vọng. Đây là công việc hoàn toàn mới mẻ với tôi.

Ba Phát nói:

- Trong thời gian tìm chỗ trọ, anh có thể ở lại đây. Tôi có căn phòng trước kia làm khi chứa bột, nói chung, hơi bất tiện...

- Tôi chỉ cần một chỗ ngủ lưng là đủ lắm rồi.

Ba Phát dừng tay, dẫn Hai Bình đi xem chỗ trọ. Căn phòng xập xệ rộng chỉ vài mét vuông toàn rác và phân chuột.

- Trước tiên anh cần dọn dẹp sạch sẽ. Chỗ này ẩm thấp và tối. Cần phải lắp thêm một bóng đèn. Dù vậy, anh không ở đây được lâu

đầu. Sắp tới sẽ mở rộng lò bánh, căn phòng sẽ bị đập bỏ.

- Vâng, tôi hiểu. Tôi sẽ tìm chỗ trọ mới trong thời gian sớm nhất.

*

Lê Trực nói:

- Và, cuối cùng anh đã đồng ý nhận Hai Bình vào làm việc tại lò bánh sau thời gian thử việc?

Ba Phát gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Hai Bình tỏ ra rất chăm chỉ và cẩn thận trong công việc, chẳng có điều gì khiến tôi phải phàn nàn cả. Trông anh ta có vẻ ốm yếu nhưng lại rất khỏe, bột mỳ năm mươi ký, Hai Bình có thể vác một lúc hai bao. Tôi thật sự kinh ngạc trước sức khỏe của anh ta.

- Khi nhận Hai Bình vào làm, anh có tìm hiểu nhân thân của anh ta?

- Tôi có tìm hiểu nhưng Hai Bình chỉ trả lời lấp lửng. Theo tôi được biết, đại khái Hai Bình là đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa đã từng tha hương cầu thực khắp nơi. Trước khi đến làm tại lò bánh, Hai Bình đã từng phụ việc trên ghe chở trái cây vài năm.

- Có thật sự Hai Bình là trẻ mồ côi?

Ba Phát đưa tay gãi đầu:

- Hai Bình có thật sự là đứa trẻ mồ côi hay không, tôi không biết. Nhưng thái độ của anh ta có vẻ thành thật có thể tin được. Vả lại, người ta nói dối về nhân thân của mình để làm gì chứ, chỉ có những phạm nhân trốn lệnh truy nã mới che giấu lý lịch bản thân mình. Tôi nhận xét Hai Bình là người đáng hoàng và anh ta nhất định không phải là kẻ xấu.

- Hai Bình có bao giờ tâm sự với ông về quá khứ bản thân?

- Không, - Ba Phát lắc đầu:- Tôi cũng lấy làm ngạc nhiên về chuyện này. Suốt thời gian làm việc với tôi chưa bao giờ tôi thấy Hai Bình đả động đến quá khứ của mình. Mỗi khi chúng tôi ngồi uống rượu, kể lể chuyện ngày xưa thì bao giờ Hai Bình cũng lảng sang chuyện khác.

Ngừng một lúc, Ba Phát nói:

- Tôi đoán, có lẽ, Hai Bình mang nặng mặc cảm trong lòng.

Thường thì người ta luôn cố quên những gì bất hạnh phiền toái trong lòng. Phải chăng Hai Bình mang một quá khứ vô cùng thâm trầm, nhiều lần tôi tự hỏi như thế và chẳng bao giờ tìm ra lời đáp.

Nói tóm lại, Hai Bình là người có vẻ bí ẩn.

- Anh đã từng nhìn thấy những vết thương trên người Hai Bình?

Ba Phát gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Mỗi khi làm việc nặng nhọc ra nhiều mồ hôi, Hai Bình thường cởi áo. Lần đầu tiên nhìn thấy những vết bỏng trên người anh ta tôi phải thốt lên kinh hoàng. Tôi cứ băn khoăn nghĩ

mãi, với thương tích như vậy, mà Hai Bình còn sống được thì quả là một kỳ tích. Ngoài những vết bỏng còn có nhiều vết thương khác, tôi đoán, chắc là do những mảnh đạn gây ra. Những chỗ bị bỏng mờ hôi không thoát ra được gây nên ngứa ngáy rất khó chịu. Thỉnh thoảng anh ta phải dừng công việc và chạy vào nhà tắm.

Lê Trục nói:

- Hai Bình đã từng kể với anh đã từng phục vụ trong quân đội? Và chiến đấu ở những chiến trường nào?

Ba Phát lắc đầu:

- Chưa bao giờ Hai Bình kể với tôi về chuyện này. Nhưng nhìn những vết thương trên người cũng có thể đoán ra anh ta đã có một thời từng cầm súng. Nhiều lần tôi gạn hỏi, Hai Bình chỉ trả lời mập mờ, vâng, tôi đã từng là người lính.

- Anh ta không nói mình thuộc đơn vị nào?

- Không, *tôi đã từng là người lính*, chỉ một câu trả lời đơn giản như thế. Tôi hỏi thêm, Hai Bình chỉ im lặng một lúc rồi lãng sang chuyện khác. Tôi thật sự không hiểu tại làm sao. Nhiều lúc Hai Bình trở nên rất khó hiểu. Con người ấy thật kỳ lạ.

*

Kết thúc một đêm lao động vất vả, cánh thợ đã về nhà hết chỉ còn

mỗi Hai Bình đang mình trần lau chùi chiếc máy chiếc khay nướng bánh. Anh làm công việc đó bằng tất cả niềm vui và sự cần mẫn như người thợ kim hoàn với món đồ trang sức quý giá. Xong việc anh bước vào nhà vệ sinh rửa ráy qua loa, vừa bước ra dáo dác tìm chiếc áo mặc trên vách thì Ba Phát cũng từ ngoài phóng xe vào:

- Chuẩn bị về nhà đó hả, Hai Bình?

Hai Bình khẽ gật đầu. Mồm lẩm bẩm chiếc áo ở đâu tìm hoài không thấy. Ba Phát nói:

- Về chi sớm. Tôi vừa ra chợ mua một ít xí quách, anh em ta lai rai vài chung đỡ buồn.

Hai Bình gật đầu đồng ý. Chiếc bàn xếp dựng sát vách được kéo ra giữa nhà. Trong lúc, Ba Phát lấy đĩa đựng xí quách thì Hai Bình vào bên trong lấy ra chai Gò Đen. Ba Phát rót đầy chung rượu:

- Máy khi anh em mình mới có dịp ngồi bù khú với nhau như vậy. Bữa nay phải uống một trận cho đã đời! Tiên chủ, hậu khách, anh xin uống trước.

Đoạn Ba Phát ngửa cổ ực một cái hết sạch. Cái chung được chuyển qua tay Hai Bình.

Cạn hết nửa chai rượu. Câu chuyện tào lao bắt đầu từ trên chín tầng mây, xuống thủy cung rồi trở về mặt đất. Ba Phát nhìn những vết sẹo trên người Hai Bình, nói:

- Làm sao mà khổ như vậy? Bị thương trong chiến tranh à? Chú mày đã từng cầm súng đánh nhau chí tử hả?

Hai Bình cầm miếng xí quách đưa lên miệng:

- Ủ, bị thương trong chiến tranh, có lẽ thế. Tôi đã từng là người lính..

- Bị bom napan của Mỹ hả? Ở đâu vậy?

- Lâu quá, tôi quên rồi!

- Ô hay, chú mày không nói giỡn đó chứ? Làm sao người ta có thể quên được nơi mình đã từng vào sinh ra tử?.

Hai Bình im lặng uống liền hai chung rượu. Ba Phát tiếp tục truy vấn:

- Bị thương ở đâu?

- Tôi quên thật mà. Anh đừng hỏi nữa.

Ba Phát nhìn xoáy vào mắt Hai Bình, nói:

- Nhìn chú mày anh hồ nghi quá, chú mày đi lính ông Thiệu hay quân giải phóng, nói thiệt đi.

- Không nhớ, không biết. Anh đừng có vặn vẹo nữa được không?

Ba Phát cười hề hề:

- Chắc chú mày là thành phần ác ôn nên mới giấu nhem tung tích của mình như vậy. Phải báo công an để lãnh thưởng mới được.

Hai Bình giận dữ, dằn mạnh chung rượu xuống bàn rồi hằm hằm bước ra ngoài lấy xe đông mất trước cặp mắt ngỡ ngàng của Ba

Phát:

- Hai Bình, anh mày chỉ nói giỡn một chút làm gì dữ vậy! Hai Bình quay lại đi, rượu còn cả chai này!

*

Ba Phát nói:

- Tôi cũng khá bất ngờ trước thái độ của cậu ta. Chỉ nói đùa một chút thôi mà. Sau lần đó, trong trò chuyện chúng tôi không bao giờ đề cập đến chuyện ấy nữa. Chuyện riêng của cậu ta, cậu ta thích thì nói, không thích thì thôi, tôi cũng chẳng thêm bận tâm nữa làm gì.

Lê Trục im lặng, suy nghĩ mông lung, hồi lâu nói:

- Trong thời gian làm việc ở đây anh có thấy Hai Bình giao du qua lại với ai không?

- Sau buổi làm việc, anh ta có tiếp xúc với những ai tôi không biết chứ tại lò bánh tôi chẳng thấy Hai Bình quen với ai cả. Vài cô đến lấy bánh cũng có tình ý, thỉnh thoảng có buông lời chọc ghẹo nhưng Hai Bình đáp lại là sự im lặng đến vô cảm. Cậu ta có vẻ không thích phụ nữ.

- Anh có biết chuyện Hai Bình đã từng có người yêu?

Ba Phát “ồ” lên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Người khô khan như ngói mà cũng có người yêu à? Chuyện này tôi mới nghe lần đầu. Chưa bao giờ Hai Bình nói chuyện này với tôi.

- Thật sự là như vậy. Người yêu của Hai Bình tên Ngọc, và cô ấy đã đi lấy chồng.

- Thật vậy sao! Nói tóm lại là Hai Bình bị cô gái tên Ngọc gì gì đó đá đít có phải không. Chà, chẳng dè chuyện tình duyên của cậu ta lại trắc trở như vậy. Tại sao cô ta lại từ chối một người đàn ông tốt như Hai Bình nhỉ.

Lê Trục nói:

- Không phải vậy, theo tôi được biết thì chính Hai Bình mới là người chủ động chia tay. Hai người đã tìm hiểu nhau trong thời gian khá dài, mối quan hệ của họ rất tốt, thậm chí cả hai đã chuẩn bị sẵn ngày cưới nhưng không hiểu vì một nguyên nhân gì lại gây nên đổ vỡ. Chính vì thế, điều tôi muốn biết, Hai Bình có quan hệ với người đàn bà nào khác hay không?

- Không, tôi tin chắc như vậy. Hai Bình không có quan hệ với người phụ nữ nào khác. Anh ta tỏ vẻ lạnh nhạt với phụ nữ.

Lê Trục nói:

- Anh có biết chuyện Hai Bình bị kẻ xấu tấn công?

Ba Phát gật đầu, nói:

- Có, tôi có biết. Hôm ấy không thấy Hai Bình đến lò bánh, tôi bèn phóng xe đến nhà tìm cậu ấy nhưng chỉ thấy cánh cửa đóng im lìm. Hỏi thăm những người sống xung quanh mới hay cậu ấy đang nằm trong bệnh viện. Sau đó, tôi trở về lò bánh tiếp tục công việc. Chưa kịp thu xếp thời gian vào thăm thì cậu ấy đã ra viện.

Lê Trục nói:

- Trước đó, có xảy ra bất hòa giữa Hai Bình với những người thợ

làm bánh khác không?

- Sao anh lại hỏi tôi câu này? – Ba Phát thốt lên tỏ vẻ ngạc nhiên:-

Anh nghi ngờ một trong số lính thợ của tôi đã làm việc này à?

- Công việc của tôi là tìm ra sự mất tích kỳ lạ của đối tượng. Khi mà mọi việc chưa được làm sáng tỏ, mọi nghi vấn đều có thể được tính đến.

- Hai Bình chẳng bắt hòa với ai cả. Hơn thế nữa cậu ta còn sống vui vẻ với mọi người nữa là đằng khác. Tuy nhiên có một việc tôi lấy làm lạ, là sau khi xuất viện Hai Bình bỗng trở nên đổi khác.

- Anh ta thay đổi như thế nào?

- Anh ta thường hay bị đãng trí, làm trước quên sau. Ngồi ngay lò mà để bánh cháy khét lúc nào không hay, chỉ trong vòng một tuần lễ mà cậu ta để cháy hết hai mẻ bánh...

*

Ba Phát giận dữ cầm ổ bánh mỳ cháy đen dứ dứ trước mắt Hai Bình:

- Làm ăn kiểu gì vậy hả? Bánh mỳ cháy đen như thế này ném cho chó nó còn không ăn nữa là.

Hai Bình tỏ vẻ biết lỗi:

- Xin lỗi, tôi tôi..

Ba Phát ném ổ bánh xuống giỏ cần xé:

- Không lỗi phải gì hết. Để hư hao như vậy chỉ cần xin lỗi là xong hay sao? Chú ngồi bên cạnh lò mà để bánh khét là nghĩa làm sao? Đầu óc chú để đâu? Thứ Ba vừa rồi để bánh cháy, tôi đã nhắc nhở chú, vậy mà, chú không chịu rút kinh nghiệm, tập trung vào công việc. Người dưới đất mà đầu óc để trần trên chín tầng mây. Bánh lại khét! Trời ơi, cứ theo cái đà này có ngày tôi phá sản!

- Tôi nhận trách nhiệm về mình và xin chịu bồi thường thiệt hại.

Anh có thể trừ dần vào tiền lương của tôi.

- Mọi việc đâu phải chỉ đơn giản như vậy. Bây giờ biết đào đâu ra bánh để giao cho khách hàng? – Ba Phát văng tục:- Mẹ kiếp! Thời buổi làm ăn chụp giật, cạnh tranh từng tí, ú ớ, khách bỏ sang lò khác lấy bánh coi như chết đói cả lũ. Dường như kiếp trước tôi thiếu nợ chú nên kiếp này chú đòi cho kỳ hết cả vốn lẫn lãi thì phải..

Đoạn Ba Phát day mặt về phía đám thợ đang đứng len lét như rắn mòng năm:

- Tụi bây còn đứng xớ rớ ở đó làm gì, mang số bánh này vắt ở đâu đó khuất mắt tao!

Mấy người phụ việc hè nhau xông vào khiêng số bánh bị khét đi vào phía trong.

Hai Bình nói:

- Trước mắt chúng ta phải chữa cháy bằng cách đến lò khác lấy đủ

số bánh bỏ mỗi cho khách hàng. Như thế có được không?

- Chú làm như thế nào thì tùy! Tôi chán cái kiểu làm việc của chú lắm rồi. Sau vụ này, nếu chú cảm thấy không muốn làm việc với tôi nữa thì cứ việc nghỉ chứ đừng phá tôi như vậy. Tội nghiệp tôi lắm.

Hai Bình giận dữ đứng dậy, bước ra cửa:

- Vậy thì, tôi sẽ nghỉ việc ngay từ hôm nay. Những thiệt hại, anh cứ trừ vào tiền lương của tôi. Chào anh.

*

- Vậy là, Hai Bình đã nghỉ việc trong ngày hôm ấy?

Ba Phát lắc đầu:

- Không, giận quá nói vậy thôi. Khi mọi việc đã tạm lắng xuống, tôi cảm thấy mình có phần quá đáng, vì thế, ngay chiều hôm ấy tôi đến nhà của Hai Bình xin lỗi và thuyết phục anh ta tiếp tục làm việc. Và Hai Bình cũng vui vẻ bỏ qua tất cả. Chúng tôi đã gắn bó với nhau suốt từng ấy năm nên không lạ gì tính tình của nhau. Điều quan trọng là biết nhận ra cái sai của mình và sẵn sàng tha thứ.

Hôm ấy, hai anh em tôi đã uống cạn chai một lít.

Lê Trực nói:

- Ngoài việc không tập trung vào công việc, Hai Bình còn có những biểu hiện gì nữa không?

Suy nghĩ một lúc, Ba Phát nói:

- Hai Bình uống nhiều hơn mọi khi. Anh ta đến nơi làm việc với gương mặt phờ phạc của một kẻ nghiện rượu và thở ra toàn hơi men. Tôi khuyên Hai Bình nên điều độ, cái gì cũng một vừa hai phải chớ để quá đà vừa không có lợi cho sức khỏe vừa ảnh hưởng đến công việc, Hai Bình chỉ ậm ừ cho qua chuyện và vẫn cứ liên tục nốc rượu. Tôi không hiểu tại sao anh ta có thể uống rượu trừ cơm ngày này sang ngày khác mà vẫn làm việc đều đặn. Tôi uống một bữa phải nghỉ ba bữa mới lại sức.

Ba Phát thở dài chán nản rồi nói:

- Đình ninh Hai Bình gặp phải chuyện buồn nên muốn tìm quên trong men rượu, nhiều lần tôi gạn hỏi nhưng Hai Bình nói là không có gì và bảo tôi đừng quá nhạy cảm rồi suy diễn lung tung. Nhưng nhìn vào mắt Hai Bình, tôi biết anh ta nói dối, ánh mắt biểu lộ sự tuyệt vọng, đau đớn khôn cùng. Điều gì đã khiến Hai Bình như thế chỉ có trời mới biết.

- Từ hôm Hai Bình xuất viện đến khi mất tích là khoảng bao nhiêu ngày?

- Khoảng mười hôm. Sự mất tích của Hai Bình gieo vào lòng mọi người sự hoài nghi không dứt. Tiền công một tháng làm việc Hai Bình còn chưa lãnh. Vài thứ linh tinh còn để tại lò bánh không mang theo. Tôi nghi Hai Bình có thể đã bị hại. Còn ai hại Hai Bình chỉ có trời mới biết.

Ba Phát im lặng một lúc rồi nói:

- Có một việc khiến tôi thắc mắc mãi mà không sao tìm ra lời đáp.

Không hiểu thông tin này có giúp gì cho anh không..

Lê Trục nói:

- Anh nói đi, tôi nghe đây.

Ba Phát sửa lại tư thế ngồi:

- Theo lời Hai Bình kể thì cậu ta là đứa trẻ mồ côi, không một người thân kẻ thích, thế nhưng, không hiểu sao mỗi năm cậu ta đều biến đi đâu đó có khi vài hôm, và cũng có khi là cả tháng..

- Có thể Hai Bình đi du lịch, đi nghỉ mát để giảm stress sau những ngày làm việc vất vả?

Ba Phát lắc đầu:

- Tôi không nghỉ như vậy. Thường thì những ai đi nghỉ mát, hay du lịch đại loại như thế mỗi khi trở về đều có tâm trạng sảng khoái vui vẻ và thường có quà cáp là đặc sản nổi tiếng ở địa phương đó. Ví dụ như đi Tây Nguyên thì có rượu cần, Đà Lạt thì có rượu vang là đặc sản. Đồng Tháp có nem Lai Vung. Và Cà Mau thì có khô cá sặc..

- Anh cũng nên thông cảm cho Hai Bình, cánh đàn ông chúng ta thường không bận tâm nhiều đến chuyện lễ lạt như thế này. Thỉnh thoảng, tôi có đi du lịch đây đó nhưng chẳng bao giờ tôi mang thứ gì về làm quà cả.

Ba Phát gật đầu, nói:

- Tôi cũng đồng ý với anh về chuyện này. Nhưng có một chuyện tôi lấy làm lạ là, trước khi đi Hai Bình tỏ vẻ vui vẻ hăm hở bao nhiêu thì lúc trở về tỏ vẻ chán nản bấy nhiêu.

*

- Này, Hai Bình, đi chơi vừa rồi có chuyện gì vui không kể cho anh em nghe với – Ba Phát vừa nói chuyện vừa cho củi vào lò.

Hai Bình rút cục bột đặt trong lòng bàn tay vôn vê vài cái:

- Chẳng có gì vui cả. Chán chết đi được.

- Đi chơi mà không vui thì đi làm gì? Sao không ở nhà ngủ cho sướng cái thân?

Hai Bình im lặng cho cục bột đã được nặn thành bánh vào chiếc khay nướng.

Ba Phát nói:

- Đợt rồi chú em mày đã đi những đâu mà không thấy vui?

- Đi nhiều nơi lắm.

- Vậy sao? Chú mày đi những đâu?

- Buôn Ma Thuật, Xuân Lộc..

- Những chỗ đó thì có gì để ngắm nhĩ. Buôn Ma Thuật còn có cà phê nổi tiếng chứ Xuân Lộc thì chẳng có thứ gì cả. Chú mày có ầm đầu không mà đi đến những nơi đó để nghỉ mát?

- Đã bảo với anh không phải tôi đi nghỉ mát.

- Không nghỉ mát chẳng lẽ đi tìm vàng để đổi đời à. Tức cười quá.

Hai Bình nói:

- Tôi đi tìm tôi, được chưa?

Ba Phát bỗng cười ré lên:

- *Tôi đi tìm tôi* là nghĩa làm sao? Chú mày càng nói anh càng không hiểu? Sao dạo này chú hay nói những lời khó hiểu đến thế nhỉ?

VỤ MẤT TÍCH BÍ ẨN

- 6 -

Lê Trục cảm ơn ông chủ lò bánh tốt bụng rồi bắt tay chào tạm biệt.

Vừa ra khỏi đầu hẻm anh bắt gặp Trọng, thợ làm bánh đang ngồi đợi sẵn trong quán cà phê phía bên kia đường.

- Anh đến điều tra về sự mất tích của anh Bình phải không?

Lê Trục khẽ gật đầu, tay phải cầm thìa khuấy đều cốc cà phê rồi nhấp một ngụm nhỏ:

- Đúng vậy. Cậu có thông tin gì mới về Hai Bình không?

Trọng nói:

- Em cũng không biết, đây có phải là tin mới hay không. Nhưng em thấy cũng nên báo cho anh biết. Em với anh Bình cùng làm với nhau đã nhiều năm. Em rất quý anh ấy. Em rất quan tâm và lo lắng đến sự mất tích kỳ lạ của anh ấy. Em nghi anh Bình bị hại.

Lê Trục nói:

- Cậu nghi như thế à? Cậu nghi ai hại Hai Bình?

Trọng lắc đầu:

- Em không biết nghi ai cả. Tất cả chỉ là phỏng đoán. Anh ấy không thể bỗng nhiên mà mất tích được. Nhất định đã có chuyện gì xảy đến với anh ấy. Anh có nghĩ như vậy không?

- Tôi chưa thể đưa ra bất kỳ kết luận nào, mọi việc vẫn đang trong vòng điều tra. Thông tin gì cậu muốn cung cấp cho tôi?

Trọng hút thuốc lá:

- Thật ra, chuyện này chẳng có gì quan trọng. Em đang suy nghĩ có nên nói ra hay không. Thật vớ vẩn chẳng ra làm sao cả.

- Cậu cứ nói. Kinh nghiệm phá án nhiều năm cho thấy, đôi khi có những chi tiết nhỏ lại giúp ta phá được những vụ án lớn.

Trọng suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Vậy thì em nói. – Đoạn Trọng hạ giọng, nói:- Trước khi mất tích đúng hai hôm, anh Bình có đến tìm mộ Sương sâu đời.

- Sương sâu đời là ai? Có mối quan hệ nào với Hai Bình? – Lê

Trực hỏi.

- Sương là gái điếm hành nghề ở vườn hoa thị xã.

Lê Trực thốt lên ngạc nhiên:

- Hai Bình đã tìm đến gái điếm? Chuyện này có thật chứ?

- Vâng, chẳng lẽ em lại bịa ra những chuyện hệ trọng như thế? –

Trọng đưa mắt nhìn dáo dác:- Anh nói khẽ thôi. Chuyện chẳng hay ho gì. Anh Bình dặn em phải giữ kín, không được tiết lộ với ai. Nếu không có sự mất tích của anh, em sẽ không bao giờ hé răng.

Lê Trực nói:

- Hai Bình vẫn thường tìm gái như thế à?

- Chỉ thỉnh thoảng thôi. Những lúc thật buồn anh ấy mới tìm đến phụ nữ.

Thông tin này khiến Lê Trục bị hụt hẫng. Anh không ngờ là Hai Bình lại tìm dễ dàng tìm đến những thú vui bệnh hoạn như vậy.

Trọng nói:

- Chẳng riêng gì Hai Bình, hầu hết cả đám thợ ở lò bánh Ba Phát đều đi tìm gái mỗi khi lên cơn động tình. Thậm chí mọi người còn công khai truyền đạt kinh nghiệm chần gối cho nhau như là một chuyện thường tình. Tuy nhiên, không ai, ngoài em ra là biết chuyện Hai Bình đi tìm gái cả...

Lê Trục xen vào:

- Tại sao Hai Bình lại cố tình che giấu chuyện này?

Trọng lắc đầu:

- Em không biết. Có thể tính của anh là như vậy. Có lẽ, anh không muốn người ta cười vào mũi của mình. Một người đàn ông đứng đắn chẳng ai làm chuyện như thế cả. Em cũng không hiểu tại sao anh lại từ chối những người phụ nữ đang hoang, tử tế để tìm đến những ả gái điếm chua ngoa, thô tục bán trời không văn tự. Phải chăng anh không muốn ràng buộc với bất kỳ người phụ nữ nào? Quan hệ với gái điếm chẳng qua là một sự mua bán sòng phẳng, xong việc, đường ai nấy đi chẳng ràng buộc với nhau điều gì cả.

- Cậu biết, Hai Bình đi lại với gái điếm từ khi nào?

Trọng suy nghĩ một lúc:

- Cách đây khoảng hai năm. Một lần tình cờ, em thấy ảnh bước ra từ ngôi nhà của Sương sâu đời.

Lê Trục thắc mắc:

- Tại sao lại gọi là Sương sâu đời. Cậu biết gì về người phụ nữ này?

Trọng gật đầu:

- Em có biết. Mụ ấy tên Sương, biệt danh “ sâu đời “ là do mấy mụ cùng đứng đường đặt cho. Chuyện là như thế này; Sương trước kia cũng có gia đình đàng hoàng. Chồng Sương là cán bộ thuế đang công tác trên huyện. Hai người đã có thời gian sống bên nhau rất hạnh phúc. Nhưng không hiểu sao đã hơn bảy năm vẫn chưa có con. Đi khám, bác sỹ kết luận Sương không có khả năng sinh đẻ. Thế là chồng bỏ đi theo người đàn bà khác. Chán đời, Sương ra đứng đường. Và kể từ lúc đó Sương gắn liền với biệt danh “ sâu đời “. Hàng đêm, Sương ra đón khách ngay công viên. Rồi tùy theo yêu cầu của khách đến nhà trọ hay khách sạn nào đó. Nếu khách không tìm được bãi đáp, thì Sương sâu đời sẽ đưa về nhà mình, vừa an toàn vừa không phải trả tiền thuê phòng, coi như nhất cử lưỡng tiện.

*

Mười giờ đêm. Sương sầu đời đang đón khách trước công viên đối diện với rạp chiếu phim Thanh Niên thì có một người đàn ông dáng vẻ bụi bặm cười xe máy trờ đến.

- Đi không anh?

Khách dừng xe lại, nheo mắt nhìn Sương như bà nội trợ khó tính đang xem xét món hàng:

- Bao nhiêu? – khách nói cộc lốc.

- Tàu nhanh năm chục. Tàu suốt trăm rưỡi. Tiền phòng khách trả.

Khách nhăn mặt:

- Già quá! Hơn “ nửa đời hương phấn “ rồi mà cao giá đến thế à?

- Càng già càng có kinh nghiệm mà anh Hai – Sương sầu đời bước đến áp đôi ngực chảy xệ vào lưng khách:- Đi với em, anh Hai khỏi phải lo gì cả. Mấy đứa trẻ đẹp coi vậy chứ “ sầu riêng “ không hà! Khách suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý. Sương sầu đời lập tức leo lên ngồi phía sau xe.

- Về khách sạn hả, anh Hai?

Khách lắc đầu:

- Đến những chỗ đó chẳng may bị công an sờ gáy coi như toi đời. Con vợ già của anh có máu hay ghen. Em có bãi đáp nào an toàn không?

- Vậy thì về nhà em – Sương sầu đời mau mắn:- Về nhà em tha hồ quây tới bến mà chẳng phải lo lắng gì cả. Bây giờ anh Hai cứ đi

thẳng đến ngã tư rẽ phải, đi chừng vài trăm mét nữa là đến nhà em.

*

Nhà của Sương nằm trong con hẻm ngoằn ngoèo. Trước cửa có trồng cây vú sữa. Sương nhanh nhẹn bước xuống xe, mở cửa rồi giục khách đẩy xe vào nhà.

Ngôi nhà khá nhỏ chia làm hai gian. Gian trước có kê một chiếc giường cá nhân, quây màn xung quanh. Khách ngồi xuống chiếc ghế gỗ hút thuốc lá.

- Anh Hai còn ngồi đó làm gì? Nhanh lên để em còn kiếm mỗi khác. Mỗi đêm phải đi ít nhất ba chuyến tàu nhanh mới đủ sở hụi đó, anh Hai.

Khách lắc đầu:

- Tự nhiên anh không cảm thấy hứng thú nữa. Thôi, chúng ta ngồi nói chuyện vậy. Đừng nhìn anh bằng ánh mắt như thế. Anh vẫn trả tiền cho em. Được chưa?

- Tất nhiên là được quá đi chứ – Sương sàu đời tỏ ra vui vẻ:- Anh Hai muốn nói chuyện gì?

- Anh đang tìm một người bạn. Và người ta bảo anh tìm đến em.

- Sao ngộ quá vậy, anh Hai? Bạn của anh mà lại tìm đến em là

nghĩa làm sao? Em đâu phải là công an hay cán bộ quản lý nhân hộ khẩu. Có lẽ, anh Hai tìm lộn chỗ rồi.

Khách dụi mẩu thuốc lá vào chiếc gạt tàn:

- Bạn của anh tên Bình, mọi người thường gọi là Hai Bình. Chắc em biết cái tên này?

Sương sầu đời reo lên:

- Hai Bình là bạn của anh Hai à! Ai, em không biết chứ anh Hai Bình thì khỏi phải nói. Thậm chí em còn thuộc từng vết sẹo trên người anh nữa là. Bọn em đã lên giường với nhau không biết bao nhiêu lần mà kể. Hai Bình đi đâu mà anh phải tìm?

Khách lắc đầu:

- Anh không biết. Bỗng dưng hẫng biến mất như chưa từng tồn tại trên thế gian này. Lần cuối hai người gặp nhau cách đây bao lâu?

- Không lâu lắm đâu khoảng hơn mười hôm thôi. – Sương sầu đời nói:- Hôm ấy anh uống nhiều lắm, nhiều đến nỗi bước đi không nổi. Em bảo anh về mà anh không nghe. Sau khi làm tình xong, anh lảo ra ngủ hờn nhiên như một đứa trẻ.

Khách nói:

- Lần nào đến em, Hai Bình cũng say rượu cả sao?

- Có lúc say, lúc tỉnh, không phải lần nào cũng say. Nhưng mỗi lần anh đến và đi đều với hai gương mặt khác nhau..

- Em có thể nói rõ hơn được không?

Sương sầu đời cạo các đầu móng tay vào nhau kêu tách tách:

- Lúc đến, anh mang gương mặt sầu thảm, sầu thảm như người đánh mất sổ gạo thời bao cấp. Và khi ra về thì nhẹ nhàng phơi phới như người vừa trút xong gánh nặng. Nhiều lúc em có cảm giác mình là chiếc túi chứa những buồn phiền của anh. Nói thật với anh, làm điểm là một nghề mặt hạn, mặt hạn nhất trong tất cả các nghề mặt hạn. Nhưng em thật sự cảm thấy vui sướng khi làm cho người khác được hạnh phúc. Ít ra là đối với Hai Bình.

Khách nói:

- Em bảo Hai Bình thật sự hạnh phúc mỗi khi đến với em à? Buồn cười thật đấy. Anh không tin đâu. Chỉ là chuyện sinh hoạt tình dục đơn thuần thôi mà. Em chỉ khéo làm ra vẻ quan trọng.

Sương sầu đời bữu môi, nói:

- Tin hay không là quyền của anh. Nhưng những cảm nhận của em là rất thật. Lần đầu tiên gần gũi với anh, em đã nhận ra, anh hoàn toàn không giống như những người đàn ông khác. Những người đàn ông đến với em chỉ đơn thuần vì những ham muốn thể xác. Họ bỏ tiền ra và buộc em phải chiều theo những ý muốn bệnh hoạn của họ. Vì chén cơm manh áo mà em phải cắn răng cắn lợi làm theo. Tuy nhiên em cũng đã nhiều lần từ chối những trò đòi bại đây thú tính. Sợ nhất là gặp phải những gã đàn ông mắc chứng bạo dâm. Em sợ lắm cái cảnh vừa bị đánh đập, chửi bới vừa làm tình. Gặp những người như thế cho dù có cho vàng em cũng xin xá ba xá. Cầu xin hay chữ “ bình yên “ .

Sương sầu đời nhấp một ngụm nước thấm giọng rồi tiếp tục câu chuyện:

- Lần đầu tiên gặp Hai Bình, em đã có ấn tượng rất mạnh. Em đã từng lên giường với hàng vạn người đàn ông nhưng không thể nào nhớ nổi một gương mặt. Tất cả họ đều tan biến và hòa lẫn vào nhau....

- Cô có ấn tượng với Hai Bình về điểm nào?

- Tất cả. Từ hình thức đến tính cách. Một gương mặt buồn. Một tâm hồn đau đớn oằn oại. Mặc dù, anh chưa bao giờ nói đến nỗi đau của mình nhưng bằng cảm giác của phụ nữ em biết anh đang ôm chặt nỗi niềm u ất trong lòng. Anh tìm đến em như tìm sự giải thoát nhất thời để rồi sau đó nỗi buồn chồng chất nỗi buồn, nỗi đau chồng chất nỗi đau..

*

- Anh và em đã cùng nhau lên giường nhiều lần nhưng em vẫn chưa biết tên anh. Anh tên gì vậy?

- Cái tên chẳng quan trọng, em thích gọi như thế nào tùy ý.

- Gọi như thế sao được. Chẳng lẽ anh không có tên à?

Hai Bình im lặng hút thuốc lá, mắt nhìn lên trần nhà. Gương mặt thoáng dăm chiêu. Sương đưa tay buộc lại mái tóc đuôi gà:

- Em nói thiệt anh đừng giận nhé, thậm chí con chó còn có tên nữa là con người bằng xương bằng thịt có lý trí và tình cảm. Em uôn biết tên thật của anh để tiện xưng hô thôi. Anh không muốn nói em cũng không ép.

- Anh thật sự không biết tên thật của mình. Mọi người vẫn gọi anh là Hai Bình. Đám thợ làm bánh mỳ gọi anh là Hai Buồn.

Sương sầu đời bỗng cười ré lên:

- Lần đầu tiên em mới nghe một người nói không biết tên của mình đấy. Sao lại có chuyện kỳ hoặc như thế nhỉ. Anh lần thần thật đấy! Hai Bình, tên nghe cũng hay. Nhưng em thích gọi anh là Hai Buồn hơn, bởi vì trông anh lúc nào cũng buồn.

Hai Bình nói:

- Vậy thì em cứ gọi anh là Hai Buồn.

Sương sầu đời cởi áo treo lên mắc. Lúc này trên người cô chỉ còn bộ đồ lót:

- Trông anh chán đời quá. Em cứ đinh ninh “chán đời” là đặc sản mà ông trời chỉ dành cho những đứa mặt hạng như bọn em thôi chứ. Người gì cả ngày không nở một nụ cười. Cô nào lấy phải anh coi như xui xẻo cả đời!

Sương sầu đời vòng tay qua cổ Hai Bình:

- Anh đã có gia đình chưa? Đi lại với những người như em, vợ anh không ghen à?

Hai Bình im lặng nhả khói lên không trung:

- Em đoán thử xem anh đã có vợ chưa?

Sương sầu đời nói:

- Anh phải có vợ con đùm đê rồi đấy chứ? Con lớn nhất của anh năm nay bao nhiêu tuổi?

Hai Bình lắc đầu:

- Anh không biết.

Sương thắc mắc:

- Sao lại không biết? Chẳng lẽ anh không biết mình đã có vợ con hay chưa à. Nói chuyện với anh chẳng khác nào nói với người bị bệnh tâm thần.

Hai Bình thở dài:

- Giá như anh bị bệnh tâm thần có khi lại hóa hay. Người điên không biết buồn, biết khóc.

- Nói chuyện với anh chắc em điên lên mất. Thôi, cởi quần áo ra đi.

Hai Bình lắc đầu:

- Anh không thích.

Sương sầu đời tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Không thích thì tìm đến em làm gì. Này, không lên giường vẫn phải trả tiền đấy nhé.

Hai Bình nhìn Sương sầu đời, ánh mắt biểu lộ vẻ không hài lòng:

- Em lúc nào cũng nghĩ đến tiền. Chẳng lẽ em không có ý nghĩ nào khác ngoài việc kiếm tiền?

- Suy nghĩ gì chứ? Em không hiểu anh muốn nói gì.

Hai Bình nói:

- Suy nghĩ về bản thân, về số phận con người chẳng hạn..

Sương sầu đời cười rúc rích:

- Thật là ngớ ngẩn khi nghĩ đến chuyện này. Số phận mỗi con người đều do Thượng đế an bài, có nghĩ đến đâu đi nữa thì cũng vậy thôi, bởi không ai có thể hoán cải được số mệnh cả. Lão trời già đã xếp đặt cho em làm nghề mua vui cho thiên hạ. Và em phải chấp nhận. Thế thôi.

Rồi Sương sầu đời buông tiếng thở dài:

- Thuở còn cắp sách đến trường em có ước mơ sau này trở thành bác sỹ. Em không bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ ra đứng đường cả. Cho dù Thiên Lôi có đánh bảy búa em cũng không bao giờ tin chuyện này có thể xảy ra. Vậy mà nó lại xảy ra đây, anh ạ. Thế mới buồn cười chứ.

Sương sầu đời bỗng cười khanh khách. Tiếng cười chát chúa nổi đau đời:

- Đạo mới làm nghề này, em luôn tìm cách tránh mặt mọi người quen. Thậm chí có lần em phải chạy trốn chết khi phát hiện người bạn của chồng ra công viên tìm gái. Đàn ông trăm thẳng như nhau, hể “tửu nhập là dâm thượng” Bây giờ thì tất cả mọi sợi dây thần kinh cảm xúc của em bị teo hết rồi. Em sẵn sàng đi với bất kỳ người đàn ông nào miễn là có tiền. Người ta bảo “Chín phương

làm dĩ cũng chưa một phương lấy chồng” , em chẳng chưa cho mình một phương nào cả.

Sương sầu đời ngược mắt nhìn Hai Bình:

- Chuyện của em có buồn bằng chuyện của anh không, anh Hai Buồn? Đây, anh không được tham lam độc chiếm nỗi buồn đâu nhé phải chia phần cho em đấy.

Hai người nhìn nhau im lặng. Sương sầu đời đưa tay đặt lên chỗ kín của Hai Bình rồi kéo khóa quần và luồn tay vào bên trong. Hai Bình đưa tay chạm vào mái tóc của Sương sầu đời.

Cả hai bắt đầu làm tình. Hai Bình hôn lên má, lên môi và khắp người Sương sầu đời. Anh làm cái việc đó bằng sự say mê cuồng nhiệt. Gương mặt anh lúc này hồn nhiên như một đứa trẻ. Sương cũng vuốt ve Hai Bình. Cả hai cuốn lấy nhau như đôi rắn hổ mang. Rồi Hai Bình đi vào cơ thể Sương. Sương khẽ cựa mình kêu khe khẽ. Hai Bình thực hiện động tác thật chậm, anh chắc chiu từng giây khoái cảm. Lúc sắp xuất tinh, Hai Bình nằm im và nhắm đếm từ một đến một trăm, sau đó anh tiếp tục thực hiện động tác. Đến lần thứ ba Hai Bình xuất tinh ồ ạt. Rồi anh lăn xuống giường và nằm im thỏa mãn như đứa trẻ vừa được mẹ cho bú.

*

Khách nói:

- Lần cuối cùng gặp nhau, tâm trạng của Hai Bình như thế nào?
- Ảnh có vẻ tuyệt vọng khủng khiếp. Em không hiểu tại sao lại như vậy, bởi ảnh không nói. Thậm chí, ảnh còn khóc trong lúc làm tình.

Thế có buồn cười không chứ.

Khách “ ồ “ lên kinh ngạc. Sương sầu đời nói:

- Ảnh khóc không ra tiếng nhưng nước mắt tuôn ra như xối. Lần đầu tiên trong đời, em mới mục kích cảnh tượng này. Làm sao ảnh có thể khóc trong lúc làm chuyện ấy được nhỉ?

- Sau đó mọi việc diễn ra như thế nào?

- Xong chuyện, ảnh trả tiền và đi về. Thế thôi.

- Hai Bình có nói khi nào sẽ đến không?

Sương lắc đầu:

- Không, ảnh không nói gì cả. Từ trước đến nay ảnh vẫn như thế. Thích thì đến không thích thì thôi. Có lần nửa đêm mưa gió toì bời ảnh lại đến gõ cửa nhà em. Trời ạ, khắp người ảnh ướt như chuột lột. Rét run. Em phải nấu trà gừng cho ảnh uống ấm bụng. Em không hiểu tại sao ảnh lại nổi hứng vào lúc thời tiết xấu như thế này. Ảnh là con người lập dị nhất mà em từng tiếp xúc.

Suy nghĩ một lúc, Sương sầu đời nói:

- À, có một chuyện em thấy hơi lạ. Trước khi ra về ảnh nói từ nay đừng gọi ảnh là Hai Bình nữa, em hỏi tại sao thì ảnh bảo, Hai Bình không phải là tên thật của ảnh.

Khách thốt lên:

- Vậy tên thật của Hai Bình là gì?

Sương lắc đầu:

- Em không biết, bởi anh không nói.

*

Theo hướng dẫn của bà chi hội trưởng chi hội phụ nữ ấp, Lê Trực tìm đến ngôi nhà nằm nép mình trong con hẻm dài hun hút bên cạnh bờ ao. Cửa khóa. Lê Trực đứng chờ dưới mái hiên. Anh vừa hút thuốc lá vừa ngắm mấy cánh hoa ti gôn leo trên hàng rào tre và lắng nghe tiếng cá đớp mồi dưới ao.

Hút xong điếu thuốc, chủ nhân ngôi nhà vẫn chưa về. Trong lúc anh đang suy tính có nên tiếp tục chờ hay về cơ quan để hoàn tất bản báo cáo thì từ xa thấp thoáng bóng người phụ nữ đi tới, Lê Trực đoán, đây là Ngọc, người đàn bà anh đang tìm gặp.

Người phụ nữ mặc chiếc áo cổ lá sen, chiếc quần màu mận chín, trên tay xách chiếc giỏ đựng thức ăn dừng lên bên bậu cửa, thò tay vào túi tìm dây chìa khóa. Thấy Lê Trực đi tới, liền dừng tay lại có ý lắng nghe.

- Xin lỗi, chị là Ngọc?

- Vâng, tôi là Ngọc. Anh tìm tôi?

Ngọc mở cửa, mời khách vào nhà. Bên trong hơi tối nhưng chủ nhà không nghĩ đến chuyện bật đèn. Ngọc xách chiếc giỏ đi một mạch xuống sau bếp. Lê Trực đảo mắt nhìn xung quanh. Ngôi nhà bày trí đơn giản nhưng gọn gàng và có thẩm mỹ.

- Mời anh uống nước. Anh là..?

Lê Trực đón lấy ly nước từ tay chủ nhà, và giới thiệu về mình:

- Tôi là Lê Trực, cán bộ phòng cảnh sát hình sự tỉnh.

Ngọc ngồi xuống chiếc ghế đối diện, gương mặt lộ vẻ căng thẳng, lo lắng:

- Anh tìm đến đây về chuyện của anh Bình có đúng không? Các anh đã tìm thấy ảnh chưa?

Lê Trực lắc đầu:

- Rất tiếc là chúng tôi vẫn chưa có tin tức gì của Hai Bình cả. Vì thế, tôi tìm đến đây, mong nhận được sự hợp tác tích cực từ phía cô để sớm tìm ra tung tích của Hai Bình.

Ngọc kêu lên thảng thốt:

- Trời ơi, ảnh vắng mặt đã gần nửa tháng rồi. Tôi lo cho ảnh quá.

Lê Trực nhấp một ngụm trà nhỏ:

- Cô có thông tin hoặc nghi vấn nào về sự mất tích của Hai Bình không?

Ngọc bỗng đưa tay bưng mặt khóc rung rức:

- Lỗi là do tôi. Tại tôi mà ảnh như vậy. Tất cả là do tôi. Anh Bình ơi, hãy tha thứ cho em!

- Xin cô hãy bình tĩnh lại. Nguyên do nào, cô nói sự mất tích của

Hai Bình là do cô gây ra

Ngọc khóc một lúc lâu. Đôi mắt mọng nước sưng húp:

- Vâng, chính tôi. Tôi là người đã xô đẩy anh ấy vào con đường cùng, tôi đã khiến cho anh đau buồn quá mà tìm đến cái chết.

Ngọc nói năng lộn xộn không làm chủ được bản thân, rõ ràng cô đang bị xúc động mạnh.

Lê Trực nói:

- Hiện tại chưa có bằng chứng gì để có thể kết luận Hai Bình tự tử cả. Nếu chết dưới sông thì bây giờ xác đã nổi lên mặt nước. Rất có thể Hai Bình đi đâu đó ít hôm. Dù sao chúng ta cũng nên hy vọng.

Ngọc nói qua làn nước mắt:

- Anh đừng an ủi tôi làm gì. Anh đã chết thật rồi. Tất cả tại tôi mà ra. Tại tôi!

Lê Trực rót cốc nước đưa cho Ngọc, Ngọc cầm lấy, uống vài ngụm nhỏ. Và tinh thần đang dần trấn tĩnh lại.

Lê Trực đề nghị:

- Cô hãy bình tĩnh kể lại nội dung câu chuyện. Tôi lắng nghe cô đây.

Ngọc lại sụt sùi:

- Trước khi đến với anh Bình, tôi đã có vài mối tình với những người đàn ông khác. Người đàn ông đầu tiên tên Thái, là cán bộ thú y huyện. Thái chiều chuộng sẵn đón tôi như tên hầu trung

thành với nữ vương. Ngày nào, anh ta cũng đến tìm tôi, có khi vào tận nơi tôi đang làm việc. Thái thường tặng quà cho tôi và tỏ thể bên tai tôi những lời yêu thương say đắm. Tôi hạnh phúc vì có được người yêu hết lòng chăm sóc chiều chuộng mình như vậy. Tất cả những người phụ nữ đang yêu đều mong muốn như thế. Tuy nhiên có một việc khiến tôi luôn thắc mắc, Thái không bao giờ dă động đến gia đình của mình. Những khi tôi nhắc đến thì anh ta tìm cách lảng sang chuyện khác. Quen nhau cả năm mà Thái chưa một lần đưa tôi về nhà lần nào. Điều này khiến tôi nghi ngờ. Một lần tôi âm thầm theo Thái về đến nhà. Và những gì tai nghe mắt thấy làm tôi choáng váng. Thái đã có gia đình. Tất nhiên tôi không thể lấy một người đàn ông đã có vợ làm chồng. Hạnh phúc không thể có từ sự cướp đoạt từ tay người khác. Chia tay Thái với vết thương lòng không sao liền sẹo, suốt một thời gian dài tôi không nghĩ đến việc tìm người đàn ông khác. Tôi như con chim trúng tên thấy cành cong là sợ. Năm tháng đi qua, tôi đã không còn trẻ nữa. Người phụ nữ có thể sống không có tình yêu nhưng phải thực hiện thiên chức làm mẹ, tôi thêm một đứa con. Vả lại, từng ấy thời gian đã khiến tôi phần nào quên đi chuyện cũ. Người ta không thể căm thù một người đàn ông mà ghét cả thiên hạ. Qua người bạn giới thiệu, tôi làm quen với Thân. Thân ngoài ba mươi tuổi, là lái xe khách đường dài, có thân hình cao lớn, ăn nói oang oang, râu ria lông lá như Lỗ Trí Thâm. Tôi không hiểu tại sao cơ thể Thân lúc nào cũng

nồng nặc mùi tỏi và mắm tôm. Để tránh đổ vỡ như lần trước, lần này tôi cất công tìm hiểu hoàn cảnh gia đình Thân ngay từ đầu. Cha mẹ Thân là nông dân chính gốc, ngoài ra Thân còn có một cô em gái đang học trung cấp y tế trên thành phố. Cô bé có đôi răng khềnh trông rất có duyên. Hoàn cảnh gia đình như vậy xem như ổn. Thật tình Thân cũng có vài điểm xấu nhưng không lớn lắm và tôi tin sẽ cảm hóa anh ta trong thời gian chung sống...

Ngọc ngừng kể, thở dài thườn thượt. Lê Trục nói:

- Tại sao hai người lại chia tay? Phải chăng anh ta có bồ bịch tùm lum? Cánh lái xe thường mắc chứng bệnh đó..

Ngọc lắc đầu:

- Không, Thân không phải là người như vậy. Anh ta tỏ ra đứng đắn với phụ nữ.

- Vậy thì, nguyên nhân nào khiến hai người phải chia tay?

- Thân độc ác và thô bạo hơn tôi tưởng. Một lần Thân đưa tôi đi ăn tối. Người hầu bàn vô ý làm bẩn chiếc áo Thân đang mặc, thế là, anh ta nổi khí xung thiên đánh người hầu bàn đến ngất xỉu. Mục kích cảnh tượng đó tôi rụng rời tay chân. Và sang ngày hôm sau tôi chính thức nói lời chia tay với con người thô lỗ đó. Tất nhiên Thân không dễ dàng bỏ qua, anh ta liên tục có những lời lẽ xúc phạm đến tôi và còn đe sẽ giết tôi như giết một con chó.

- Làm thế nào Thân lại để cô yên?

- Tôi nhờ công an can thiệp. Thân tuy hùng hổ là thế nhưng đến

khi cầm lá thư triệu tập trên tay thì ỉu xiu như mèo cắt tai. Sau này tôi mới biết Thân đã từng say rượu gây rối nhiều lần và đã từng bị xử phạt hành chính. Và có thể Thân sẽ bị tập trung cưỡng bức cải tạo lao động nếu tiếp tục vi phạm. Trước hoàn cảnh đó, tôi không biết mình nên vui hay buồn..

- Cô quen Hai Bình trong trường hợp nào?

Ngọc, mắt mơ màng về phía xa xăm:

- Tôi quen Hai Bình trong một dịp tình cờ, tương tự theo kiểu anh hùng cứu mỹ nhân trong Lục Vân Tiên của cụ Đồ Chiểu. Lần đó tôi phải ra bến xe khách thị xã để đón người thân từ thành phố xuống. Xe về muộn. Trong lúc tôi đang đứng xớ rớ trong phòng chờ bên cạnh quầy bán vé thì một người đàn ông không biết từ đâu bỗng hùng hổ bước đến...

*

- Con dĩ, ai cho phép mày lấy hết tài sản của tao để theo trai, hử? Gã đàn ông túm lấy cổ áo Ngọc tát một cái như trời giáng. Trong lúc cô chưa kịp hoàn hồn thì phải hứng thêm mấy cái tát nữa. Cái tát khá mạnh khiến cô ngã dúi xuống đất.

- Đồ dĩ thỏa lẳng loạn, mày đi theo thằng nào. Nói.

Ngọc lồm cồm đứng lên, tay xoa lên chỗ đau và nhìn gã ngơ ngác như người mộng du:

- Tại sao anh lại đánh tôi? Tôi là vợ anh từ bao giờ?

Thấy chuyện lạ, người hiếu kỳ kéo đến rất đông. Họ đứng thành hình vòng cung vừa quan sát vừa bàn tán xôn xao. Gã xoay mặt mặt về phía đám đông phân bua với mọi người:

- Bà con cô bác hiểu giùm cho. Con đàn bà lẳng lơ dĩ thỏa này là vợ tôi. Tôi phải đi làm ăn ở xa hàng tháng gửi tiền về để nuôi gia đình. Là vợ, là mẹ nó không làm tròn bổn phận của mình, lấy tiền tôi đi nuôi trai bỏ mặc đàn con bơ vơ nheo nhóc. Tôi đã vài lần khuyên bảo nhưng nó không nghe. Sáng nay trong lúc tôi đi vắng nó khua hết tài sản của tôi từ lâu dành dụm để đi theo tiếng gọi ái tình...

Ngọc thét lên:

- Mọi người đừng tin hấn. Tôi chưa có chồng thì làm sao có con.

Gã tiếp tục tát cô mấy cái:

- Đồ già mồm leo mép! Bắt tận tay day tận trán còn chối leo leo!

Tao phải đánh cho mày chừa! Đồ dĩ! Đồ theo trai!

Nghĩ là chuyện gia đình riêng nên không ai can dự vào, vả lại, thứ đàn bà hư hỏng đó ai mà thèm can. Vài người trong đám đông gào lên phụ họa.

- Đánh chết nó đi! Thứ đàn bà hư hỏng đó để sống chỉ thêm chật đất!

- Bắt nó đem về nhà, lấy dao cắt gân chân cho nó khỏi đi theo trai nữa!

- Trông mặt mày hiền lành thế kia mà dĩ thế. Tội nghiệp cho ông chồng bị cầm mấy cái sừng trên đầu.

Những ánh mắt khinh bỉ thù hận liên tục ném về phía Ngọc. Cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, có thể, đây là một vụ đánh ghen lắm. Nhưng mỗi lần cô định mở miệng thanh minh thì bị nhận ngay cái tát.

- Bây giờ mày muốn đi theo thằng nào, tao cho mày tùy ý, nhưng tài sản của tao mày phải trả lại.

Đoạn gã lao đến giật đứt sợi dây chuyền hai chỉ vàng đang đeo trên cổ. Đến lúc này, cô mới hiểu ra, gã dàn cảnh đánh ghen để cướp tài sản của cô:

- Cứu tôi với. Hắn là kẻ cướp!

- Cứu này! Bốp! Bốp! – Gã sấn tới định lột nốt chiếc nhẫn đeo tay.

- Dừng lại! – Hai Bình lách người qua đám đông, túm chặt tay gã và nói khít qua kẽ răng:- Trả lại sợi dây chuyền cho cô.

- Ô hay, mày là ai mà dám xía vào chuyện của vợ chồng tao? Con vợ tao hư hỏng tao dạy nó. Cút đi!

Hai Bình vặn ngược cánh tay gã ra phía sau. Gã rú lên đau đớn và đánh rơi sợi dây chuyền xuống đất. Ngọc cúi xuống nhặt lên.

Hai Bình nói:

- Nếu cô thật sự là vợ anh thì anh cũng không được quyền đối xử như vậy. Tốt nhất hãy đến công an giải quyết.

- Ôi, đau quá! Buông ra!

Hai Bình vừa buông gã, gã lập tức ù té chạy không ngoảnh mặt lại.
Lúc này mọi người mới vỡ lẽ là một kịch bản đã được dàn dựng
sẵn. Đám đông tản dần.

Ngọc nhìn Hai Bình, gật đầu, nói:

- Cảm ơn anh, nếu không có anh tôi đã bị cướp hết tài sản. Làm
sao anh biết chuyện mà can thiệp giúp tôi?
- Nhìn cử chỉ của hắn, tôi đoán ra thôi. Hắn chỉ là một diễn viên
hạng xoàng, không hiểu sao mọi người vẫn tin. Nhà cô ở đâu?
- Nhà em cũng gần đây thôi. Em đi đón người thân từ thành phố
xuống.

Nói chuyện được vài câu, thấy một chiếc xe khách từ thành phố rẽ
vào bên. Ngọc nói:

- Em phải đi đón người nhà đây. Một lần nữa xin cảm ơn anh. Hẹn
gặp lại vào dịp khác. Em tên Ngọc. Còn anh tên gì?
- Tôi tên Bình, Hai Bình. Tôi đang làm thợ tại lò bánh mỳ Ba Phát.

*

Ngọc nói:

- Thật ra, tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ có dịp gặp lại anh Bình
thêm lần nào nữa, bởi chẳng có lý do gì để chúng tôi gặp nhau.
Thỉnh thoảng tôi nhớ đến anh, một người đàn ông dáng dong dỏng
cao có gương mặt buồn và tốt bụng, thế thôi..

Lê Trục nói:

- Nếu chỉ có vậy thì làm sao hai người có thể đi đến với nhau?

Ngọc nói:

- Có lẽ là do ông Trời sắp đặt. Vài tháng sau, tôi có đến phụ đám giỗ nhà người bạn. Và trong số khách đến dự tiệc hôm ấy có anh Bình. Kể từ lần gặp gỡ định mệnh ấy chúng tôi không rời nhau nữa.

Lê Trục nói:

- Cô nhận xét Hai Bình là người như thế nào?

- Anh là người đàn ông tốt. Tốt nhất mà tôi từng thấy. Anh không sẵn đón vồ vập như tay Thái, không thô bỉ cục súc như Thân, thậm chí có vẻ vụng về trong từng lời ăn tiếng nói. Anh là người đàn ông có bản lĩnh, chân thật và sống thiên về nội tâm.

- Hai Bình có bao giờ kể cho cô nghe về gia đình cũng như quá khứ của anh ta?

- Đấy cũng chính là điều khiến tôi trăn trở khôn nguôi. Suốt mấy năm quen nhau anh chưa bao giờ kể cho tôi nghe về gia đình của mình. Dường như anh có điều gì cố giấu tôi.

- Tại sao lại như vậy? Cô có hiểu nguyên nhân không?

- Bị dang dở mấy lần tôi sợ lắm. Vì thế, khi quen anh tôi quyết định phải tìm hiểu thật kỹ về con người của anh. Và tôi cay đắng thú nhận chẳng hiểu gì cả. Nhìn vào tư cách cũng dễ dàng đoán ra anh Bình không thể là người xấu. Nhưng tại sao anh lại như thế, tôi

không sao hiểu nổi.

*

Hai người ngồi bên nhau trên ghế đá công viên dưới gốc cây bàng
lãng. Trăng sáng vằng vặc, cả thảm cỏ sóng sánh nước trắng. Hai

Bình hút thuốc lá. Ngọc ngồi tí tách cắn hạt dưa.

- Anh Bình, hôm nào đưa em về quê anh một chuyến nhé.

Hai Bình ngả người lên thành ghế, mắt nhìn trời mông lung:

- Đã nói với em, anh là đứa trẻ mồ côi. Trẻ mồ côi thì làm sao có
nhà.

- Nhưng phải có người nào đó nuôi nấng anh trưởng thành chứ? Cô
chú, cậu dì chẳng hạn.

- Anh lớn lên trong trại trẻ mồ côi.

- Vậy anh chưa từng biết cha mẹ mình là ai?

Hai Bình khẽ gật đầu:

- Thậm chí anh còn không biết tên của họ nữa là. Từ khi biết nhận
thức thế giới xung quanh, anh thấy mình đã ở trong cô nhi viện.

- Tội nghiệp anh quá. Ở trại cô nhi chắc là khổ lắm. Anh có thường
bị đánh đòn không?

- Anh không nhớ. Chắc là có.

- Rồi trại cô nhi, anh làm gì? Ở đâu?

- Em đừng hỏi nữa, anh chẳng thể trả lời những câu hỏi của em.

Anh buồn ngủ rồi, ta về thôi.

- Em có cảm giác, dường như anh cố tình giấu em điều gì đó. Anh không thật lòng với em. Anh không tin em sao?

Hai Bình thở dài:

- Anh không muốn biến thành kẻ bị thương hại trong mắt mọi người. Chẳng lẽ quá khứ của anh quan trọng với em đến thế hay sao?

- Chứ còn không à! Yêu nhau nhất thiết cả hai phải hiểu rõ về nhau. Anh đã biết tất cả về em, vậy thì, tại sao em lại không có quyền tìm hiểu về anh. Những gì của anh cũng là của em. Chúng ta là của nhau. Hành động của anh khiến em cảm thấy bị tổn thương. Anh đã không tin em. Yêu nhau mà không tin nhau sao hả, anh.

Hai Bình nói:

- Tại sao em lại nói như vậy. Anh yêu em và tin tưởng nơi em. – Đoạn Hai Bình thở hắt ra một cái thật mạnh:- Làm sao anh có thể kể cho em nghe những điều mà anh còn đang loay hoay tìm kiếm?
- Anh nói em càng không hiểu. Tìm cái gì cơ chứ? Càng gần anh, em càng phát hiện anh có nhiều điểm rất lạ. Dường như anh đang mang nặng trong lòng nỗi niềm thầm kín không thể giải bày cùng ai. Em là người yêu của anh, tại sao anh lại giấu? Yêu nhau là phải cùng nhau san sẻ niềm vui, nỗi buồn. Có tâm sự gì anh cứ nói hết ra, để hoài trong lòng mau già lắm..

Hai Bình nói gay gắt:

- Đừng dồn anh vào thế bí nữa có được không. Chẳng phải như thế này đã là tốt lắm rồi hay sao. Anh không thích phụ nữ thích xen vào chuyện người khác.

Ngọc vùng vằng đứng dậy:

- Anh với em mà là người khác à? Nói vậy mà nghe được à? Tại sao anh có thể thốt ra những lời này với em.

- Anh xin lỗi em. Anh..anh..

Ngọc khóc sụt sịt:

- Anh không cần phải giải thích nữa! Từ nay, em sẽ không bao giờ bận tâm đến những chuyện riêng tư của anh nữa.

*

Lê Trục nói:

- Và rốt cuộc cô không biết chút gì về quá khứ của Hai Bình?
- Đúng vậy, - Ngọc đáp :- tôi tôn trọng thế giới riêng tư của anh, và lại, tôi còn có lòng tự trọng của mình.
- Theo tôi được biết, thỉnh thoảng Hai Bình có đi đâu đó. Anh ta đi những đâu, cô có biết?

Ngọc lắc đầu:

- Tôi không biết, thật sự là như vậy. Anh chỉ nói có công việc riêng cần giải quyết, còn cụ thể việc riêng đó là gì, tôi không biết.

Lê Trục nói:

- Chị có bao giờ tìm hiểu điều này không?

- Thật sự tôi cũng lấy làm thắc mắc nhưng ảnh không trả lời gì đến, tôi chỉ biết im lặng. Tuy nhiên sau mỗi chuyến đi như vậy tôi thấy ảnh có vẻ thất vọng và buồn nhiều. Anh uống rượu nhiều hơn mọi ngày và thường ngồi im bất động như tượng cả buổi. Gương mặt lộ vẻ chán nản, tuyệt vọng khủng khiếp. Một lần tình cờ giặt áo của ảnh, tôi phát hiện một chiếc vé đi Quảng Trị.

- Đi Quảng Trị ư? Hai Bình đến đó làm gì nhỉ? – Lê Trục lẩm bẩm.

- Đúng vậy, ảnh đi Quảng Trị. Tôi không biết ảnh có ai là người thân thích ở đó hay không. Trong câu chuyện hàng ngày tôi không nghe ảnh nhắc đến địa danh này bao giờ. Đây thật sự là điều khó hiểu.

Ngọc cầm ấm trà rót đầy cốc:

- Một lần ảnh trở về nhà nát tả tơi. Cả cơ thể đỏ quạch từ chân tóc đến gót chân. Bộ đồ mặc trên người xả mấy nước vẫn còn đỏ. Chẳng hiểu là ảnh đã đi đến những đâu cứ như từ dưới lòng đất chui lên vậy.

- Hai Bình có đi cùng với ai không?

- Ảnh đi mỗi mình thôi.

- Ngoài cô ra, Hai Bình có quan hệ thân thiết với ai không?

Ngọc lắc đầu:

- Tôi không biết. Theo tôi đoán thì chẳng có ai thân thiết cả, chỉ toàn là bạn nhậu thôi. Nói chung là bạn nhậu thì không thể tin được. Ngoài ông Tư Bốn ra, tôi không biết bất kỳ ai.

Lê Trục nói:

- Xin lỗi tôi hơi tò mò, vì sao hai người lại chia tay? Theo tôi được hai người đã từng tính đến chuyện hôn nhân.

Ngọc gật đầu im lặng. Lê Trục nói:

- Lúc này cô nói sự mất tích của Hai Bình một phần là lỗi ở cô, cô có thể nói rõ hơn về điều này được không?

Ngọc tỏ vẻ lúng túng, mặt đỏ bừng:

- Anh có nhất thiết cần phải biết hay không? Đây là chuyện riêng của hai chúng tôi..

Lê Trục nói:

- Nếu cô cảm thấy không bất tiện có thể nói với tôi. Cô biết rồi đó, thông tin về Hai Bình quá ít ỏi rất khó cho việc tìm kiếm tung tích của anh ta..

- Vậy tôi sẽ nói. Chính anh là người chủ động chia tay với tôi. – Đoạn Ngọc xuống giọng nhỏ dần:- Anh bị chứng bất lực. Một vết thương gần chỗ kín khiến anh mất khả năng làm đàn ông. Thật tình chính anh cũng không ngờ mọi việc lại tồi tệ như thế. Chúng tôi cứ đinh ninh sẽ có kết quả tốt hơn.

Lê Trục tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hai Bình đã nói với cô như thế à?

Ngọc khẽ gật đầu:

- Vâng, anh nói với tôi như vậy. Và tôi tin những gì anh nói. Hai

Bình là người đàn ông chân thật.

Cả hai cùng im lặng. Hồi lâu Lê Trục nói:

- Hai Bình có bao giờ kể trước khi là thợ làm bánh anh ta đã từng
làm việc gì, ở đâu không?

Ngọc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Tôi có nghe loáng thoáng, anh đã từng làm nhân viên bảo vệ
công ty sản xuất hàng mỹ nghệ.

Lê Trục thốt lên:

- Làm bảo vệ công ty sản xuất hàng mỹ nghệ à? Thế mà có người
bảo tôi, Hai Bình từng làm thuê trên ghe chở trái cây?

Ngọc lắc đầu:

- Tôi không biết. Chưa bao giờ tôi nghe anh nói đến chuyện này.

Tôi không tin mình nghe lầm.

- Cô có nhớ tên công ty đó không?

- Nhớ.

VỤ MẤT TÍCH BÍ ẨN

- 7 -

Ngồi đối diện với Lê Trục là người đàn ông có dáng người chắc đậm, đen đúa xấp xỉ năm mươi tuổi. Khách đưa tay thò vào túi áo lôi ra lá thư mời đưa cho Lê Trục. Lê Trục đón lấy đọc lướt qua:

- Anh là Phạm Văn Tăng?

- Dạ phải, mọi người gọi tôi là Tư Tăng. Tôi là chi hội trưởng chi hội cựu chiến binh ấp..

Tư Tăng liên tục cựa mình trên ghế biểu lộ cử chỉ lo lắng, bồn chồn không yên:

- Tôi muốn biết mục đích cuộc gặp này. Trong thư mời chỉ ghi đại khái, tôi không hiểu là chuyện gì.

Lê Trục rót nước trà vào hai chiếc cốc rồi đẩy một cốc về phía Tư Tăng:

- Anh uống nước đi.

Tư Tăng lấy thuốc lá ra mời Lê Trục, anh nhón một điếu rồi châm lửa hút:

- Anh có biết Nguyễn Văn Bình, tức Hai Bình?

- Biết chứ, một tên vô lại. Một kẻ nát rượu. Tôi chưa từng thấy người nào uống rượu nhiều như hắn mà sống thọ cả.

- Anh có vẻ không thích Hai Bình?

Tư Tăng rít vài hơi thuốc lá:

- Tất nhiên rồi, làm sao tôi có thể ưa một người như hắn được chứ. Tôi tin, nếu có dịp tiếp xúc với hắn, anh cũng sẽ có cùng suy nghĩ như tôi thôi. Bề ngoài hắn giả vờ hiền lành là thế nhưng khi say rượu bản chất xấu xa của hắn mới phô bày ra hết. Tôi chưa từng gặp một người tồi tệ như hắn.

- Trước đây thỉnh thoảng anh có uống rượu với Hai Bình?

- Ồ, cũng có. Nhưng không phải tôi mời hắn, chẳng qua là ngẫu nhiên mà thôi. Tên nát rượu ấy hề đánh hơi được là mò đến bất chấp cả sĩ diện.

Lê Trục nói:

- Trước khi xảy ra ẩu đả ở quán Sáu Ngàn hai người đã từng xảy ra hiềm khích?

Tư Tăng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện đó mà anh cũng biết nữa à. Thật ra nói là ẩu đả, tôi e, không chính xác, ẩu đả là đánh lộn, đánh nhau túi bụi, còn trong trường hợp này chỉ có Hai Bình đánh tôi thôi. Tôi có đánh anh ta đâu mà gọi là ẩu đả. Còn trước đó chúng tôi không giao du qua lại với nhau thì làm sao có chuyện hiềm khích.

Lê Trục nói:

- Trở lại vụ xô xát. Theo tôi được biết nguyên nhân bắt đầu từ cuộc tranh luận vô thưởng vô phạt.

Tư Tăng nói:

- Đúng vậy. Hôm ấy Hai Bình đã quá say. Anh ta phát biểu lung tung cứ như là thằng khùng, dường như có quỷ nhập vào người anh ta thì phải. Lần đầu tiên tôi thấy Hai Bình bệ rạc như thế. Rõ ràng hẳn ta chưa già mà đã sanh tật rồi!

- Hai người đã tranh cãi với nhau những gì?

- Về chiến tranh. Chúng tôi đang ôn lại những kỷ niệm chiến tranh thì Hai Bình bỗng xen vào và mạt sát chúng tôi một cách thậm tệ. Anh ta dám vỗ ngực bảo chiến tranh chỉ là trò đùa của những kẻ ám đầu, những thằng dở hơi xem chuyện chém giết là lẽ sống. Gương mặt của chiến tranh là gương mặt phi nhân tính. Anh ta thật là ấu trĩ. Tôi không hiểu trong đầu anh ta chứa những gì trong đấy nhưng nhất định không phải là bộ não. Đâu hũ chẳng hạn.

- Và, sau đó mọi chuyện diễn ra như thế nào?

- Hai Bình cởi áo khoe những vết thương trên người ra và bảo rằng đã từng đánh đông dẹp bắc. Sau đó, hắn lao vào đánh tôi.

- Anh có nghĩ Hai Bình đã từng là người lính?

- Tôi không nghĩ như thế, mặc dù trên người Hai Bình có nhiều vết thương. Nhưng đâu phải cứ bị thương đều là lính. Trong cuộc chiến tàn khốc này có rất nhiều dân lành chết và bị thương.

Suy nghĩ một lúc Tư Tăng nói:

- Hai Bình không thể là người lính. Bộ đội giải phóng không thể

thốt lên những lời tiêu cực phỉ báng như thế. Rất có thể anh ta là một tên lính ngục, biết đâu được.

Lê Trục nói:

- Và anh có hăm dọa sẽ giết Hai Bình?

Tư Tăng ngơ ngác:

- Tôi có nói câu đó à? Thật sự tôi không nhớ những gì mình đã nói. Lúc đó, tôi giận quá. No mắt ngon, giận mất khôn mà lại..

Tư Tăng bỗng nhìn trừng trừng về phía Lê Trục:

- Anh không nghi tôi có liên quan đến sự mất tích của Hai Bình đó chứ?

- Xin anh hãy trả lời câu hỏi của tôi, hôm Hai Bình mất tích, anh ở đâu, làm gì?

Tư Tăng ngồi im lặng. Lê Trục cầm một thanh gỗ tròn dài khoảng một sải tay đặt lên bàn:

- Anh có nhận ra vật này không?

Tư Tăng biến sắc mồ hôi chảy ròng ròng xuống cổ áo:

- Tôi..tôi..

Lê Trục nghiêm mặt, nói:

- Tôi thu được khúc gỗ này tại nơi Hai Bình bị đánh. Trên thân gỗ còn lưu lại dấu vân tay của anh. Anh còn gì để nói nữa không?

Tư Tăng gật đầu thú nhận:

- Đúng là tôi có đánh Hai Bình, bởi vì hắn đã làm nhục tôi trước đám đông. Nhưng tôi hoàn toàn không dính dáng gì đến chuyện mất tích của Hai Bình. Anh hãy tin tôi!

*

- Anh muốn tìm hồ sơ bệnh án của bệnh nhân Nguyễn Văn Bình? –
Bác sỹ trưởng khoa gắn đôi mục kính để trên bàn lên mũi.

- Đúng thế, - Lê Trực nói.

- Anh chờ tôi một chút. – Đoạn ông bác sỹ bước lại chiếc tủ đựng hồ sơ rút ra cuốn sổ bìa cứng, bên trong có lưu hồ sơ bệnh án của Hai Bình:- Đây, anh xem đi. Thật ra cũng chẳng có gì đáng xem cả.

Lê Trực đón lấy tập hồ sơ, đọc lướt qua rồi đặt nó xuống bàn.

Bác sỹ nói:

- Tối hôm ấy phòng cấp cứu chúng tôi có tiếp nhận một ca chấn thương ở đầu. Bệnh nhân còn tỉnh táo tuy nhiên máu ở phía sau gáy chảy ra nhiều. Chúng tôi bèn làm công tác sơ cứu rồi tiến hành chụp X. quang. Kết quả chụp phim cho thấy nạn nhân không bị tổn thương ở não, tuy nhiên phải cần theo dõi tình trạng xấu có thể xảy ra. Nói chung đối với những vết thương ở đầu bao giờ cũng phải hết sức cẩn thận. Có những ca chấn thương bề ngoài thấy không có gì nguy hiểm nhưng thật ra đang tiềm tàng hiểm họa bên trong.

Bệnh nhân kêu đau không ngủ được, tôi bảo y tá tiêm cho anh ta một liều thuốc giảm đau. Gần sáng, bệnh nhân bỗng ôm đầu kêu la dữ dội. Chúng tôi vội đưa anh ta trở lại phòng cấp cứu tiếp tục theo dõi. Một lúc sau cơn đau lắng xuống.

Lê Trục nói:

- Tại sao lại xảy ra như thế? Phải chăng bệnh đã chuyển hướng xấu đi?

Bác sỹ lắc đầu, nói:

- Không phải như vậy. Kết quả xét nghiệm chẳng có gì là nghiêm trọng cả. Hôm sau, anh ta xin xuất viện. Chúng tôi muốn giữ anh ta ở lại thêm một vài ngày để tiếp tục theo dõi nhưng anh ta không chịu, bảo có rất nhiều việc phải làm. Chúng tôi làm thủ tục cho Nguyễn Văn Bình ra viện và có hẹn ngày đến tái khám.

- Hai Bình có đến tái khám không?

Bác sỹ gật đầu:

- Có. Sức khỏe bệnh nhân rất tốt chẳng có gì đáng phải lo lắng. Tuy nhiên lần tái khám sau bệnh nhân không đến.

Lê Trục nói lầu bầu:

- Bởi vì Hai Bình đã mất tích.

*

Hai giờ chiều, Lê Trục có mặt tại công ty chế biến hàng mỹ nghệ xuất khẩu. Giám đốc công ty đang bận họp, anh phải ngồi chờ trong phòng khách. Cuộc họp kéo dài hơn ba mươi phút mới kết thúc.

- Xin lỗi vì đã để anh phải chờ lâu, - giám đốc Triệu chìa tay ra bắt, đoạn gọi nhân viên mang bình trà mới vào.

Hai người đàn ông nói chuyện xã giao vài câu, Lê Trục bắt đầu vào nội dung chính câu chuyện:

- Hai Bình đã từng làm việc ở đây?

- Bình nào nhỉ? À, Nguyễn Văn Bình đó hả. Đúng vậy, Hai Bình đã từng làm nhân viên bảo vệ tại công ty chúng tôi.

- Anh ta đã làm việc ở đây trong thời gian bao lâu?

Giám đốc Triệu uống một ngụm nước:

- Khoảng ba tháng.

- Sau đó thì sao? Anh ta tự ý nghỉ việc hay...

- Hai Bình tự ý bỏ việc. Tôi không hiểu tại sao nữa. Bởi anh ta có vẻ yêu thích công việc của mình.

Giám đốc Triệu hút thuốc:

- Hai Bình nghỉ việc tôi cũng lấy làm tiếc. Thật tình, tôi muốn đền đáp ơn cứu mạng. Nhưng dù sao, muốn đi hay ở cũng là lựa chọn của anh ta, tôi không thể ép buộc được.

Lê Trục nói:

- Ông nói đến ơn cứu mạng là như thế nào? Hai Bình đã từng cứu sống ông?

Giám đốc Triệu gật đầu:

- Đúng vậy, cha mẹ tôi cho tôi sự sống lần thứ nhất, Hai Bình cho tôi sự sống lần thứ hai. Nếu không có anh ta, tôi đã làm mồi cho cá từ lâu rồi, làm sao có cơ hội ngồi đây nói chuyện với anh.

Lê Trục nói:

- Ông có thể nói rõ hơn được không?

Giám đốc Triệu khẽ gật đầu:

- Tất nhiên là được. Hai Bình đã cứu tôi trong một tai nạn đắm dò. Chiếc dò đang đi qua sông giữa chừng bị sóng dữ nhấn chìm. Hai Bình đã cứu được cả thủy sáu người, trong đó có tôi.

Lê Trục nói:

- Tôi hiểu rồi. Và để đền đáp ơn cứu mạng, ông đã nhận Hai Bình vào làm việc tại công ty?

- Đúng vậy. Thật ra ban đầu Hai Bình không đồng ý. Anh ta bảo mình không có nghề ngỗng gì và ngại sẽ trở thành gánh nặng cho tôi. Dù sao Hai Bình cũng có lòng tự trọng. Những người như vậy ngày nay không có nhiều. Và tôi thuyết phục mãi Hai Bình mới chịu làm chân bảo vệ. Thật ra lúc ấy công ty của tôi cũng đang khuyết một chân bảo vệ. Cậu Trí lấy vợ và dọn lên thành phố, tôi cũng đang tìm người thay..

Lê Trục nói:

- Hai Bình hay rượu chè. Ông có nhận ra điều này không?

- Có, nhưng Hai Bình chỉ uống sau giờ làm việc. Biết Hai Bình không có chỗ ở, tôi bảo cậu ta ở tạm trong phòng bảo vệ. Căn phòng nhỏ nhưng đủ cho một người. Thỉnh thoảng tôi có ghé chơi và uống với Hai Bình vài ly. Tửu lượng của anh ta chẳng kém gì Võ Tòng, một trong một trăm lẻ tám anh hùng Lương Sơn Bạc. Anh đã đọc Thủy Hử của Thi Nại Am chưa?

Lê Trục gật đầu. Giám đốc Triệu nói tiếp:

- Hai Bình làm việc rất chăm chỉ và có trách nhiệm cao. Tôi rất tin tưởng vào năng lực của cậu ấy. Không hiểu sao cậu ta bỗng dưng nghỉ việc nửa chừng.

Lê Trục nói:

- Trước đó có xảy ra chuyện gì giữa Hai Bình với người trong công ty không? Ông có thấy sự ra đi của Hai Bình là khá bất ngờ?

- Không phải chỉ mỗi mình tôi mà tất cả những người làm việc trong công ty đều bất ngờ vì chuyện này. Còn trước đó quan hệ giữa Hai Bình và mọi người trong công ty rất tốt. Tất cả đều yêu quý Hai Bình. Sau này tôi mới biết Hai Bình xin vào làm tại lò bánh mỳ Ba Phát.

- Từ sau khi nghỉ việc ông có gặp Hai Bình lần nào nữa không?

- Có, vài lần. Chúng tôi cùng uống cà phê và tán gẫu.

- Ông có hỏi lý do vì sao Hai Bình rời khỏi công ty không?

- Có, Hai Bình bảo đơn giản là muốn thay đổi công việc. Lý lẽ này xem ra không thuyết phục. Công việc ở lò bánh rất vất vả mà

lương không được bao nhiêu. Trong khi đó làm tại công ty thu nhập ổn định lại có bảo hiểm y tế và chế độ nghỉ phép hàng năm. Tôi có đề nghị Hai Bình quay lại với công việc nhưng cậu ta lắc đầu từ chối.

Lê Trục nói:

- Ông cố nhớ lại xem. Tôi định ninh đã có chuyện gì đó xảy ra Hai Bình mới rời công ty như vậy.

- Đã bảo là không – giám đốc Triệu nói:- Không có chuyện gì cả. Buổi tối hôm đó, tôi đến chỗ ở của Hai Bình. Lúc ấy Hai Bình đang uống rượu..

*

- Cậu định uống rượu trừ cơm à? – giám đốc Triệu nói.

Hai Bình rót chung rượu đưa cho ông Triệu:

- Anh uống với tôi vài ly. Buồn quá mượn rượu giải sầu thôi.

- Cậu có việc gì mà buồn? Chà rượu ngon đấy. Dù sao cũng nên điều độ lạm dụng quá có hại cho sức khỏe.

- Anh yên trí đi, tôi biết dừng lại đúng lúc. Anh đến đây chơi hay là có việc gì khác?

Giám đốc Triệu nói:

- Có đấy, chuyện vặt thôi mà. Cậu viết cho tôi bản sơ yếu lý lịch có xác nhận của địa phương nhé.

Vừa nghe xong, Hai Bình đang ly rượu lên miệng liền đặt trở xuống:

- Có cần phải làm như vậy không?

Giám đốc Triệu gật đầu:

- Đấy chẳng qua là thủ tục mà thôi. Tất cả những người làm việc tại công ty đều phải có lý lịch và đơn xin việc. Cậu chỉ cần bỏ ra một buổi là xong thôi mà. Tuần này cậu tranh thủ làm để nộp cho tôi nhé.

*

- Tôi uống với Hai Bình vài chung, nói chuyện tào lao một lúc rồi về. Sáng hôm sau, không thấy cậu ta đâu nữa, cứ như là cậu ấy bốc hơi vào không khí vậy. Tôi không hiểu tại sao Hai Bình bỏ ra đi mà không một lời giải thích.

Lê Trục nói:

- Trước khi vào làm việc tại công ty, ông có biết Hai Bình đã từng ở đâu, làm gì không?

- Một lần, tôi nghe cậu ta bảo làm việc trên ghe chở trái cây..

Lê Trục nói:

- Ông có biết chủ ghe tên gì, ở đâu không?

Giám đốc Triệu suy nghĩ một lúc, nói:

- Tôi nghe loáng thoáng chủ ghe tên Tám Sách. Vợ chồng Tám Sách chuyên thu mua trái cây ở các tỉnh miền Tây chở về thành phố bỏ lại cho các vựa trái cây ở các chợ đầu mối. Đây là do Hai Bình tình cờ vượt miệng nói ra chứ tôi không có hỏi. Vả lại, Hai Bình hầu như không bao giờ kể về mình.

*

Suốt một tuần tìm kiếm, cuối cùng Lê Trục cũng tìm được ghe vợ chồng Tám Sách đang neo đậu ở Bến Đổ. Ông Tám Sách khoảng ngoài bảy mươi tuổi, dáng vẻ hầy còn săn chắc khỏe mạnh. Ông mặc mỗi chiếc quần cộc đang hò hét chỉ huy đám lính khuân vác từng giỏ cần xé trái cây lên ghe.

- Nhanh lên tụi bây! Trễ con nước không kịp giao hàng đúng hẹn, bạn hàng sẽ lóc thịt tao như Na Tra đó, biết chưa.

Lê Trục tay cặp cặp dò dẫm bước lên chiếc cầu ván cong oằn. Nước lớn. Ghe thuyền ra vào bấp bập.

- Chào bác, - Lê Trục nói:- Đang chuyển trái cây lên ghe để chở lên thành phố hả, bác?

Tám Sách khẽ gật đầu, đoạn đưa mắt nhìn Lê Trục như dò hỏi:

- Chú tìm tôi à?

Lê Trục gật đầu, nói:

- Dạ, tìm bác. Bác là bác Tám Sách?

- Tám Sách là tôi. Chú tìm tôi có việc gì không?

Câu chuyện liên tục bị ngắt quãng bởi Lê Trục phải liên tục nép người sang một bên nhường đường cho những người phu khuân vác trái cây lên ghe.

Ông Tám Sách xoa hai tay vào nhau, nói:

- Công việc cũng tạm ổn rồi. Mời chú vào trong nói chuyện. Đứng ngoài này bất tiện quá.

Lê Trục theo chân Tám Sách vào trong bên trong ghe. Bên trong hơi tối. Tám Sách kéo chiếc cửa sổ để cho ánh nắng rọi vào.

- Chú ngồi xuống đây. Uống rượu hay uống trà?

Lê Trục bảo uống trà. Tám Sách lấy ra chai nửa lít và ấm trà còn nóng.

- Tôi chỉ quen uống thứ “ nước mắt quê hương “ này. Trên ghe bao giờ cũng có sẵn trà nóng. Vợ tôi thích uống trà Bảo Lộc.

Tám Sách lấy bọc thuốc rê vắn một điếu. Một chiếc ca nô chạy qua, sóng vỗ tràn bờ, chiếc ghe lắc lư theo từng nhịp sóng.

- Chắc chú đến đây không phải để mua trái cây?

- Dạ, - Lê Trục đáp:- Tôi đến đây để hỏi một số thông tin có liên quan đến Hai Bình? Chắc bác còn nhớ Hai Bình chứ?

Mắt ông Tám Sách bỗng sáng lên:

- Hai Bình à! Nhớ chứ. Ai tôi có thể quên chứ Hai Bình làm sao quên được. Đây là một chàng trai siêng năng, dễ mến. Tôi đã từng thuê mướn nhiều người nhưng không có ai chăm chỉ và thật thà như Hai Bình cả.

Ông Tám Sách nhấp một ngụm rượu rồi nheo mắt nhìn khách:

- Nhưng, có lẽ chú đã tìm nhầm chỗ rồi bởi vì Hai Bình đâu còn làm với chúng tôi nữa. Chú ấy đã bỏ đi từ lâu rồi.

Lê trực gật đầu:

- Dạ, tôi biết. Tôi đến đây để tìm hiểu một số thông tin về Hai Bình. Bác có biết tin Hai Bình đột nhiên mất tích..

Ông Tám Sách giật mình:

- Ô, có chuyện đó nữa sao? Làm sao chú ấy có thể mất tích được nhỉ. Chuyện là như thế nào?

Lê Trực kể tóm tắt câu chuyện. Nghe xong, Tám Sách khẽ thở dài:

- Tội nghiệp chú ấy. Liệu Hai Bình có gặp nguy hiểm gì không?

Lê Trực lắc đầu:

- Tôi không biết. Hy vọng mọi việc không quá tồi tệ.

Tám Sách nhấp một ngụm rượu:

- Vợ chồng tôi thương yêu Hai Bình như người trong nhà. Lâu rồi không gặp vợ chồng tôi cứ nhắc hoài, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. Vợ tôi đi xuống chợ, nếu hay tin này chắc bả lo

lắm.

Lê Trục uống một ngụm trà:

- Hai Bình làm việc với bác trong thời gian bao lâu?

Ông Tám Sách đưa đốt ngón tay ra tính nhẩm:

- Cũng khá lâu à, hơn bảy năm đấy. Hai Bình tỏ ra thạo việc và rất chăm chỉ. Hai vợ chồng tôi đã bàn với nhau sẽ nhận Hai Bình làm con nuôi. Chưa kịp nói gì thì Hai Bình bỗng dưng biến mất.

Lê Trục ngạc nhiên:

- Bác có biết tại sao không?

- Không, tôi hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Vợ tôi cũng hết sức bất ngờ về điều này. Hai chúng tôi cứ nghĩ hoài không biết đã làm điều gì khiến Hai Bình phật ý mà bỏ đi.

Ông Tám Sách rót thêm chung rượu:

- Mang tiếng là người làm thuê nhưng vợ chồng tôi đối đãi Hai Bình như người trong nhà. Có món ngon vật lạ đều dành cho chú ấy. Bản thân Hai Bình cũng rất quý mến vợ chồng tôi. Vợ tôi thậm chí mong có một đứa con gái để gả cho Hai Bình nữa là..

Lê Trục nói:

- Khi đi Hai Bình có mang theo thứ gì không?

- Chỉ mang theo tư trang của mình thôi, còn lại, thì không đựng đến bất kỳ thứ gì. Hai Bình là người đàng hoàng ngay thẳng, chẳng bao giờ Hai Bình lấy của ai thứ gì. Và cũng vì đức tính này mà chúng tôi muốn nhận Hai Bình làm con.

- Hai Bình có biết ý định của vợ chồng chú không?
- Không, chúng tôi giữ kín chuyện này và định hôm nào có dịp thuận tiện mới nói.
- Hai Bình có bao giờ kể chuyện gia đình mình cho chú nghe không?
- Tôi chỉ biết Hai Bình là đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa. Trước khi về ở với chúng tôi, Hai Bình sống cùng cha con ông Sáu Đê.
- Sáu Đê là ai?
- Sáu Đê là người sống bằng nghề đăng cá ở xóm Chài.
- Chú có biết tại sao Hai Bình không sống cùng cha con ông Sáu Đê nữa không?
- Nghe đâu, giữa Hai Bình với Sáu Đê có chuyện học hặc nên Hai Bình mới bỏ đi, còn học hặc như thế nào, tôi không biết..
- Bác có quen biết với ông Sáu Đê?

Tám Sách gật đầu:

- Biết chứ. Tôi thường mua cá của Sáu Đê. Và có nhậu với nhau vài lần.

Lê Trục nói:

- Sáu Đê là người như thế nào?
- Tốt bụng. Ăn to nói lớn. Tính tình hào hiệp, phóng khoáng và vô

lo.

- Bác có nhớ chính xác ngày Hai Bình rời khỏi ghe không?

Tám Sách gật đầu, nói:

- Nhớ chứ, đám giỗ hai đứa con tôi hôm trước thì hôm sau Hai Bình bỏ đi, vì thế, tôi nhớ rất rõ. Đó là ngày hai mươi sáu, tháng tám âm lịch.

Lê Trục thốt lên ngạc nhiên:

- Đám giỗ hai đứa con của bác cùng một lúc à?

Gương mặt Tám Sách bỗng tối sầm lại:

- Phải, các con của tôi đã chết một cách oan ức vì bom đạn chiến tranh. Đúng vậy, thủ phạm là do chiến tranh gây ra..

*

Nhang đã tàn. Hai Bình phụ vợ chồng Tám Sách bung thức ăn đặt xuống sàn ghe. Mâm cỗ được bày ra, ba người ngồi vây quanh. Bà Tám Sách đang múc thức ăn cho mọi người. Ông Tám rót rượu ra hai cái chung hạt mít, đoạn ngẩng mặt lên và nói với Hai Bình:

- Hôm nay là ngày giỗ của con Hạnh với thằng Phúc. Khi sinh con ra ta đặt tên chúng là Hạnh Phúc, với ước mơ cháy bỏng mọi người được sống trong thanh bình, cơm no áo ấm. Vậy mà ...- Giọng

ông Tám Sách rề đi vì xúc động:- Chúng nó lại chết vì chiến tranh!
Thế đấy, Hạnh phúc đã chết vì chiến tranh!

Ông Tám Sách tợp một ngụm rượu và ngồi thừ một lúc lâu. Gương mặt lộ vẻ đau đớn cùng cực:

- Trẻ thơ làm gì nên tội mà phải chết thảm như vậy. Tôi sẵn sàng chết thay để cho chúng được sống. Kiếp người sinh ra trong chiến tranh đã phải chịu cảnh khổ sở cùng cực vậy mà nào có được yên thân mà sống, hiểm họa luôn rình rập đe dọa sẽ cướp đi sự sống bất kỳ lúc nào.

Bà Tám Sách cũng khóc theo. Hai Bình cũng xúc động không kém. Ông Tám dùng tay gạt nước mắt và tiếp tục kể lể:

- Tụi nó chết thật thê thảm. Hai xác người gom chỉ được một nhúm thịt vụn chôn chung một quan tài..

Bà Tám Sách bỗng khóc ngất lên:

- Ông đừng nhắc lại thảm cảnh đau lòng đó nữa. Mỗi lần nhớ đến là tôi chỉ muốn chết theo chúng mà thôi.

Hôm ấy, vợ chồng Tám Sách ra ruộng, hai đứa con ở nhà. Một quả đạn pháo rớt trúng ngôi nhà bay tuốt luốt. Hai đứa trẻ chỉ còn là những mẩu thịt vụn vương vãi khắp nơi. Thậm chí người ta phải trèo lên cành cây mà nhặt xuống. Sau vụ thương tâm đó, vợ chồng Tám Sách rời bỏ đất liền, xuống sông lên đênh kiếp thương hồ.

Hai Bình ngồi im lặng hồi lâu:

- Hai người con của chú chết vì bom đạn của bên nào vậy?

Ông Tám Sách lắc đầu:

- Chẳng biết bên nào. Máy ông cộng sản đổ tội cho máy ông cộng hòa. Còn máy ông cộng hòa thì đổ tội cho máy ông cộng sản. Chẳng biết tin ai. Rốt cuộc chỉ có dân đen là lãnh đủ.

Kể từ lúc đó Hai Bình không nói thêm lời nào nữa và uống rượu liên tục.

*

Lê Trục nói:

- Trước khi đi Hai Bình có báo cho mọi người biết không?

Ông Tám Sách gật đầu:

- Có, hôm ấy vừa ăn điểm tâm xong, Hai Bình ăn mặc khá tươm tất tìm đến vợ chồng tôi. Tôi nheo mắt nhìn Hai Bình nói giỡn:- Bộ sửa soạn đi hỏi vợ hay sao mà ăn mặc bảnh bao vậy, Hai Bình?

Hai Bình im lặng hồi lâu. Cử chỉ lúng túng:

- Tôi đến để chào chú thím. Tôi...

Cả hai vợ chồng tôi cùng giật mình. Vợ tôi nói:

- Thằng Hai mày có chuyện gì buồn chú thím phải không?

Hai Bình lắc đầu:

- Không, chú thím đối xử rất tốt với tôi. Tôi đã đi làm nhiều nơi nhưng không chỗ nào tốt như ở đây. Tôi thật sự mang ơn chú thím nhiều lắm..

Tôi nóng nảy, nói:

- Vậy thì tại sao thằng Hai mày bỗng dưng ùng ùng đòi đi là nghĩa làm sao? Giải thích làm sao tao nghe thuận cái lỗ tai thì thôi.

Hai Bình nói:

- Tôi..tôi muốn thay đổi công việc.

Vợ tôi nói:

- Chỗ làm tốt như vậy sao lại muốn thay đổi. Rõ ràng thằng Hai có chuyện gì giấu vợ chồng già này phải không?

Hai Bình nuốt nước bọt:

- Không có chuyện gì cả. Tôi muốn làm việc trên bờ. Ở mãi trên ghe tù túng quá.

- Chẳng có gì tù túng cả. Xong việc mọi người vẫn lên bờ đây thôi. Lý do này không thuyết phục. – vợ tôi nói.

- Tôi đã chán cảnh sông nước rồi. Tôi muốn thay đổi điều kiện làm việc..

Vợ tôi nói:

- Trên bờ coi vậy mà không dễ sống đâu. Và lại thằng Hai mày không có ai là họ hàng thân thích, không một nơi nương tựa thì biết bầu víu vào đâu. Suy nghĩ lại đi Hai.

- Tôi đã quyết định rồi..

Tôi lừ mắt nhìn vợ, nói lấy:

- Giữ người ở lại chớ không giữ người đi. Thằng Hai đã quyết định rồi tôi với bà cố giữ cũng không được. Bà ngồi đây nói chuyện với nó, tôi đi có việc đây.

Đoạn tôi hăm hăm bước xuống chiếc xuống tam bản, cầm giậm chèo đi một mạch chẳng thèm ngoáy đầu nhìn lại. Tôi chèo đến mũi tay thì quay trở về, lúc này Hai Bình đã đi rồi.

Lê Trục nói:

- Sau khi lên bờ, Hai Bình có ghé thăm bác lần nào không?

Ông Tám nói:

- Có, Hai Bình có ghé thăm vài lần. Lần nào tôi với Hai Bình cũng uống vài chung rượu. Tôi hỏi cuộc sống trên bờ như thế nào, Hai Bình gật đầu bảo cũng tạm tạm. Tôi dặn khi nào chán sống trên bờ thì xuống dưới ghe, lúc nào vợ chồng tôi cũng sẵn sàng đón Hai Bình trở lại.

Lê Trục xen vào:

- Và Hai Bình đã không quay trở lại?

Ông Tám Sạch gật đầu:

- Đúng vậy. Đó là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau. Không ngờ, bây giờ lại nghe tin Hai Bình mất tích. Nhiều năm đã trôi qua, tôi cứ nghĩ mãi không hiểu tại sao Hai Bình lại rời bỏ chúng tôi.

VỤ MẤT TÍCH BÍ ẨN

Chương Kết

Xóm Chài là khu dân cư chừng vài chục hộ nằm nép mình bên dòng sông xanh uốn khúc. Lê Trục hỏi thăm người đàn ông đang ngồi câu cá dưới bóng cây râm mát:

- Chú ơi, làm ơn chỉ đường đến nhà ông Sáu Đê.
- Sáu Đê ba cô Lành phải không? Anh cứ đi thẳng đến cuối xóm thì rẽ phải. Nhà Sáu Đê là căn đầu tiên bên tay trái.

Lê Trục cảm ơn người đàn ông rồi đi theo sự hướng dẫn. Cửa nhà đóng kín, Lê Trục đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa. Từ bên trong có tiếng dép lệt xệt vọng ra. Một bé trai chừng mười hai, mười ba tuổi với chiếc đầu húi cua đưa cặp mắt hiếu kỳ nhìn khách:

- Chú tìm ai vậy?

Lê Trục không trả lời câu hỏi của thằng bé mà hỏi lại:

- Đây có phải là nhà ông Sáu Đê không cháu?

Thằng bé khẽ gật đầu, nói:

- Phải, nhưng ông ngoại cháu đi vắng rồi. Cả mẹ cháu cũng thế.

Chú chịu khó đứng chờ bên ngoài. Ngoại cháu dặn không tiếp người lạ khi không có người lớn ở nhà.

Nói xong, thằng bé xoay người bước vào bên trong. Lê Trục lấy thuốc lá ra hút. Hút gần xong điếu thuốc thì thấy một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi từ xa bước đến, trên tay cầm chiếc giỏ đựng trái cây trĩu nặng:

- Vinh ơi, mẹ về rồi đây!

Thằng bé lúc này chạy ra đón lấy giỏ trái cây từ tay người phụ nữ. Đoạn đưa mắt nhìn về phía Lê Trục:

- Chú này tìm ông ngoại.

Người phụ nữ khẽ gật đầu chào khách rồi cất giọng vừa đủ nghe:

- Ba tôi ra thị xã có chút việc chắc cũng sắp về rồi. Mời anh vào nhà.

Bên trong bày trí sơ sài, ngăn nắp. Chính giữa nhà có kê chiếc bàn hình chữ nhật và vài chiếc ghế tựa. Lê Trục thấy trên bàn thờ có đặt bức ảnh người đàn ông quá cố khoảng ngoài ba mươi tuổi.

- Mời anh dùng nước. Tôi tên Lành. Còn anh là..?

- Tôi tên Trục, cán bộ phòng cảnh sát hình sự tỉnh.

Lành tỏ vẻ lo lắng:

- Công an à? Anh tìm ba tôi có việc gì?

Lê Trục nói:

- Tôi muốn gặp ba cô để hỏi thăm một số việc. Cô đừng lo lắng.

Gương mặt Lành giãn ra. Vinh từ phía sau đi, tay bung đĩa quýt đặt lên bàn thờ, rồi day mặt về phía Lành:

- Mẹ đốt nhang cho ba đi.

Lành đốt mấy nén nhang cắm vào bát hương rồi quay trở lại chỗ ngồi.

Lê Trục uống một ngụm nước:

- Chồng chị bị bệnh gì mà chết trẻ như vậy?

Lành thở dài buồn bã:

- Ảnh không chết vì bệnh tật mà chết vì bom đạn. Con trai tôi phải mồ côi cha khi vừa biết đi chập chững.

- Như vậy chồng chị mất đã gần mười năm rồi nhỉ?

Lành gật đầu:

- Hơn mười năm rồi anh ạ. Ảnh cuộc phải mìn trong chiến tranh còn sót lại. Mấy người làm bên cạnh chỉ bị thương nhẹ, còn ảnh thì chết tan xác!

Những từ cuối bị biến dạng và rề đi. Lê Trục hút thuốc lá. Vinh tay cầm điều bước nhanh ra cửa:

- Con đi thả điều nhé. – đoạn Vinh hướng cái nhìn về phía Lê Trục:- Chào chú.

Lê Trục nhìn theo thằng bé, nói:

- Cháu học đến lớp mấy rồi, chị?

Lành đáp:

- Nó đang học lớp bảy. Sang năm lên lớp tám. Suốt bảy năm liền nó đều đạt danh hiệu học sinh giỏi. Tất cả hy vọng tôi đều đặt vào nó. Tôi nhất quyết không để nó khổ cực như ba mẹ của nó.

Lê Trục đưa tay xem giờ tỏ vẻ sốt ruột. Lành nói:

- Không hiểu sao ba tôi hôm nay lại về muộn như thế. Mọi khi vào giờ này ba đã có mặt ở nhà.

Lành bảo ba cô bị bệnh chứng thấp khớp kinh niên. Hàng tuần phải ra thị xã lấy thuốc:

- Anh muốn hỏi ba tôi những chuyện gì vậy? Biết đâu tôi có thể trả lời giúp anh.

Lê Trục nói:

- Tôi muốn hỏi thăm một số thông tin về Hai Bình. Chắc cô biết Hai Bình chứ?

Lành giật mình thốt lên ngạc nhiên:

- Anh Hai Bình à? Đã gần mười lăm năm rồi chúng tôi đâu còn liên lạc với nhau nữa.

Lê Trục gật đầu:

- Tôi muốn tìm hiểu trong khoảng thời gian Hai Bình sống tại nhà

cô.

Lành lo lắng, nói:

- Những chuyện này không cần đợi đến ba tôi, tôi có thể trả lời cho anh được. Nhưng tôi không hiểu anh tìm hiểu về anh Hai Bình nhằm mục đích gì? Chuyện gì đã xảy đến với anh?

Lê Trục kể vắn tắt chuyện Hai Bình bị mất tích. Lành đưa tay đặt lên ngực cố kiềm chế cảm xúc:

- Trời ơi, tại sao lại như thế? Tại sao vận rủi luôn bám theo anh? Anh là người đàn ông tốt nhưng luôn gặp nhiều bất hạnh. Tại sao ông trời luôn đối xử bất công với anh như vậy?

Đợi cho cơn xúc động lắng xuống, Lê Trục nói:

- Hai Bình ở nhà cô trong thời gian bao lâu?

Lành suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Gần một năm, chính xác là mười một tháng, hai mươi một ngày.

Lê Trục nói:

- Trong thời gian ấy Hai Bình làm những công việc gì?

- Anh theo ba tôi đi đăng cá. Nếu không đi bắt cá thì anh đi làm thuê làm mướn kiếm sống.

- Cụ thể là những công việc gì?

- Việc gì anh cũng làm; cuốc mướn, khuân vác, làm phụ hồ, làm mộc... Anh Bình có thể làm nhiều việc nhưng không thạo nghề nào. Anh tỏ ra rất khéo tay. Chiếc bàn này là do anh đóng đấy.

Lê Trục nhìn chiếc bàn, nói:

- Đóng rất khéo chẳng thua gì thợ mộc lành nghề. Những chiếc ghế này cũng do Hai Bình đóng à?

- Vâng, cũng một tay anh làm ra cả đấy. Anh vẽ cũng rất đẹp. Tôi còn giữ mấy bức ký họa của anh để làm kỷ niệm, tiếc là, sau lần làm nhà mấy bức tranh đó bị thất lạc. Vì chuyện này mà tôi mất ngủ mấy đêm liền.

- Dường như cô có cảm tình đặc biệt với Hai Bình?

Lành im lặng không trả lời. Gương mặt thoáng buồn:

- Anh đã xác định được nguyên nhân mất tích của anh Hai Bình chưa?

Lê Trục lắc đầu:

- Kết quả thật đáng thất vọng, đến thời điểm này vẫn chưa có kết quả gì cả.

Lành tỏ vẻ băn khoăn:

- Ảnh đi đâu được chứ? Người tốt bụng hiền lành như ảnh lại cũng có kẻ thù sao? Hay là ảnh bị một tai nạn nào đó?

Lê Trục nói:

- Lúc đầu chúng tôi nghĩ Hai Bình bị chết đuối nhưng không phải. Chúng tôi đã tìm kiếm suốt mấy hôm liền nhưng không tìm thấy xác Hai Bình. Hy vọng anh ấy còn sống.

Lành nói:

- Cầu trời khấn Phật cho anh tai qua nạn khỏi. Cả đời anh ấy chỉ gặp toàn những bất hạnh..

Lê Trục nói:

- Hai Bình sống với gia đình cô trong một thời gian dài, chắc cô hiểu rõ về Hai Bình?

Lành lắc đầu. Lê Trục tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ cô không biết chút gì về Hai Bình à? Trong thời gian sống tại nhà cô, Hai Bình không nói gì về bản thân của mình hay sao? Chẳng lẽ mọi người dám chứa người lạ trong nhà mà không biết gì về bản thân của anh ta?

Lành cũng ngạc nhiên không kém:

- Ô hay, anh không biết anh Hai Bình bị mất trí nhớ hoàn toàn à? Anh ấy không nhớ gì về quá khứ của mình cả. Anh không biết mình là ai, tên gì, từ đâu đến. Cái tên Hai Bình là do tôi đặt cho anh đấy...

*

Bữa ăn tối được dọn ra trên chiếc chõng tre. Sáu Đề rót rượu ra cái chung bằng sứ rồi đưa cho Hai Bình:

- Ly rượu này uống mừng chú mày đã trở thành thành viên chính thức trong ngôi nhà này.

Hai Bình đón ly rượu từ tay Sáu Đê, nói bằng giọng xúc động:

- Tôi mắc nợ chú Sáu và em Lành nhiều quá kiếp này không mong gì trả hết. Tôi xin uống cạn ly này cảm ơn mọi người đã cứu sống và cứu mạng tôi.

Đoạn Hai Bình ngửa cổ uống cạn. Sáu Đê gấp cái cánh gà cho vào chén Hai Bình rồi uống cạn ly xoay tua:

- Ở vớì qua không được ăn ngon mặc đẹp nhưng không bao giờ đói cả. Sản vật dưới sông nhiều vô kể chỉ cần siêng năng một chút là có cái ăn. Chú mày có thích theo qua đi đặng cá không?

Hai Bình ngơ ngác:

- Đặng cá là gì ạ?

Sáu Đê bật cười sang sảng:

- Chú mày kém thật. Có chuyện đặng cá mà cũng không biết. Đặng là dùng lưới chặn ngang một khúc sông đợi nước ròng bắt cá. Hiểu chưa, chú mày?

Hai Bình lắc đầu bảo vẫn chưa hiểu lắm. Sáu Đê nhăn mặt nói:

- Chú mày tối dạ quá. Thôi, cứ theo qua đi đặng vài lần là hiểu thôi mà. Gấp thức ăn đi chứ. Sao chú mày ngồi im như phỗng vậy?

Lành xen vào:

- Ba cứ gọi ảnh là “ chú mày “ hoài, nghe kỳ lắm. Sao mình không đặt cho ảnh một cái tên?

Sáu Đê đưa tay vỗ đùi, reo lên:

- Có chuyện đó mà qua cũng không nghĩ ra. Nhà có số, phố có tên hưởng chỉ là con người. Chú mày thích tên gì nói cho qua nghe thử xem có lọt cái lỗ tai không.

Hai Bình suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Chịu. Tôi chẳng biết chọn tên gì cả. Chú Sáu đặt giùm tôi đi.

Sáu Đê suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tên Đạt được không? Đạt là thành đạt, phát đạt đó. Qua thấy cái tên này nghe cũng hay đấy.

Hai Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Chú nghĩ cái tên khác đi. Cái tên nghe có vẻ phô phang quá tôi không thích. bản thân tôi còn không biết mình là ai nói chi đến thành đạt phát tài.

Sáu Đê nghĩ thêm vài cái tên nữa nhưng lần nào Hai Bình cũng không chịu. Tức mình Sáu Đê nói lớn:

- Tên gì mày cũng không chịu. Vậy qua gọi mày là “ chú mày “ vậy.

Lành đưa mắt nhìn Hai Bình:

- Gọi anh là Bình, Hai Bình được không? Em thấy tên Bình có nhiều ý nghĩa.

Sáu Đê ngẫm nghĩ một lúc rồi reo lên có vẻ khoái chí:

- Con nhỏ này coi vậy mà giỏi. Bình có nghĩa là bình an, trung bình, hòa bình. Tên này hoàn toàn hợp tình hợp cảnh với số phận của chú mày. Chú mày mà không chịu thì qua hết cách.

Hai Bình khẽ gật đầu:

- Được rồi. Tôi chọn tên này. Tên Bình có vẻ giản dị, khiêm tốn, không kiêu cách như những tên khác.

Lành nói:

- Vậy từ nay em gọi anh là anh Hai Bình. Anh gọi em là Út Lành nghe?

Sáu Đê thay cái chung nhỏ bằng cái ly sây chùng:

- Vậy chúng ta hãy cùng nâng cốc chúc mừng chú mày có tên mới. Cạn một trăm phần trăm nghe.

Cả hai cùng ngửa cổ uống cạn. Sáu Đê đánh khà một cái rồi cầm cái chân gà nhai ngấu nghiến:

- Chú mày cứ ở đây với qua, qua ăn cái gì thì chú mày ăn cái ấy. Khi nào trí nhớ phục hồi thì tìm đường về quê cũng không muộn.

Hai Bình buông chén, thở dài:

- Không biết đến khi nào tôi mới có thể nhớ lại được. Người thân chắc đang nóng lòng chờ tôi. Tôi cảm thấy mình có lỗi với mọi người. Buồn quá chú Sáu à.

Sáu Đê an ủi Hai Bình:

- Chú mày cũng không nên đau buồn thái quá. Dù sao chúng ta vẫn còn may mắn hơn bao nhiêu người khác. Rất nhiều người đã ngã xuống trong cuộc chiến tranh này, trong số đó có vợ của qua..

Sáu Đê uống liền ba chung rượu rồi im lặng và thở dài.

Hai Bình nói:

- Vợ của chú chết trong hoàn cảnh nào vậy?
- Bà chết vì bị đạn lạc không kịp nói một lời trần trời.

Không khí bữa cơm bỗng chùng xuống. Sáu Đê uống rượu như người sắp chết khát:

- Vợ chồng qua chung sống với nhau rất hạnh phúc. Bà ấy luôn sống nhẫn nhục và hết lòng vì chồng con. Ngược lại qua cũng rất yêu thương và cư xử bình đẳng với vợ chứ không có cái kiêu “chồng chúa, vợ tôi” như nhiều gia đình khác. Bà ấy chết, qua như muốn điên. Nếu không có Út Lành chắc qua cũng chẳng thiết sống làm gì..

Sáu Đê rơm rớm nước mắt:

- Chiến tranh đến gõ cửa từng nhà và cướp đi những người yêu thương nhất. Còn đúng hai tháng là ngày giỗ của bà. Nhiều lúc qua cứ băn khoăn tự hỏi, tại sao ông trời để những kẻ vô tích sự như qua sống dai như đũa, còn những người nhân hậu tốt bụng như bà ấy lại chết thảm. Công bằng ở đâu!

Út Lành sụt sùi:

- Đừng nhắc lại chuyện cũ nữa, ba à. Con khóc đây nè.

Sáu Đê thở ra một cái thật mạnh như muốn trút bỏ những suy tư trĩu nặng trong lòng:

- Thôi không nói đến chuyện chiến tranh chết chóc nữa. Uống đi!

Đoạn Sáu Đê rót rượu ra cốc rồi day mặt về phía Hai Bình:

- Bác sỹ nói bệnh tình của chú mày như thế nào? Có hy vọng gì không?

Hai Bình tỏ vẻ chán nản:

- Không hy vọng gì, chú Sáu à. Bác sỹ bảo, tình trạng mất trí nhớ có thể kéo dài trong nhiều năm, thậm chí không có khả năng phục hồi. Không có bất hạnh nào lớn hơn, khi ta đang sống mà không biết mình là ai.

Sáu Đê thở dài:

- Chim có tổ, người có tông. Qua thấy cảm cảnh cho chú mày quá. Thôi, đừng buồn nữa. Ở hiền gặp lành, chú mày hãy cố sống tốt rồi ông trời sẽ để ý đến mình.

Đoạn Sáu Đê nheo mắt nhìn Hai Bình hồi lâu:

- Nghe giọng nói cũng dễ dàng đoán ra, chú mày không phải là người ở vùng này. Như vậy chú mày chỉ có thể là người lính. Còn lính bên nào thì qua chịu, không thể đoán được.

Suy nghĩ một lúc Sáu Đê nói:

- Qua có quen anh bạn tên Ba Vạn đang là huyện đội trưởng. Để qua đưa chú mày đến gặp ông ấy. Biết đâu Ba Vạn có thể giúp được gì. Thứ Hai tuần sau chúng ta sẽ lên huyện đội nhé. Còn nước còn tát, Hai Bình à.

Hai Bình khẽ gật đầu. Út Lành đưa mắt nhìn Hai Bình rồi quay sang nhìn Sáu Đê:

- Ba đoán thử xem, anh Bình khoảng bao nhiêu tuổi?

Sáu Đê nhìn Hai Bình hồi lâu, nói:

- Chắc cũng gần ba mươi. Cỡ hai bảy, hai tám gì đó.

Út Lành lắc đầu, nói:

- Con đoán, ảnh khoảng ngoài hai mươi tuổi thôi. Tại da ảnh đen nên trông già như vậy. Ba để ý thử coi, những lúc cười trông ảnh trẻ lắm.

- Cho dù trẻ như thế nào cũng phải gần ba mươi rồi. Ba tin vào trực giác của mình. Đàn ông ở độ tuổi này thường đã có gia đình.

Kể từ lúc ấy, Hai Bình chẳng nói gì mà uống hết ly này đến ly khác. Cạn hết chai rượu, Sáu Đê đã say chệnh choáng nằm lăn ra ngủ. Út Lành thu dọn chén bát đem đi rửa. Hai Bình ngồi im trên chiếc chõng tre, bóng đổ liu xiêu lên vách.

Nửa đêm, Út Lành giật mình tỉnh giấc thấy Hai Bình vẫn ngồi im bất động:

- Chưa ngủ hả, anh Hai?

Hai Bình lắc đầu, nói:

- Anh không thấy buồn ngủ.

Út Lành bắc ghế ngồi xuống bên cạnh:

- Anh có tâm sự buồn phải không?

Hai Bình làm thinh không trả lời. Út Lành nói:

- Em biết anh buồn về chuyện cái tên, đúng không? Thôi mà, đừng buồn nữa, anh Hai. Khi nào trí nhớ được hồi phục thì anh lại trở

về với tên thật của mình. Hai Bình chỉ là cái tên tạm thời để tiện xưng hô thôi.

Hai Bình thở dài:

- Anh thật vô dụng, thậm chí cái tên cha mẹ đặt còn không nhớ nổi. – Giọng Hai Bình chua chát:- Anh là một người từ đất nẻ chui lên.

- Anh đừng tự xỉ vả mình như vậy. Chuyện này ngoài ý muốn của anh. Em tin, sớm muộn gì anh cũng nhớ ra thôi.

- Em đừng an ủi anh. Anh thật sự thấy tuyệt vọng. Con người sống cũng cần quá khứ. Và quá khứ với anh hoàn toàn xa lạ. Đã bao lần anh băn khoăn tự hỏi; anh là ai? Từ đâu đến? Cha mẹ anh là những người như thế nào? Anh đã có gia đình chưa? Và nếu có vợ, thì vợ anh tên gì? Con anh tên gì? Trai hay gái?..Biết bao câu hỏi cứ ám ảnh tâm trí anh. Nó khiến anh mất ngủ..

- Em cũng đã từng bị chứng mất ngủ khi mẹ em mất. Tình trạng ấy kéo dài trong nhiều tháng. Sau này, ba em phải chuyển nhà em mới ngủ lại trước. – Út Lành thở dài:- Ngôi nhà cũ có quá nhiều kỷ niệm.

Im lặng một lúc Út Lành nói:

- Kỳ quá hạ, anh Hai, em bị mất ngủ vì bị ám ảnh bởi quá khứ, còn anh mất ngủ vì bị đánh rơi quá khứ.

*

Lê Trục nói:

- Rồi cha cô có đưa Hai Bình đi gặp Ba Vạn không?

Út Lành gật đầu:

- Có. Nhưng chú Ba Vạn hoàn toàn không biết anh Bình là ai. Dù kích địa phương thì không phải rồi. Còn lính chủ lực thì chú Ba chỉ biết vài sỹ quan chỉ huy thôi. Sau đó, chú Ba Vạn có giới thiệu anh đến vài đơn vị bộ đội đã từng tham gia trận đánh giải phóng thị xã...

- Và kết quả như thế nào?

- Rất đáng thất vọng – Út Lành nói:- Chẳng ai biết anh là ai cả. Sau đó, anh tìm đến sở thương binh – xã hội hỏi thăm về những trường hợp mất tích trong chiến tranh. Và, rốt cuộc cũng hoài công vô ích. Vì chuyện này mà anh mấy đêm liền không ngủ được.

Lê Trục nói:

- Tại sao mọi người không nghĩ Hai Bình là lính chế độ cũ?

- Có chứ. Anh đã từng nghĩ đến điều này. Và mọi nỗ lực của anh đều tuyệt vọng. Tuy nhiên có một lần tưởng chừng anh đã tìm được chính mình...

*

Bảy giờ tối. Sau khi ăn bữa tối xong, Hai Bình và Sáu Đê ngồi nói chuyện trên chiếc chõng tre. Chủ đề câu chuyện xoay quanh việc

bắt cá. Trong lúc Sáu Đê đang hào hứng kể về kỷ niệm một lần đi đánh cá hồ bồng có mấy người từ ngoài xộc vào. Sáu Đê nhận ra Bảy Thập, trưởng công an xã, Năm Nhiều, công an ấp và một người đàn ông lạ mặc đồ bộ đội có dáng vẻ khác khổ. Thấy công an đến, nghĩ họ có việc muốn trao đổi với Sáu Đê, Hai Bình vội đứng dậy định bước ra ngoài thì Bảy Thập nắm tay kéo lại:

- Chúng tôi có chuyện muốn nói với anh.

Hai Bình ngồi xuống, ngơ ngác nhìn mọi người. Người đàn ông mặc đồ bộ đội bồng nhìn xoáy vào mắt Hai Bình nói rành rọt từng tiếng:

- Anh định trốn tránh đến bao giờ nữa, Lê Thái Tài?

- Anh nói ai vậy? – Hai Bình thốt lên:- Tôi ư?

Bảy Thập nói:

- Chẳng nói với anh thì nói với ai? Chúng tôi có đủ bằng chứng chứng minh anh là Lê Thái Tài, trung úy thủy quân lục chiến, thuộc tiểu đoàn..

Hai Bình “ồ” lên một tiếng tỏ vẻ mừng rỡ:

- Thật sự là tôi không biết mình là ai cả. Tôi bị thương ở đầu và hoàn toàn mất trí nhớ. Lê Thái Tài là tôi? Vậy tôi đã từng làm những việc gì?

Người đàn ông mặc quân phục nói:

- Đừng đóng kịch nữa Lê Thái Tài! Anh đã gây ra rất nhiều tội ác với cách mạng và nhân dân. Chính quyền cách mạng đã mở lượng khoan hồng đưa các sỹ quan chế độ cũ tập trung học tập cải tạo để trở thành con người tốt, anh không những không chấp hành mà còn

cố tình thay tên đổi họ lẫn trốn không chịu ra trình diện. Anh thật sự là phần tử ngoan cố. Anh còn gì để nói nữa không?

- Thật sự là tôi hoàn toàn bị mất trí nhớ. Nếu thật sự tôi đã gây ra tội ác thì tôi xin sẵn sàng chịu sự trừng phạt của pháp luật. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ lẫn trốn ai cả, bởi tôi không nhớ gì. Các anh có thể hỏi những người xung quanh và bệnh viện, nơi tôi điều trị.

Người đàn ông mở xác cốt lấy ra tập hồ sơ mỏng:

- Chúng tôi sẽ xác minh những gì anh nói. Nếu anh đã quên thì tôi xin nhắc lại cho anh nhớ; anh tên Lê Thái Tài, sinh năm 1950, tại Sài Gòn, đã từng học trường sỹ quan Đà Lạt chế độ cũ. Bản thân đã có vợ và một đứa con gái...

- Tôi đã có con rồi à. – Hai Bình thốt lên mừng rỡ:- Cảm ơn các anh nhiều lắm. Nhờ các anh mà tôi tìm thấy mình.

*

Lê Trục nói:

- Như vậy Hai Bình chính là Lê Thái Tài?

Út Lành lắc đầu:

- Nếu như vậy đã là may cho anh. Anh bị bắt đi đúng một tháng thì bỗng nhiên quay trở về. Lúc đầu mọi người cứ lo là anh trốn nhưng sau khi chuyện trò cặn kẽ mọi người mới vỡ lẽ, chỉ là chuyện người giống người. Tay trung úy thủy quân lục chiến tổ chức vượt

biên bị bắt, từ đó cơ quan công an mới lần ra chân tướng của gã. Tất nhiên, sau đó anh Bình được thả kèm theo vài lời xin lỗi. Trông ảnh tuyệt vọng đến dường nào. Ảnh cứ đinh ninh đã tìm được chính mình.

Lê Trục thắc mắc:

- Tại sao Hai Bình lại rời khỏi nhà cô? Chuyện gì đã xảy ra?

Út Lành thở dài:

- Chúng tôi yêu nhau. Và ba tôi không chấp nhận cho chúng tôi đến với nhau.

Lê Trục thốt lên ngạc nhiên:

- Theo như lời cô kể, Hai Bình là người đàn ông tốt, vậy tại sao ba cô không chấp nhận Hai Bình?

Út Lành cất giọng buồn buồn:

- Thật ra, ba tôi cũng rất dễ tính. Ông sẵn sàng gả con mình cho bất kỳ người đàn ông nào cho dù người đó xuất thân là trẻ mồ côi, hay một kẻ bơ vơ không nơi nương tựa. Gia đình tôi cũng đâu danh giá gì mà kén cá chọn canh. Ba tôi không chấp nhận Hai Bình bởi ông không biết anh Bình đã có gia đình hay chưa. Giả sử ảnh đã có vợ con đàn ông, giả sử lúc nào đó ảnh bỗng dưng nhớ lại, rất có thể ảnh sẽ bỏ rơi tôi mà trở về với những người thân yêu của mình.

- Thì ra là như vậy. – Lê Trục nói:- Và sau đó, ba cô đã đuổi Hai Bình ra khỏi nhà?

- Vâng. Ba tôi bảo chừng nào Hai Bình chứng minh được mình chưa có vợ thì ông mới gả con gái cho. Và, ông ra kỳ hạn trong vòng một năm. Một năm sau Hai Bình không trở lại, tôi đi lấy

chồng. Chồng tôi vốn là một đứa trẻ mồ côi. Tôi đến với anh ấy vì bốn phận chứ hoàn toàn không có tình yêu. Cho đến bây giờ tôi vẫn không quên được Hai Bình. – giọng Út Lành buồn bã:- Chúng tôi có duyên mà không có nợ.

- Kể từ sau lần đó, Hai Bình không một lần quay trở lại?

Út Lành nói:

- Vâng, anh đã không quay trở lại. Nhưng, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Tôi đã có chồng gặp nhau chỉ cho bề bàng duyên phận. Tôi cứ đinh ninh anh đã có vợ, không ngờ anh vẫn sống một mình. Tôi nghiệp anh quá!

- Nói chuyện với cô tôi đã hiểu ra nhiều vấn đề. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao Hai Bình lại từ chối tình yêu của cô Ngọc. Hai Bình đã không thể vượt qua được số phận của mình.

Sáu Đê về tới. Đây là một ông lão ốm yếu, già khom vì tuổi tác và bệnh tật, tuy nhiên cử chỉ và ánh mắt vẫn còn khá linh hoạt:

- Hai Bình à? Đã lâu lắm rồi chúng tôi không gặp nhau. Hai Bình có khỏe không? Anh ta đã lập gia đình rồi nhỉ?

Lê Trục kể vắn tắt câu chuyện. Nghe xong, Sáu Đê ngồi thừ một lúc lâu:

- Hai Bình là người đàn ông tốt. Lẽ ra chúng tôi đã cùng sống vui vẻ dưới một mái nhà. Qua cũng không ngờ chúng bệnh mất trí nhớ của cậu ấy đến giờ vẫn chưa khỏi.

Lê Trục nói:

- Nguyên nhân nào đã khiến Hai Bình tìm đến bác? Phải chăng trước đó giữa hai người đã có mối ràng buộc nào đó?

Sáu Đề lắc đầu, nói:

- Chẳng có sự ràng buộc nào cả. Tôi là người đã đưa Hai Bình đến bệnh viện tỉnh. Và sau khi xuất viện anh ta tìm đến tôi trước là để cảm ơn, sau là để hỏi một số việc liên quan đến bản thân anh ta. Tiếc rằng, tôi không thể giúp gì được anh ta cả.

Lê Trục nói:

- Bác đã cứu Hai Bình trong trường hợp nào?

Sáu Đề, mắt mờ màng đắm chìm theo dòng hồi ức xa xăm:

- Chuyện là như thế này...Một ngày cuối tháng tư năm 1975 đã xảy ra một trận đánh lớn giữa quân đội Sài Gòn và quân giải phóng. Trận đánh kéo dài suốt đêm đến tận mười giờ sáng hôm sau. Lính tráng hai bên chết nhiều vô kể. Sau khi im tiếng súng, qua tìm thấy Hai Bình nằm bất động bên cạnh lô cốt khắp người máu me bê bết. Sau khi biết chắc chắn Hai Bình còn sống qua vội đưa anh ta đến bệnh viện. Hai Bình bị thương ở vùng đầu rất nặng.

Lê Trục ngạc nhiên, nói:

- Nhưng bác phải biết Hai Bình là người thuộc bên nào chứ? Quân phục trên người, vũ khí Hai Bình đang sử dụng sẽ nói lên tất cả.

Sáu Đề lắc đầu, nói:

- Hai Bình chỉ mặc trên người mỗi chiếc quần cộc. Qua không hiểu tại sao như vậy. Còn vũ khí, qua không nhìn thấy, có lẽ, bộ đội đã lấy đi rồi.

Im lặng một lúc Sáu Đề nói:

- Trong thời gian Hai Bình nằm viện qua có đến thăm vài lần. Do không biết tên của bệnh nhân nên các nhân viên y tế gọi Hai Bình là bệnh nhân giường số 2. Bệnh nhân giường số 2 vào tiêm thuốc. Bệnh nhân giường số 2 đi làm xét nghiệm. Bệnh nhân giường số 2... Mỗi lần nghe mọi người gọi Hai Bình bằng cái tên kỳ lạ đó qua không nhịn được cười.

*

Thượng tá Trần Đàm, trưởng phòng cảnh sát hình sự tỉnh hướng cái nhìn về phía Lê Trực:

- Việc điều tra về sự mất tích của Nguyễn Văn Bình đã có kết quả gì chưa?

Lê Trực lắc đầu, nói:

- Vẫn chưa có kết quả gì, thủ trưởng ạ. Nguyễn Văn Bình không phải là tên thật của anh ta.

Trần Đàm thốt lên ngạc nhiên:

- Không phải tên của anh ta vậy là tên của ai? Tôi không hiểu gì cả.

Lê Trực nói:

- Tên Nguyễn Văn Bình, mọi người thường gọi là Hai Bình là do mọi người đặt cho để tiện xưng hô. Còn tên thật của Hai Bình không ai biết. Hai Bình bị thương ở vùng đầu vào những ngày cuối cùng của chiến tranh. Vết thương này đã khiến Hai Bình hoàn toàn

mất trí nhớ.

- Thì ra là như vậy. Và đồng chí chưa xác minh được nhân thân của Hai Bình à?

- Chưa, thủ trưởng ạ - Lê Trục nói:- Nhân thân của Hai Bình hiện thời vẫn còn là một ẩn số. Điều này chỉ có thể được giải đáp sau khi ta tìm được Hai Bình mà thôi.

- Hai Bình hoàn toàn mất trí nhớ thì làm sao có thể biết mình là ai?

Lê Trục nói:

- Sau khi xâu chuỗi các sự kiện ta đã có kết luận: Hai Bình đã hồi phục trí nhớ sau chấn thương do Tư Tăng dùng gậy vọt vào đầu. Tôi đã gặp bác sỹ chuyên khoa để tham khảo vấn đề này.

- Bác sỹ nói như thế nào?

- Bác sỹ kết luận ; rất có thể một chấn động ở vùng đầu đã đánh thức ý thức từ lâu đã ngủ quên. Hai Bình đã nhớ lại tất cả.

- Vậy tại sao Hai Bình bỗng nhiên bị mất tích. Phải chăng anh ta đã về với gia đình của mình?

Lê Trục nói:

- Tôi cũng đã nghĩ đến điều đó. Tuy nhiên, những chứng cứ thu thập được lại phản bác lại suy luận này. Tạm thời chúng ta chỉ có thể kết luận, Hai Bình đã mất tích không rõ nguyên nhân.

Trần Đàm suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Trước mắt ta tạm thời khép lại hồ sơ vụ mất tích bí ẩn của Nguyễn Văn Bình. Chúng ta còn nhiều việc phải làm. Vừa xảy ra

một vụ thanh toán đẫm máu tại khách sạn Hoàng Hôn, đồng chí
khẩn trương đến đó nhé.

- Rồi!

HẾT